

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 4 ДИНАРА

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 1995.
БРОЈ 63 ГОДИНА VI

ДЕЈТОН - СРПСКА КАТАСТРОФА

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ
У АУСТРАЛИЈИ

ИСПОВЕСТ
ЧЕТНИЧКОГ
ВОЈВОДЕ
БРАНИСЛАВА
ВАКИЋА

Нови Сад 21. октобра 1995. год. у Радничкој улици
после забрањене шетње.

На улазу у хотел "Београд интерконтинентал"

Аеродром "Београд" 20. октобра 1995. год. Руководство странке: Вучић, Вишњић, Николић и др Шешељ

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Генерални директор:
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног
уредника:
Петар Димовић

Редакција:
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић,
Јадранка Шешељ, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Огњен Михајловић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Издавачки савет:
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Аћим Вишњић, Драган Јовановић,
Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго
Бакрач, Мирко Благојевић,
Ранко Војница,
Ратко Гонди, Милинко Газдић,
др Никола Поплашен, Стево Драгишић,
Миодраг Ракић, Зоран Красић,
Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчетић.

Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић

Техничко уређење:
"АБЦ-ШТАМПАРИЈА"

Штампа
НИП "АБЦ-ШТАМПАРИЈА" д.д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Тираж: 20.000 примерака

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају:
Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информиса-
ња Министарства за информисање под
бројем 1104. од 5. јуна 1991. године. Ми-
нистарство за информације Републике
Србије 19. августа 1991. године дало је
мишљење број 413-01-551/91-01 да се
"Велика Србија" сматара производом из
Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алине-
ја 10. за чији промет се плаћа основни
порез по стопи од 3%.

ЦЕНА ОГЛАСНОГ ПРОСТОРА

Последња колор страна корица
3000 динара

Унутрашња колор страна корица
2000 динара

Цела унутрашња страна
1000 динара

Пола унутрашње стране
500 динара

Четвртина унутрашње стране
250 динара

Уплате се врше на жиро рачун Српске
радикалне странке број:
40816-670-93490 СПП Вождовац

Све информације могу се добити на
телефон 011/625-231

У ОВОМ БРОЈУ:

ШТА ПОСЛЕ КАТАСТРОФАЛНОГ ПОРАЗА СРПСТВА?	2
ПОСЛЕДИЦЕ ДЕЈТОНСКЕ ТЕРЕВЕНКЕ	13
ЗАХТЕВ НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ	16
КРИВАЦ СЕ ЗНА, НЕДОСТАЈЕ САМО ПРЕСУДА	17
ПОЛИТИЧКА СЦЕНА СРБИЈЕ	21
ДВА ЛИСТИЋА У ДВЕ РУКЕ	25
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ У АУСТРАЛИЈИ	26
ЈЕФТИНИ ПОЛИТИЧКИ ПОЕНИ	32
ЕПИГРАМИ СВЕТОМИРА МОМИЋА	32
БАБА ЈУЛА ПЕСМА БОРЕ ЂОРЂЕВИЋА	33
"МИРОТВОРЦИ" И "МИРОХУШКАЧИ"	34
РАЈХ ЧЕТВРТИ, КОЛОНА ПЕТА	36
КРИК ЂОРЂА МАРТИНОВИЋА	37
КОСМЕТ	38
ДУШУ ПРОДАЛИ ДЕЈТОНСКОМ БЕКРИЈИ	39
МАРЈАНОВИЋУ, СРАМ ТЕ БИЛО!	43
ЗЛОНАМЕРНА ЗАМЕНА	43
НОВОСАДСКА ПОЛИЦИЈСКА РАЗГЛЕДНИЦА	44
МИЛЕ ИЛИЋ МАФИЈАШКИ КУМ	46
РАТНИ ПУТ ВОЈВОДЕ БРАНИСЛАВА ВАКИЋА	52
НАША НЕКУЛТУРНА КУЛТУРА	63

ШТА ПОСЛЕ КАТАСТРОФАЛНОГ ПОРАЗА СРПСТВА?

Поуке из књиге Ноама Чомског "Шта то, у ствари, хоће Америка"

Доживели смо један од највећих историјских пораза. Задесила нас је права катастрофа. Изгубљене су све тековине ослободилачких ратова српског народа у двадесетом веку. Србија је на крст разапета. Српски народ је тренутно најпрезренији и најпониженији народ на целом свету. На нама данас зубе оштре, беспросипају, подсмевају нам се и они који су нам вековима завидели.

Отета нам је Македонија, Српска Крајина, Босна и Херцеговина, дакле више од половине српског националног простора. Проблематизовано је питање Црне Горе, Косова и Метохије, Санџака и Војводине као делова јединствене српске државе. Спремају нам принудну комесарску управу над остатком осакаћене Србије. Од турског ропства наовамо нисмо бедније живели нити смо се с већом неизвесношћу суочавали.

Највеће силе овога света изразито су непријатељски настројене према Србима и Србији. Просто се међусобно такмиче која ће нам више напакостити. Бомбардују српску децу убеђени да чине највеће добротинство човечанству. Медијски су нас толико сатанизовали да је у светској јавности Хитлер добродушно дете у односу на "српског нечовека".

Озбиљан одговор на питање како је до тога дошло основни је предуслов налажења адекватног излаза из ове невоље. Једно је сигурно, они који су били кормилари нашег брода пред неочекивани улаз у олују не могу нас из олује извести. Крајње наивни смо били када смо стварали Југославију, још наивнији кад су нам подвалили

комунистичку диктатуру, а највећу грешку смо направили кад смо за националног вођу прихватили онога коме је национализам био само средство одржања личне власти.

Милошевић послушник Пентагона

Нису нас победили наш традиционални непријатељи Хрвати и муслимани. То је сигурно. Победила нас је Америка. Ни она нас није сломила толико својом војном силом колико успешном инструментализацијом србијанског диктатора Слободана Милошевића.

Али, како је уопште дошло до тога да се сукобимо са Америком? Зашто су

се Американци определили за подршку далеко екстремнијем хрватском и муслиманском национализму и одлучили да сломае benigniji српски? Ту се нагомилало више разлога геостратешке природе, повезаних са последицама слома Совјетског Савеза, бауком од српског русофилства, оријентацијом Сједињених Америчких Држава на подупирање великогурских аспирација, подметањем клипова у процес општеевропске интеграције итд. То су све фактори на које уопште нисмо могли утицати, али је проблем био у томе што их режим у Београду није ни разумевао.

Београдски новопечени социјалисти и њихов алкохолисани вођа уљуљкивали су се илузијама да је у спољној политици и међународним односима довољно бити принципно једно у праву па заштитити интересе

Шеф америчке администрације Бил Клинтон

свог народа и државе. Очекивали су да је неко спреман да слуша њихове моралистичке придице и сентименталне јадиковке. Потценили су утицај јавног мњења и средстава његове инструментализације. У свему су фатално каснили, а кључне ствари у правцу прилагођавања наших интереса кључним и прикривеним светским критеријумима никада нису ни учинили.

Деценијама неговани комунистички принцип негативне селекције у политичкој, економској и војној сфери грдно нам се осветио. Незналице нису биле у стању да управљају нашом привредом, медиокритети да воде државу а будале да командују армијом. Колико им је само времена требало да се отарасе црвене петокраке.

Многи ни данас не разумеју праву природу оваквог америчког мешања у балканску кризу. Немају појма ни шта су то основни оријенти америчке спољне политике. Држава је блокирана незнањем и глупошћу. Дуги низ година експертска места у дипломатској служби и Министарству иностраних послова уопште попуњавана су искључиво по рођачким линијама и олигархијским протежирањем неретко дебилних функционерских синова.

Кловн за клавиром

Поуке из садашњег пораза можемо извући само ако до краја проучимо и схватимо најозбиљнијег противника, ако уопште проникнемо у главне циљеве америчке спољне политике. Америку не можемо победити али смо јој се могли прилагодити. Наравно, не тако што ће наш председник изигравати кловна за клавиром или се до бесвести опијати одличним шкотским вискијем. Америка не цени ни онога ко пузи и моли за милост. Све америчке владе поштују и највише уважавају оне који су чврсти, непоклебљиви али довољно рационални да сопствени економски и политички интерес усагласе са оним који има најмоћнија светска сила.

Никаквом идеолошком доктринарству и ретроградним историјским концептима попут комунистичког ту нема места. Суштина је у немилој срдној себичности. У неким деловима света она је свакако фатална, али у Европи још увек доводи до раста животног стандарда и побољшања солидне грађанске ситуације. А наши официјелни идеолози непрекидно су нас гурали да идемо мимо сав остали свет, да ми, јадни и бедни, непрекидно исправљамо светске неправде, да кобајаги предњачимо у хуманизму и доброчинствима, у општељудској еманципацији и дезалијенацији.

Само разумевање сурове реалности савременог света омогућава релативно безбедно пливање међу великим и малим ајкулама и провлачење

између њихових оштрих зуба. Дизниленд и холивудска филмска продукција не показују нам Америку у правом светлу и нису добри репери за њено упознавање. Потребно је читати књиге, изучавати америчку критичку социјалну и политичку мисао. У томе свему, једна невелика брошура прави је бисер. Реч је о делу једног од највећих живих америчких интелектуалаца Ноама Чомског "Шта то, у ствари, хоће Америка" (Институт за политичке студије, Београд 1955.), објављеној 1992. године, а код нас штампаној у само триста примерака.

Макијавелистичка политика САД

Вршећи подробну анализу америчке спољне политике Чомски полази од констатације да су Сједињене Државе у Другом светском рату оствариле огроман профит, за разлику од европских сила које су им пре рата биле моћни економски конкуренти, па су у рату потпуно разорене и онемоћале. Никада није исто водити рат на својој и на туђој територији, а преоријентација привреде на војни колосек утросручила је производњу и решила све проблеме, нагомилане у економским кризама двадесетих и тридесетих година.

Од Римске империје ниједна сила није била толико моћна и нерањива. Половина светског богатства је била у америчким рукама, а повољан географски положај је допринео светској доминацији. Хегемонистичка економска позиција у главама руководних структура је стварала планове о политичком инжињерингу и прављењу света у складу са прокламованим идеолошким обрасцима. Идеологија је била врло растегљива и прилагодљива основном циљу да се доминација над светом што дуже одржи и мултипликује.

Документи који упечатљиво сведоче о оваквој оријентацији већ су одавно доступни јавности, а пажњу Чомског посебно привлачи "Меморандум Већа државне безбедности" бр. 68 из 1950. године, за који каже: "Смернице предложене у овом документу су захтевале 'дисциплину и поштовање' у САД, другим речима, огромне војне трошкове и укидање социјалних програма. Такође, било је потребно превазићи и претерану толеранцију према превеликим разликама у мишљењу." (стр. 14.)

Прокламовани идеолошки образци су били толико прилагодљиви да су на принципима врхунске утилитарности омогућавали ангажовање ноторних нацистичких главешина у шпијунским пословима. Али, концепт такве конзервативне идеологије, чији су циљеви правдали сва средства, садржао је у себи и либералистичке варијанте чији је најекстремнији израз био пацифизам. Чомски показује да је пацифизам био само маска и мамац за лаковерне, пацитира водећег послератног пацифисту Џорџа Кена-

на који је, насупротив својим слаткоречивим јавним изјавама, у тајном "Извештају о политичким смерницама" бр. 23 из 1948. године писао: "Ми имамо 50% светског богатства, а само 6,3% становништва... У оваквој ситуацији не можемо избећи завист и презир других. Наш највећи задатак у наредном периоду је да осмислимо облик односа који ће нам омогућити да задржимо ову несразмерну позицију... Да бисмо то остварили, морамо се ослободити свих сентименталности и сањарења и сву пажњу усредсредити на непосредне циљеве Америке... Требало би престати расправљати о нејасним и... нестварним циљевима попут људских права, побољшања животног стандарда и демократијације. Ускоро ћемо морати наступити непосредно с позиције силе. Стога, што нам такве идеалистичке пароле мање сметају, то боље." (стр. 15-16.)

Језик строго поверљивих докумената увек се веома много разликовао од јавно прокламованих и заглашујуће узвикиваних парола. Демократски идеализам увек је био само средство за демагошку манипулацију и успокојавање понекад узнемиреног становништва. Цену неразумевања стварних циљева америчке спољне политике деценијама је плаћала Латинска Америка, која је северног колоса интересовала пре свега као извор јефтиних сировина. Због тога су свака слободарска и еманципаторска идеја или демократски принцип владавине народа и одговорности власти за његов социјални положај, па макар их проповедале и разне религиозне организације и хуманитарни покрети, проглашаване комунистичком субверзијом.

Комунисти су у основи издајници

Сви који у пракси погреше, па се ангажују у борби за превагу демократије, суочавају се са одмаздом коју је Кенан врло једноставно дефинисао: "Крајњи одговор би могао бити непријатан, али... се не смемо двоумити да ли да се користимо насиљем локалних полицијских власти. То није срамота пошто су комунисти у основи издајници... Боље је имати јак режим на власти него неку демократску власт која је попустљива, опуштена и инфилтрирана комунистима." (стр. 16-17.)

Кенан ту није нимало оригиналан. Надовезао се само на тајно изречени став председника Вудро Вилсона с почетка века, којим је, насупротив својим јавним закључањима у оданом принципу самоопредељења народа, потврђивао да САД "гледају своје интересе. Сувереност других држава на америчком континенту је случајност, а не наш циљ." (стр. 17.) То није само ствар политичког става, идеје, приватног мишљења. "Вилсон је оваква размишљања спроводио и у дело. Између осталог, извршио је инвазију на

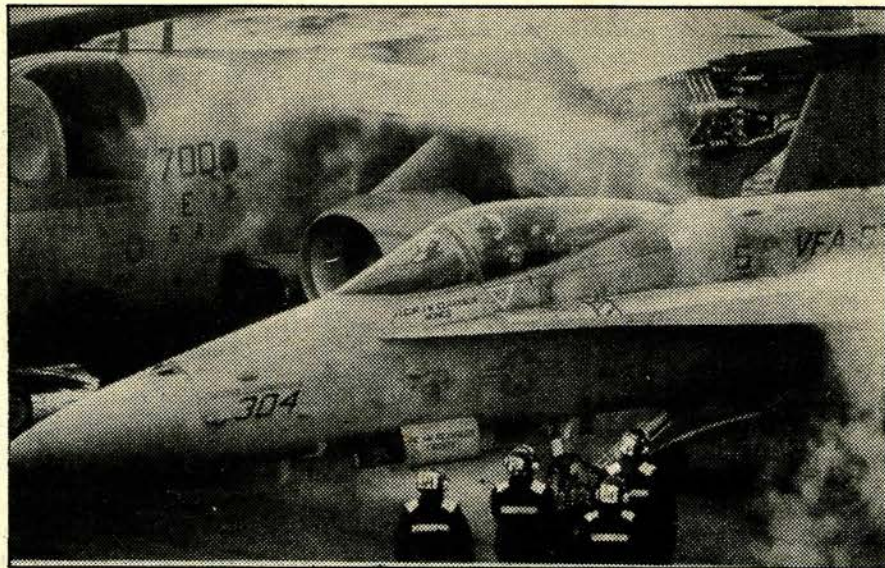
Хаити и Доминиканску Републику, где су његови ратници рушили и убили, уништили политички систем, учврстили власт политичких компанија и припремили терен за будуће искварене и немилосрдне диктаторске режиме." (стр. 17.)

Нови поредак

После Другог светског рата Американци су остварили једну варијанту новог поретка који је укључивао све земље ван комунистичке гвоздене завесе. Процес деколонизације су иффорсилале пре свега да би потисле своје енглеске и француске ривале са енергетских извора и из сировинских ризница. Посебну улогу су у томе резервисале за Јапан и Немачку, јер су их политички апсолутно контролисали, а војно окупирали. Израбљивање неразвијеног дела света проводило се до крајњих консеквенци. "И рат у Вијетнаму је био последица остваривања такве улоге. Вијетнамски националисти нису хтели да је играју и морали су бити згажени. Није било страха од могућности да Вијетнам било кога окупира него од тога што би ова земља могла послужити као опасан пример националне независности, који би надахнуо остале региону." (стр. 18.)

Трка у нуклеарном наоружању је форсирана да би се сталним претећим ставом обезбедило постојећи монопол, а фраза о "слободном тржишту" губи елементарну уверљивост ако се има у виду да неке од америчких привредних грана које доминирају на светској тржници обилато дотира држава разноликим системима субвенција, попут, рецимо, пољопривреде, хемијске индустрије итд. "Америчка влада плаћа научноистраживачки рад као и сектор развоја и гарантује куповину смећа које они произведу, углавном преко војске. Ако се неке ствари могу продати и на тржишту широке потрошње, онда приватни сектор преузима њихову производњу. Овај систем финансирања приватног профита државним порезима ми називамо слободно предузетништво." (стр. 19.)

И обнова Западне Европе Маршаловим планом у износу од дванаест милијарди ондашњих долара пре свега је била мотивисана лакшом продајом америчке робе. Једна трећина америчког извоза на стари континент је тако била финансирана. Комунистички покрети су Американцима увек добро долазили као оправдање сваког недемократског потеза и ослањања на аутократске политичке факторе. Из свих детаља које наводи Чомски уверљиво се намеће закључак да ништа тако моћно није допринело успостављању и одржавању светске хегемоније САД као комунизам. Борба против комуниста чинила је опортуним реактивирање и фашистичких квислинга и фрустрираних психопата.

Амерички ловци на носачу авиона "Саратога" чекају знак за "мировну" акцију

Тиме су Американци врло ефикасно две ствари постигли: комплетан контролу над земљама којима су доминирали и даље потпиривање комунистичке идеологије којој су просто серијски производили упечатљиву аргументацију за угрожавање демократије са супротног краја од онога који су јенки растурали. Тако се стварао зачарани круг.

Слом комунизма је изненадио Американце. Дошао је много пре него што су они очекивали и затекао их неспремним. Подхитно им је био неопходан нови непријатељ који ће оправдати њихова хегемонистичка настојања. Нашли су га у национализму, деценијама и вековима угњетавних и систематски прогонених народа и започели су нови крсташки поход. "У низ строго поверљивих докумената амерички стратежи су изнели гледишта да главну опасност светском поретку под вођством САД представља национализам у неразвијеним земљама који се некад назива и ултранационализмом: 'национални режими' који поштују захтеве народа за брзо побољшање животног стандарда маса и производњу за домаће потребе." (стр. 24.)

Мистер долар изнад свих

Следећа констатација за нас је посебно значајна и зато читаоцу скрећемо пажњу на став који ћемо у закључку највише коментарисати. Главни стратешки циљеви, пуно пута понављани, су да се спречи да такви 'ултранационални' режими икад дођу на власт, или ако, неком игром случаја, и освоје власт, њих треба смакнути и поставити власт која подржава приватно инвестирање домаћег и страног капитала, производњу за извоз и право да се капитал може изнети из земље." (стр. 24.)

Ако се друштвене реформе приводе у оном правцу који гарантује ове принципе, Американцима не сметају

демократске институције и националистичка оријентација. Ако се угрозе интереси америчких компанија онда су сва средства дозвољена у субверзивним и насилним активностима да се такав режим уклони. Онда смета и претерана демократија, слобода говора и мишљења, слобода кретања, правни поредак, презумпција невиности у кривичном поступку итд. "Ми се увек противимо демократији тамо где не можемо контролисати њене резултате. Проблем истинских демократија је у томе што оне често постану жртве празноверја да, уместо интереса америчких инвеститора, власт треба да заступа интересе свог народа." (стр. 25.)

Праве дилеме ту никада није било. "Ако су права инвеститора угрожена, онда демократија мора да се пакује а, ако су та права осигурана, онда су и убице и криминалци сасвим на месту." (стр. 26.)

Хаг је тесан за америчке интервенционисте

Директном или посредном америчком интервенцијом рушени су релативно демократски режими 1953. године у Ирану, 1954. и 1963. у Гватемали, 1963. и 1965. у Доминиканској Републици, 1964. у Бразилу, 1973. у Чилеу итд. "Методи који су коришћени нису нимало лепи. То што су радили контраши – подржавани од САД – у Никарагви и наши терористички намесници у Салвадору и Гватемали није само обично убијање. Једна од главних метода је било животињско, садистичко мучење – новорођенчад су убијана разбијањем о стене; жене, којима би одсекли дојке и одрали кожу са лица, су вешали за стопала да тако искрваре и умру; људима су секли главе и набијали их на коље. Циљ је био да се слома независни национални покрети и народне снаге који би могли остварити истинску демократију." (стр. 26.)

Још упечатљивији примери су Лаос или Гренада, чије је терорисање такође правдано бауком од совјетске опасности. "Од большевичке револуције, 1917. године, па до пада комунистичких влада у Источној Европи, крајем осамдесетих, сваки амерички напад је било могуће правдати као одбрану од совјетског баука. Тако, кад су САД извршиле инвазију на Гренаду, 1983. године, шеф нашег генералштаба је објаснио да, у случају да Совјети нападну Западну Европу, непријатељски настројена Гренада би пресекла доток нафте од Кариба до Западне Европе и ми не бисмо могли бранити наше нападнуте савезнике. Сад, иако ово звучи смешно, овакве приче помажу при добијању подршке јавности за наше освајачке ратове, тероризам и саботаже." (стр. 27.)

За Никарагву се тврдило да би могла угрозити Тексас. И свака друга жртва интервенције је претходно била подвргавана небулозним оптужбама. Ми Срби смо то искусили у току босанског рата. Сваком бомбардовању српских положаја претходиле су лажне и инсцениране оптужбе да су Срби изазвали велике погибије муслиманских цивила. Отпор малих народа, чак и оних који да су и у океан потонули америчка привреда то не би приметила, не би осетила да их нема, морао је бити угушен да не би својом самосвојном политиком били нежељени пример за углед другима. "Другим речима, оно што Америка жели је 'стабилност', а то значи безбедност 'највиших слојева друштва и великих страних предузећа'. Ако се ово може остварити формалним демократским средствима, добро је; а ако не може, леп пример који 'прети стабилности' се мора уништити пре него што вирус не зарази остале." (стр. 29.)

Али, таквом интервенционизму нису подвргнуте само мале и неразвијене земље. На уздама се више или мање успешно држе и велике економске силе. Јапан је већ у многим областима постао озбиљан конкурент Америци, али Американци не одустају од одлуке да далекоисточну острвску земљу држе под војном контролом, а ефикасније од било чега непрекидно је за гушу држе контролишући 90% нафте коју Јапан увози. Америци уопште није потребна блискоисточна нафта. Она је држи у својим шакама да би тако друге контролисала, и зато спречава јачање и осамостаљивање било које моћније државе у региону Персијског залива.

И амерички ангажман у Европи је сличним разлозима мотивисан. "Ако Европа икад успе да се среди и постане јединствена сила, Америка би могла постати другоразредна сила. Ово има још више изгледа пошто Европа вођена Немцима преузима иницијативу да Источној Европи врати њену традиционалну улогу – улогу економске ко-

лоније, практично је претварајући у део неразвијеног света." (стр. 31.)

Све то је суштина америчке спољне политике, која нам у пракси често изгледа као неразумљива и трапава, хаотична и непродуктивна. "Ако се не разуме рат који водимо против наших индустријских конкурената и неразвијених земаља, онда спољна политика САД изгледа као низ непромишљених пропуста, недоследности и бесмислица. У ствари, у границама реалних могућности, наше вође прилично успешно обављају постављене им задатке." (стр. 32.)

Назадни Савез за напредак

Доводећи темељитом аргументацијом у питање уверљивост прокламоване привржености демократији, Чомски показује да Америка није искрено заинтересована ни за заштиту људских права. Рецимо, у Латинској Америци деценијама су највише помагани и подржавани режими који су најупорније гушили људска права, који су, заправо, своје грађане подвргавали мучењу. Ни трећи велики цивилизацијски циљ Америке, економски просперитет оличен у подизању животног стандарда свих људи и народа, поред демократије и људских права, неславно се провео у животној пракси. Чомски то показује на примеру Кенедијевог Савеза за напредак: "Развој који је Савез наметнуо углавном је био усмерен ка потребама америчке инвеституре. Учврстио је и проширио постојеће односе који Латинамериканцима налажу да производе за извоз, а да смање производњу основних култура као што су кукуруз и пасуљ, које се узгајају за домаће тржиште. На пример, под покровитељством Савеза, производња говеђег меса је порасла, а потрошња опала. Овакви агро-извозни модели развоја обично произведу 'економска чуда', у којима бруто друштвени производ расте, док велики део становништва умире од глади. Кад се спроводи оваква политика, неизбежно се развија отпор у народу, који се онда гуши насилјем и терором." (стр. 34.)

Сав репертоар манипулација и притисака Американци су већ применили у југословенској кризи и грађанском рату, али је отпор Срба цепању њихове националне територије био неочекивано јак, запрепаштује одлучан, па су се нужним показале и неке друге мере. Кампања лажи и клевета је попримила застрашујуће размере. Води се систематска акција да се прикрију главни кривци за избијање грађанског рата и забашуре системски ратни злочини српских непријатеља, а појединачна и групна огрешења о норме међународног ратног права, почињају са српске стране, преувеличавају се и надувавају како би се Срби у међународној јавности представили као окупне звери у људском

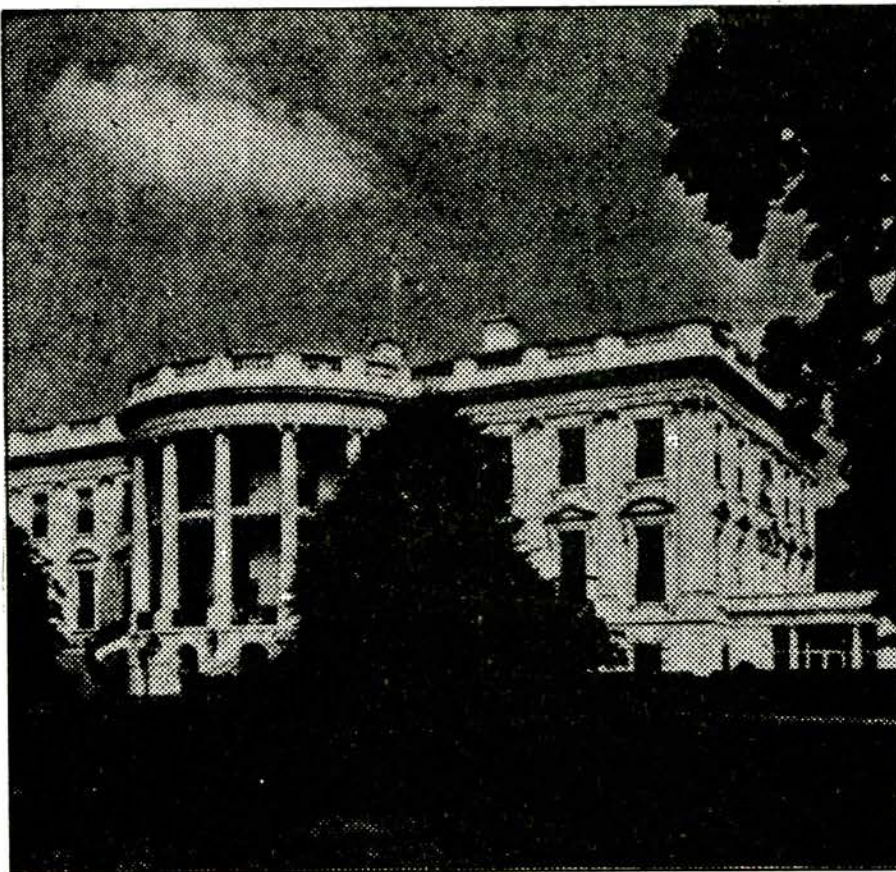
облику. Неретко су западне телевизијске станице стравичне злочине над Србима представљале као дело српских руку. Уз америчку помоћ Изетбеговић је убијао сопствене поданике како би то приказао као српски продукт, резултат артиљеријских дејстава "српских варвара".

На директно америчко инсистирање формиран је Међународни трибунал за ратне злочине на простору бивше Југославије, тенденциозно оријентисан на прогањање Срба, вршење противправних притисака на српску државу и уцењивање српских политичких фактора. То је врхунац лицемерства од стране суперсиле која већ пола века отворено терориса цели свет, примењујући најнехуманије и најстравичније методе. У својој књизи Чомски врло документовано оптужује Американце за многобројне злочине на разним меридијанима, за које још нико није одговарао. С тим у вези каже: "Мислим да у правном смислу постоје веома чврсте основе да се суди сваком америчком председнику од другог светског рата наопако. Сви они су лично били тешки ратни злочинци или су посредно учествовали у тешким ратним злочинима." (стр. 36.)

У "раљама" кредита

Анализом примера најбогатијих јужноамеричких земаља чије становништво због бруталних америчких интервенција живи у крајњој беди Ноам Чомски формулише закључак о суштини америчког подстицања војних удара против легалне и легитимне власти, која није по вољи, мери и укусу мултинационалних компанија с преовлађујућим америчким капиталом. "Војни режими обично настоје да изазову економски крах, често следећи рецепте својих америчких саветника, а онда одлуче да проблеме предају цивилним властима да их оне решавају. Директна војна власт није више потребна пошто нова средства постају доступна – на пример, контрола се врши преко Међународног монетарног фонда (који, као и Светска банка, кредитира неразвијене земље, углавном новцем индустријских сила).

У замену за кредите, ММФ намеће 'либерализацију': привреду отворену иностраном мешању и контроли, велико смањење друштвених услуга и програма, итд. Ове мере стављају власт све чвршће у руке најбогатијих слојева и страних инвеститора ('стабилност') и утврђују класично двослојно друштво неразвијеног света – један слој су супер-богати (уз одређен број прилично доброstoјећих људи који им служи), а други чини огромна маса осиромашених, нападених људи." (стр. 36.) У такву замку Међународног монетарног фонда ми смо одавно упали, још Титовим узимањем кредита на све стране света, након што су Американци проценили да више нема сврхе да

Политика Беле куће је многе завила у црно

му дају обилату и бесповратну финансијску помоћ. У Савезној Републици Југославији тај процес је убрзала и државно-финансијска мафија која контролише укупну привреду. Главни мафијаши су људи из врха власти, а најкрупнији богаташи членици Савеза комуниста – покрета за Југославију, односно Југословенске удружене левице. Народу у огромним количинама и даље просијају комунистичку идеологију, а отимају му и последњу кору хлеба. Мада се у Социјалистичкој партији још увек може пронаћи и понеки поштен и чистан човек, занесен некадашњом Милошевићевом патриотском фразеологијом, сигурно је да у Новој демократији и Југословенској удруженој левици једноставно нема ни једног јединог који зна шта је то част и поштење. Тамо су се искључиво концентрисали најгори лопови и отворени криминалци. Кад се промени власт у нашој земљи, у погледу новодемократа и јуловаца немамо шта да размишљамо. Мораћемо их хапсити све од реда јер не постоје ни теоријске шансе да макар један од њих на суду оповргне оптужбе и докаже да није лопуза великог формата, да није пљачкао све око себе.

Бела кућа је многе завила у црно

Ноам Чомски још није стигао да проучи југословенски случај, али на примерима из других крајева света до-

казује истинитост своје тврдње да су америчке администрације починиле небројена зверства и ратне злочине који из темеља љуљају све прокламоване вредности западне цивилизације. "Само у Средњој Америци, снаге подржаване од САД су од краја седамдесетих година побиле негде око 200.000 људи, уништавајући народне покрете који се боре за демократију и друштвене промене." (стр. 37.) Не треба се онда чудити што су се Американци отворено сврстали на страну хрватских усташа, који су под окриљем својих нацистичких и фашистичких савезника у другом светском рату убили милион Срба, 60.000 Јевреја и 35.000 Цигана. Упућене уопште не изненађује што је лично амерички амбасадор у Загребу Питер Галбрајт стајао на америчким тенковима који су спаљивали српску земљу, убијали цивиле и рушили куће. Галбрајт се у Хрватској и Српској Крајини понашао управо на онај начин на који амерички емисари већ деценијама делују у другим деловима неразвијеног света. Људски лешеве су за њих само неугодне бројке које је упутно што пре заташкати и препустити забраву.

No comment бораца за људска права

Салвадорски диктатори, који су редовно били амерички експоненти, могли су до миле воље да муче и убијају сопствени народ, да деценијама проводе стравичан терор, а да то никад не

заинтересује америчке медије и дежурне борце за људска права. Американцима је било важно да се сузбију први замци демократије уочени у селачким удружењима, кооперативама, синдикатима и црквеним групама за изучавање Библије. 1980. године надбискуп Ромеро је убијен у току обављања мисе након што се писмом обратио председнику Картеру захтевајући да северни колос не помаже угњетачки режим у његовој земљи. Хиљаде и хиљаде људи је учествовало и у десетогодишњим комеморативним свечаностима и тако показало да се њихова патња наставља. "Све то се збило а да готово није било ни поминуто у земљи која је финансирала и обучавала Ромерове убице. "Њујорк Тајмс", новине које све бележе, нису коментарисале кад се догодило ово убиство, а ни касније; а о комеморацији није било ни вести ни коментара." (стр. 38-39.)

Америчке новине су прећутале и велике масакре салвадорске војске, коју предводе амерички инструктори, а није их дирнуло ни комадање дече мачетама, даљење и мучење жена, бацање делова људских тела која су данима пловила Рио Сумпулом. Немилосрдно су убијани и салвадорски новинари који би се усудили да било шта напишу о злочинима хунте, а њихова судбина је сналазила и свештенике, синдикалне предводнике, женске активисткиње и студенте. О селацима да се и не говори. Лакше је убијати селачке него зечеве. По злу се нарочито прочуо Атлакатл батаљон, који су непосредно Американци формирали, увежбавали и наоружавали, па после упућивали на масовна зверства у којима је масакрирано хиљаде цивила, највише старца, жена и дече, али и језуитских калуђера. "Овај батаљон је био на америчким увежбавањима уочи убиства језуита. Током целог животног пута батаљона може се установити једна правилност: највећи масакри су се догађали кад је Атлакатл долазио свеж са вежбе коју су вршиле америчке специјалне снаге." (стр. 41.) На исти начин су деловале и специјалне хрватске јединице које су обучавали и тренирали амерички инструктори уочи окупације западних делова Републике Српске Крајине, чију су предају без озбиљније борбе претходно уговорили са Слободаном Милошевићем.

Сви трагови америчког учешћа у злочинима њихових клијената систематски се бришу и уништавају, баш као у салвадорском случају који описује Чомски: "Џезар Вилман Хоја Мартинес је, признавши да је био члан салвадорског вода смрти у оквиру Атлакатл батаљона, детаљно описао учешће америчких саветника и салвадорских власти у деловању водова смрти. Бушова администрација је уложила огромне напоре да стиша Мартинеза и пошаље га назад у сигур-

ну смрт у Салвадор, упркос молбама хуманитарних организација и захтевима из Конгреса да се чује његово сведочанство (односно према главном сведоку убиства језуита био је сличан)." (стр. 42.)

Ни трагична збивања у Никарагви нису налазила простора у америчким медијима, осим кад се деси вансеријски земљотрес. "Није да се тамо ништа није дешавало – ствар је у томе да су сва тамошња дешавања за нас била безначајна. Никарагва нас није бринула све док је Самозина тиранија била неприкосновена." (стр. 43.) На сличан начин су прикривани и злочини Титовог комунистичког режима све док је Тито био погодан Американцима за спољнополитичку употребу. Кад су сандинисти угрозили Сомозину диктатуру, Американци су покушали персоналним козметичким променама ублажити народни гнев и фактички задржати корумпирани систем. Кад то није успело, почели су масовни злочини над побуњеним народом. "Десетине хиљада људи су поубијани у бомбардовању стамбених квартова у Манагви. У том тренутку, амерички амбасадор је послао телеграм Белој кући у коме каже да би било 'погрешно саветовати' гарду да откаже бомбардовање, јер би то било у супротности са нашом политиком која на власти жели гарду, а не сандинисте." (стр. 44.) Кад је пала Сомозина диктатура Американци су злоупотребили авионе са ознакама Црвеног крста да би евакуисали злогласне гардијске команданте.

Мировни планови само на папиру

Пошто нису успели ни посредном војном интервенцијом ни економском блокадом да слома сандинисте, Американци су им посредством костариканског председника Оскара Ариаса подвалили мировни процес. "Мировни план из августа 1987. године је за Никарагву био добра понуда: За неколико месеци би се ишло са планираним републичким изборима... који би имали и међународне посматраче, као што се десило и 1984. 'За узврат, контрасти су се требали демобилисати, а рат завршити...' Влада Никарагве је испунила све ставке мировног плана, али нико други се нимало на тај план није освртао.

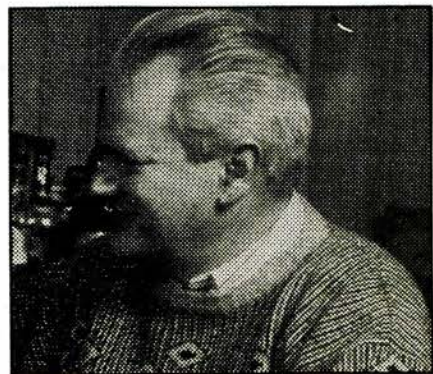
Оскар Ариас, Бела кућа и Конгрес никад нису имали намеру да испоштују ни једну ставку плана. САД су готово утростручиле летове којима је ЦИА слала помоћ контрашима. За неколико месеци мировни план је био потпуно изигран. (стр. 47.) "На исти начин су Американци изиграли Венсов план за Републику Српску Крајину, а спремају се да изиграју и најновији дејтонски за Босну и Херцеговину. Само ће се на Србе вршити притисак да примене све одредбе плана, биће углавном разоружани, а за годину дана амерички стручњаци ће

обучити и увежбати муслиманску војску и припремити је да заузме целу Босну и Херцеговину. Босанским Србима је намењена судбина крајишких или да им се обнови у песмама опевано турско ропство. Судбина других народа које је упропастио амерички дипломатски инжењеринг морала нам је пружити неку поуку. У једној од следећих операција, амерички окупатори Републике Српске провешће режиране изборе како би "легализовали" власт квислинга и плаћеника који ће им помоћи да се Срби дефинитивно пребаце на леву обалу Дрине.

У Гватемали, сличној америчкој банапа-републици, у више наврата понављао се готово истоветан сценарио као у Салвадору, па се тамо и данас крв лије у потоцима. "За време Реганове власти, готово геноцидна дела над Гватемалцима се подржавају с великим одушевљењем. Риоса Монта, најекстремнијег од свих гватемалских Хитлера које смо подржавали, Реган је хвалио као човека потпуно приврженог демократији. Почетком осамдесетих, пријатељи Вашингтона су побили на десетине хиљаде Гватемалаца, углавном планинских Индијанаца, док се број оних које су силовали и мучили ни не зна. Велике насељене области су десетковане." (стр. 51.) 1988. године терористи под контролом владе су дигли у ваздух и седиште листа "Ја Епока", али то није изазвало никакву медијску пажњу у Америци, чак ни изливе цеховске солидарности која је толико присутна у новинарском свету кад је реч о неким другим случајевима који се не дешавају под инспирацијом и упливом америчких званичника. "Годину дана касније, новинар "Ја Епоке", Дулио Годон, који је побегао након бомбардовања, накратко се вратио у посету Гватемали. Кад се поново вратио у САД, упоредио је ситуацију у Средњој Америци са оном у Источној Европи. Источна Европа је 'сретнија од Средње Америке', пише Годон, јер, 'док је московска влада у Прагу омаловажавала и понижавала реформисте, вашингтонска влада у Гватемали их је убијала. То још увек ради, спроводећи геноцид који је однео више од 150.000 живота – или, како га Амнести интернешенл назива владин програм политичког убијања." (стр. 51.)

Панамска епизода

Панама је као држава и настала својевременом америчком агресијом на Колумбију како би јој се одузео део територије, најужи појас на превлаци која повезује северни и јужни део америчког континента. Тамо се за диктатора Норијега још од 1972. године знало да тргује наркотицима, али то Американцима уопште није сметало све док је он верно служио америчкој обавештајној служби и извршавао њене

"Балкански касапин" – миротворац по укусу Запада

закулисане налоге. Кад је покушао да се осамостали и своју земљу поведе путем спољнополитичке независности, прогласили су га криминалшем, Панаму подвргли економској блокади, покушали неуспешан војни пуч и на крају директно војно интервенисали у децембру 1989. године. У току инвазије хиљаде цивила је брутално побијено, а Норијега је ухваћен, одведен у Америку и осуђен на дугогодишњу робију. На власт су доведени послушни разбојници који ће верно бранити и заступати америчке интересе у зони Панамског канала. "Све време америчка штампа следи Вашингтон, бирајући разбојнике према текућим потребама. Дела која смо некад подржавали постају злочини. На пример, 1984. године, Арналфо Ариас је победио на изборима за председника Панама. Норијега је прво место отео користећи се насиљем и подвалама. Међутим, у то време Норијега је још увек био послушан. Он је био наш човек у Панами, а за Аријесову партију смо сматрали да садржи опасне елементе 'ултранационализма'. Реганова влада је стога поздравила насиље и подвале и у Панаму послала државног секретара Џорџа Шульца да легитимно је украдене изборе и похвали Норијегину верзију "демократије" као модел за грешне сандинисте." (стр. 54.)

Метаморфоза "балканског касапина"

У случају Слободана Милошевића поступак је био сасвим обрнут. Колико до јуче амерички медији и званичници су га називали балканским касапином, али кад је пристао да у име српског народа прихвати капитулацију Американцима уопште није било важно што Милошевић ни као преговарач није могао бити легитиман. Кад је његов авион слетео у бази Рајт Петерсон пожелели су му светлосну електричну добродошлицу. Да је случајно одбио да прихвати реални чин капитулације, можда би га одатле директно у Хаг експедовали. Лакше му је било да се напије, зажмури и прихвати све што су од њега тражили. Критерији процене и третирања појединих политичких личности у Америци су веома растегљиви и увек зависе од

принципа тренутне корисности. "Или, погледајмо остале диктаторе које је подржавао Америка, као што су Труди у Доминиканској Републици, Сомоза у Никарагви, Маркос на Филипинима, Дувалије на Хаитију и многи други средњеамерички гангстери осамдесетих година. Сви они били су много бруталнији од Норијеге, али их је Америка с одушевљењем подржавала, свих оних деценија ужасних злочина, све док су се профити из нивихових земаља одливали у САД. Џорџ Бушова администрација је наставила да, између осталих, одаје почасти Мобутуу, Чаушеску и Садаму Хусеину – много већим савезницима од Норијеге. Председник Индонезије, Сухарто, вероватно највећи убица од свих њих, је још увек за Вашингтон и америчку штампу 'умеренак'. (стр. 55-56.)

Кад је тренутно Слободан Милошевић толико потребан, користан и кооперативан, коме је онда у Америци важно што у Србији он успоставља неокомунистички режим, што гуши грађанска права и људске слободе, што криши уставе и постојеће законе, што се брутално обрачунава са опозицијом? Оно што ипак његову позицију чини много слабијом је то што се први утисак о њему у светској јавности не може потпуно избрисати ни заборавити, па ће врло брзо бити спреман за жртвовање, чим главне послове за Америку позавршава. Биће и с друге стране океана проглашен за главног кривца за све ово што нас је снашло, а Америка ће бити спремна да нас убеђује да су нам увек прилазили благонаклоно, али Милошевић није хтео да прихвати многе погодности које су нам нудили. Судбина слугерања је увек иста. Само је различит степен бола који их у крајњем исходу задеси. Али наша национална самосвојност је у међувремену озорена, у души унесен у неспоразум огромним количинама, туга и разочарење ће нам годинама бити преовлађујућа емоција. Српство је доведено на праг потпуног уништења да не би својим примером инсистирања на одбрани националних интереса постало заразно за друге народе. "Шта радити кад имате вирус? прво га уништите, а потом пелхујете потенцијално заражене, да се болест не шири. То је, у кратким цртама, стратегија америчке политике у неразвијеним земљама. Ако је могуће, упутно је да вам локалне војске униште вирус. Ако оне то не могу, онда морате ући са својим снагама. То је и скупље и ружније, али понекад се мора. Вијетнам је био једно од места где смо морали лично да се умешамо." (стр. 58.) И пуних двадесет година после америчког индокинеског пораза, Вијетнам је био под санкцијама и комплетном блокадом, тако да су Американци отвореним уценама спречавали да му се и хуманитарна помоћ доставља. "Али наш основни циљ, кључни циљ – онај на који се рачунало – био је да уништите вирус и ми смо то постигли. Вијетнам је зга-

риште и Америка се свесрдно труди да то и остане. Октобра 1991. године, САД су се још једном оглушиле о оштре критике својих европских и јапанских савезника и наставиле са ембаргом и санкцијама против Вијетнама. Неразвијене земље морају да науче да не дижу главу. Светски полицајац ће их неуморно гонити ако почине тај тешки злочин." (стр. 60.)

Амерички парадокси у Заливу

Недоследности америчке политичке позиције су бројне. Вашингтон је својевремено подржао и помагао ирачку агресију на Иран а осудио на Кувајт. Али претходно је Садам Хусеин охрабриван да уђе у војну авантуру како би Американци добили повод за ратну интервенцију. Кад им се та прилика указала чврсто су је шчепали и торпедовали су све мировне иницијативе. Није им више конвенирало ни ирачка спремност да се инвазиона армада повуче из Кувајта ни понуда да се уништи бактериолошко и хемијско наоружање. "Одбијајући дипломатију, САД су оствариле своје главне циљеве у Заливу. Било нам је стало да највећи извори енергије Блиског истока остану у нашим рукама и да огромни профити од њих помажу привреду Америке и нашег клијента, Велике Британије. САД су, исто тако, ојачале своју доминантну позицију и свима очитале буквицу да ће се светом владати силом. Након што су ти циљеви остварени, Вашингтон је наставио да одржава 'стабилност', штитећи заливске тираније од опасности било каквих демократских промена дајући и прешутну подршку Садаму Хусеину за време његовог сламања Отпурса Шита на југу и Курда на северу земље." (стр. 67.)

Пошто је слом Совјетског Савеза за извесно време учинио нереланом опасност од нуклеарног рата и светског сукоба, Американци су сада и много слободнији у примени отвореног насиља широм света и за њих су мировни процеси прихватљиви само ако се воде по њиховом диктату, ако је дипломатска акција пропраћена претњом примене силе. "Дипломатија је за нас посебно неугодна могућност, изузев ако се не води под претњом оружја. Народ у неразвијеним државама даје веома малу подршку политици коју воде САД. Ово не изненађује, пошто се ми трудимо да им наметнемо систем којим ћемо им судити и израбљивати их. Дипломатски споразум, макар у некој мери, мора да задовољи и државе страну у преговорима и то постаје проблем кад твоји ставови нису баш популарни." (стр. 73.)

Модел за превласт

У већини светских послова Америка стаје на страну онога ко више плати. Нису њима босански муслимани природно драги и симпатични. Не би их волели имати у својој кући или комшилуку, али их истрајно подр-

жавају јер то богате исламске земље подупиру својим петродоларима показујући да заправо, глобално гледајући, Америка не игра улогу светског жандарма него светског плаћеника. "Финансијски уредник конзервативног 'Чикаго трибјуна' кристално јасно изражава такве идеје. Ми морамо бити 'вођама плаћеници', чије добре услуге плаћају наши конкуренти; морамо користити нашу 'монополистичку позицију' на 'тржишту безбедности' да бисмо одржали 'власт над светским економским системом'. Ми треба да држимо светски заштитни рекет, саветује он, продајући 'заштиту' другим богатим земљама које ће нам плаћати 'ратне премије'. У Чикагу се тај језик разуме: ако ти неко смета, ти се обрати мафији да му пометати кости. А ако касниш с плаћањем премије, угрожаваш и своје здравље." (стр. 74.)

Али, овакво глобално понашање ствара велике проблеме у самој Америци. Све више новца се троши у непроизводне и војне сврхе, крешу се социјална давања и производе све дубље друштвене противречности. Рађа се све веће незадовољство и зато су властодршци присиљени да пажњу народа непрекидно усмеравају на нека у основи споредна питања и да га застрашују сталним измишљањем спољних опасности. "Овај метод је током осамдесетих био стално у погону; захтевао је доста мудрости, пошто је стандардно средство – опасност од Совјета – ректо ко више узимао за озбиљно. Стоага су нашу егзистенцију угрожавали Гадафи и његове хорде међународних терориста, Гренада и њена страшна војна база, сандинисти који марширају на Тексас, хиспанички трговци дрогом предвођени највећим манијаком од свих – Норијегом и, уопште, суманути Арапи. Недавно је то био Садам Хусеин, након што је починио свој једини – злочин непослушности – октобра 1990. године. Постало је неопходно да се призна оно што је одувек била истина: да је наш главни непријатељ неразвијени свет који је опасан зато што се 'отима контроли'." (стр. 75.) Ми бисмо додали, на крају су за Америку најопаснији непријатељи постали Срби јер се ни су сложили да се њихова земља поцеппа по управо оном шаблону који је уиграван за каснији распад Совјетског Савеза. У случају реализације у Совјетском Савезу све је на први поглед релативно безболно прошло, док се у балканском пробном експерименту дигла велика бура и усталасало читав свет. Западна ипак једну ствар још није научио: малим народима је много више стало до слободе и независности него великим. На Балкану су Срби заиста поражени, али тај тешки претходни пораз представља темпирану бомбу од које би опет могао експлодирати читав свет, баш као 1914. године. Минуциозном анализом Чомски наставља да демистификује до јуче неприкосновене идеолошке и политичке клише. Тако нам показује да је

и хладни рат хладнокрвно смишљени и вођен из сасвим других разлога од оних који су јавно прокламовани. Представљао је, заправо, резултат прећутног договора Сједињених Америчких Држава и Совјетског Савеза "по коме су Американци водили своје рагове против земаља из неразвијеног света и контролисали своје савезнике у Европи, док су совјетске вође у гвозденом стиску држале своју домаћу империју и источноевропске сателите, а свака страна је користила другу као оправдање за терор и насиље које су вршиле у властитим царствима." (стр. 79.)

За Американце су те сталне и дозиране напетости између два војно-политичка блока биле аргумент за стално повећање пореских оптерећења и војни буџет који је ове године достигао двеста педесет милијарди долара иако практично више нико Америку нити може угрозити, нити помишљати да угрози, сем можда евентуалног освајача из космоса. "Наравно, крај хладног рата је донео нове проблеме. Посебно, техника за манипулацију властитог становништва морала се мењати, а тај проблем се појавио, као што смо видели још средином осамдесетих година. Морају се измислити нови непријатељи. Постаје све теже прикрити чињеницу да су наши прави непријатељи увек били 'сиромашни који желе да пљачкају богате' – нарочито преступници из неразвијеног света који хоће да промене свој најамни положај." (стр. 80-81.)

Цигарете у служби политике

Пошто више комунистичка опасност никоме није много уверљива, организују се нове кампање, попут оне против јужноамеричких трговаца дрогом како би се опет оправдали војно присуство и евентуална интервенција. "Ово не значи да 'злоупотреба

супстанци' није озбиљан проблем. У исто време када је поведен рат против дрога, број умрлих од последица пушења је био око 300.000 годишње, и вероватно додатних 100.000 од алкохола. Али, Бушова администрација се није борила против тих дрога. Она се борила против нелегалних дрога, које су угрозиле много мање живота – нешто више од 3.500 годишње – по званичним изворима. Један од разлога зашто се кренуло баш против ових дрога, је то што је последњих година њихова употреба опадала, тако да је администрација са сигурношћу могла да предвиди да ће својим ратом 'успети' да смањи употребу наркотика." (стр. 82.)

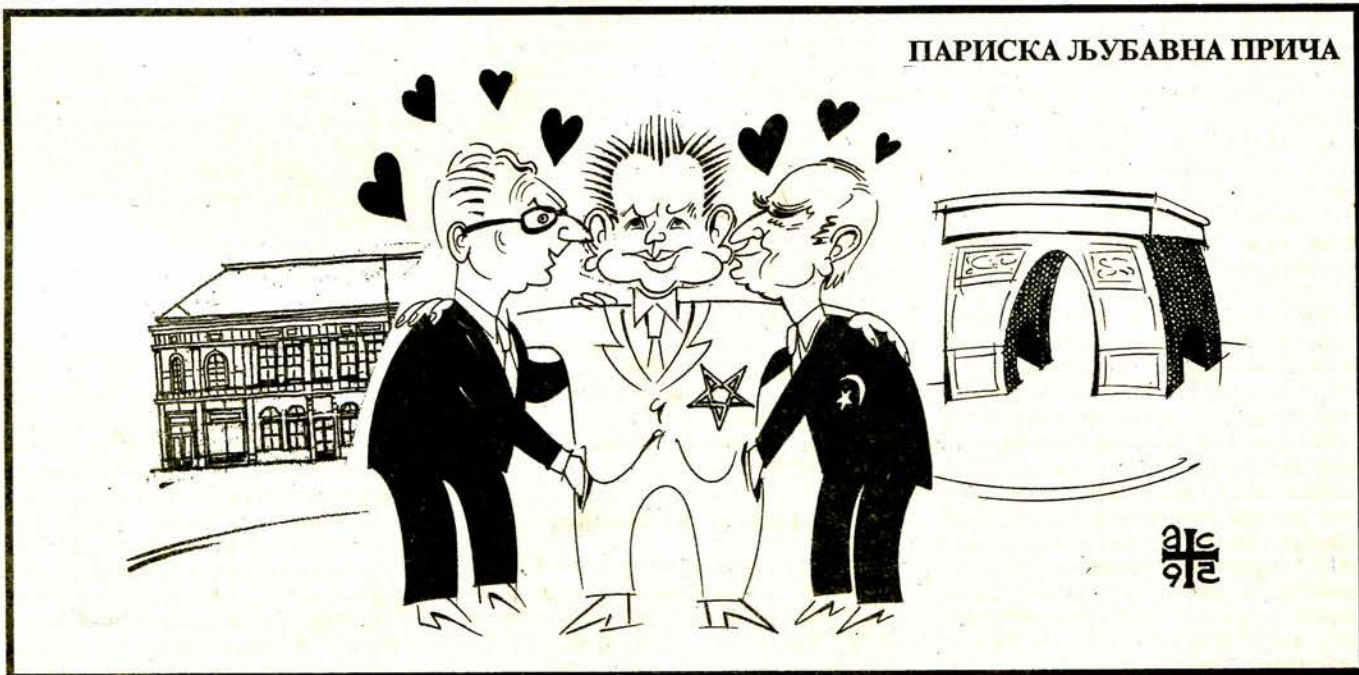
У исто време се расправљало о увођењу санкција Тајланду јер је ограничио увоз и рекламирање америчких цигарета. А неретко и америчка обавештајна служба користи мафију за прљаве политичке послове и атентате, а за узврат јој омогућава уносне послове с трговином наркотицима. И у случају ангажовања у Француској, по инструкцијама ЦИА-е, против оних који су се супротстављали француском ангажовању у Вијетнаму, "награду је добила: то је била дозвола да поново успостави хероински рекет који су растуриле фашистичке власти, тако је настала позната 'француска веза' која је доминирала тржиштем дроге до 1960. године. Центар трговине дрогом потом прелази у Индокину, посебно у Лаос и Тајланд. И овај премештај је био последица акције ЦИА – "тајног рата" који су за време рата у Вијетнаму водили плаћеници ЦИА у Лаосу и Тајланду. А и они су желели да наплате своје услуге. Касније, кад је ЦИА усредредила своје активности на Пакистан и Авганистан и тамо је процветао наркотички рекет." (стр. 84.)

Демократија made in USA

У манипулаторском систему и појмови губе изворно значење. Демократија више не представља учешће народа у обављању друштвених функција, него одлучивање крупног капитала и политичке елите моћи. Слободно предузетништво је одавно на државним јаслама и финансира се наметима на грбачи пореских обвезника. Чак и одбрана од агресије увек значи агресију на некога. "Адлај Стивенсон (између осталих) је објашњавао како ми бранимо Јужни Вијетнам од 'унутрашње агресије' – другим речима – од напада јужновијетнамских сељака на америчку авијацију и америчку плаћеничку војску, који су сељаке протерали из њихових кућа у концентрационе логоре да их заштите од јужњачких герилаца. У ствари, ови сељаци су вољно подржавали герилце, док је амерички марионетски режим, сви признају, био празна љуштура." (стр. 86.)

И јавно мњење је под скоро тоталном контролом, у блаженом незнању. "Овај доктринарни систем је тако сјајно функционисао да је и данас, тридесет година касније, идеја о америчкој агресији на Јужни Вијетнам у јавности непозната, чак незамислива. О битним стварима овог рата се, исто тако, данас уопште не може расправљати. Чувари политичке подобности се заиста могу поносити успесима које би било тешко остварити и у некој веома јакој тоталитарној држави." (стр. 86.)

Још упечатљивија промена значења везана је за термин мировни процес, у складу са природом америчког ангажовања на неуралгичним тачкама савременог света, попут, речимо, блискоисточне или, додајмо, балканске кризе. "Израз мировни процес односи се само на оно што ради аме-

ричка влада... да блокира међународне покушаје да се постигне мир." (стар. 87.) У том смислу, "мировни процес се код нас односи само на америчку иницијативу, којом се заговара једностранни споразум по америчкој мери." (стар. 86.)

Главно средство манипулације су медији, било да је реч о либералним или конзервативним. Они су у властима великих компанија. "Као и друга предузећа, они продају свој производ на тржишту. Њихови купци су они што се рекламирају, другим речима, остала предузећа. Производ који продају је публика." (стр. 90.) Многи нас често покушавају довести у заблуду да постоје независни медији. Међутим, "да би одржали своју конкурентну позицију, медијима је важна уска веза са властима: на пример, 'поверљиве информације' су често измишљотине и подвале власти у спречи са медијима који глуме неупућеност. Заузврат, државне власти захтевају сарадњу и послушност. У случају скретања са првог курса, остали центри моћи имају методе за кажњавање – од берзе деоница до моћних механизма блаћења и оцрњивања." (стр. 91)

Рат у Вијетнаму је ипак оставио тешке последице на народној свести и зато свака следећа вашингтонска администрација мора бити све обазривија у представљању јавности разлога и сврхе отвореног коришћења војних ефектива. "За време копног напада у Заливу у јавност је процурио Преглед национално-безбедносне политике Бушове администрације у ком се каже да "у случајевима кад се Америка суочи са много слабијим непријатељем" – јединим с ким ће се прави државник икад упустити у борбу – наш циљ није само да га победимо, него да га победимо брзо и убедљиво. Било какав други резултат би био 'неугодан' и могао би 'угрозити политичку подршку' за коју се зна да је прилично лабава. Данас се класична интервенција више не разматра чак ни као могућност. Средства су ограничена на тајни тероризам, сакривен од домаће јавности, или 'брзо и убедљиво' уништење 'много слабијег непријатеља' – након пропагандне кампање која га прикаже као чудовиште неописиве снаге. (стр. 95.)

Кад ово имамо у виду постају нам још разумљивије несагледиве размере издаје Слободана Милошевића. Никада Американци своје новопечене клијенте Хрвате не би упутили да крену на Републику Српску Крајину да претходно од Милошевића нису добили чврсто обећање да се Крајина неће бранити, да ће бити веома брзо евакуисана. Уосталом, генерална проба се одиграла два-три месеца раније у Западној Славонији и све се одиграло управо онако како је црвени тиранин са Дедиња обећао.

Никада Американци не би масовно бомбардовали српске цивилне и војне циљеве а да претходно нису обезбедили сагласност Слободана Милошевића и његову гаранцију да са српске стране неће бити никаквог адекватног одговора. Милошевићу су снаге НАТО-пакта чак направиле услугу јер су му омогућиле, разарањем комплетног телекомуникационог система Републике Српске, да једну трећину њене територије преда српским непријатељима и сломи кичму Радовану Караџићу.

Иначе, тог лудака коме супруга, Мира Марковић, креира државну и страначку политику, Американци су до танчина научно проучили и успешно му сервирали разне дезинформације за које се он лепо и према њима оријентисао своје непосредне политичке потезе. У априлу 1993. године су му сервирали шпијунским каналима лажну информацију да предстоји бомбардовање Београда и Србије, како би га уплашили и приволели да прихвати крајње неповољан Венс-Овенов план за Босну и Херцеговину. После тога су га филовали исконструисаним проценама да је циљ Запада да се Србија по сваку цену увуче у рат, па је Милошевић од тога главом без обзира бежао, иако су се Американци заправо плашили озбиљнијег војног ангажмана Савезне Републике Југославије, јер би се тада нашли пред изазовом увлачења у озбиљан и неизвештан рат или алтернативом потпуног повлачења и одустајања од директног учешћа у расплету балканске кризе.

Никада Американци не би послали већи број својих војника у Босну да претходно нису за преговарачким столом од пијаног Слободана Милошевића издејствовали пуну српску капитулацију. За овај посао који сада раде, Милошевић је њихов главни адут јер омогућава да америчка стратегија посредног наступања дође до пуног изражаја и пружи максималне резултате. Сигурно је, кад га искористе, одбациће га као исцеђени лимун. Али, до тада ће нам овековни Бранковић много муке задати. За Американце је Слободан Милошевић сасвим сигурно само човек за једнократну употребу, као тоалет папир. На нама је да трајање те употребе што више скратимо, да се тоалет папир при првом брисању поцепа, а да јенки уз псовку пожури да перу руке.

Генеза изгубљеног рата

Сада када имамо прецизну слику најмоћнијег политичког и војног противника с којим смо се у овом балканском рату суочили, нужно је да детаљније анализирамо сопствену позицију, главне узроке пораза на које смо могли утицати и реалне перспективе изласка из најгорих последица катастрофе проузроковане издајом Милошевићевог режима. Распад Југосла-

вије се није могао спречити. Он се десило првенствено вољом спољних сила, саображеном хтењу Хрвата и Словенаца. Али, Срби на такав расплет нису били спремни и они који су протеклих година одлучивали у име српског народа направили су неопростиве грешке. Овде ћемо их таксативно набројати и означити главне кривце с превасходним циљем да тако конституишемо платформу за израду концепта изласка из дубоке кризе у којој смо се као народ и држава нашли. Главне грешке српских војних и политичких фактора су биле следеће:

1. Нису благовремено предвидели да је даљи заједнички живот Срба, Хрвата и Словенаца у целовитој држави немогућ, иако су на то годинама непрестано упозоравали водећи српски дисиденти. Нису рађени никакви стручни елаборати о неопходним и најрационалнијим потезима српске стране који су се морали благовремено повлачити, о сврсисходном и прорачунатом парирању најподмуклијим актима сепаратиста, о преузимању иницијативе и коришћењу свих предности српског политичког и географског положаја. Главни кривац – Слободан Милошевић и власт у Србији.

2. Није на време процењено да је слом комунизма неминован и дефинитиван чак и онда кад су се већ многе источноевропске земље увелико ослобађале комунистичке диктатуре. Слободан Милошевић је перфидно 1988., 1989. и 1990. године српско национално питање везивао за одржање комунистичког поретка. Што је било најтрагичније, чак је и албанска сепаратистичка побуна и угњетавање Срба на Косову и Метохији јавности презентовано као контрареволуција, па нам се цео свет смејао кад је тражена подршка да се контрареволуционари поразе. Главни кривац – Слободан Милошевић и власт у Србији.

3. Закаснила је реорганизација армије на принципима стручности, оперативне способности и бојеве готовости. Посебно је било важно укидање Територијалне одбране као компоненте оружаних снага ван директне контроле Југословенске народне армије и под командом руководства федералних јединица. Армија се најспорије ослобађала Титовог култа, комунистичких предрасуда и југословенских заблуда. Принцип негативне селекције учинио је тотално неспособном, а србијански комунисти су томе допринесли тако што су Србију претворили у једно од последњих и најдогматскијих упоришта за одбрану титоистичког наслеђа. Главни кривац – Слободан Милошевић и комунистички генерали.

4. Није се смело дозволити мешање страних сила, посебно Европске заједнице, у процесу преговарања између руководства федералних јединица у тренуцима врхунског заоштравања унутрашње кризе. Нуђење "добрих услуга" претворило

Хрватски тенк на српској земљи – нису нас победили Хрвати и муслимани; победила нас је Америка

се у отворени диктат по неким конкретним питањима као, рецимо, по питању Месићевог избора за председника Председништва СФРЈ. Главни кривац – Слободан Милошевић, власт у Србији и њени представници на савезном нивоу.

5. Неэффектна мобилизација и расуло Југословенске народне армије 1991. године због неодређивања ратног циља, непроглашавања ратног стања, неблаговременог формирања специјалних јединица, недовољне дисциплине и толерисања субверзивних активности експоната страних обавештајних служби у формацијама армијских резервиста. Главни кривац – Слободан Милошевић, власт у Србији, комунистички генерали и неке опозиционе странке претворене у инструменте страних сила.

6. Недостатак храбрости да се у тренутку блокаде свих институција савезне власти примене ванредне ванинституционалне мере, укључујући и државни удар, који би сигурно наишао на одушевљени пријем у народу, бар као онај од 27. марта 1941. године. Главни кривац – Слободан Милошевић, комунистички генерали, власт у Србији и њени представници на савезном нивоу.

7. Неблаговремено учаване да би нам словеначки сепаратизам могао бити савезник, те да смо помагањем Словенцима да што пре оду могли обезбедити неупоредиво бољу позицију у суочавању са Хрватима. Уз то, уопште није сагледавано право стање у Босни и Херцеговини и Македонији, нити је ишта озбиљније учињено да се покуша пронаћи заједнички језик са Македонцима и муслиманима. Главни кривац – Слободан Милошевић и власт у Србији.

8. Фатално кашњење у извлачењу армијских јединица, опреме и наоружања из Словеније и Хрватске, као и заостајање у њиховом распоређивању на доминантне стратешке пози-

ције, погодне за ефикасну одбрану српског етничког простора. Главни кривац – Слободан Милошевић, комунистички генерали и власт у Србији.

9. Трагична тактика "крени-стани" у командовању Армијом, оклевање да се брзим оружаним дејствима заузму кључни стратешки положаји и градови Дубровник, Шибеник, Задар, Госпић, Огулин, Карловац, Пакрац, Вировитица, Осиек, Винковци и Жупања. Бесмислена дуготрајна опсада неких градова без акција потпуног освајања, што је због лошег пропагандног ефекта у свету било крајње непродуктивно. Пример Сарајева и Дубровника био је најкарактеристичнији. Кад су муслимани већ ушли у рат са Србима требало им је задавати уништавајуће ударе и елиминисати их као војног противника који се икада може опоравити. Кад вас змија једном уједе морате јој одмах главу згазити да ујед више никада не би поновила. Главни кривац – Слободан Милошевић и комунистички генерали.

10. Фатално заостајање у медијском рату због голог незнања како се на Западу креира јавно мњење. Главни кривац – Слободан Милошевић и власт у Србији.

11. Кашњење у процесу приватизације и економским реформама у правцу реализације концепта либералног капитализма што би нас економски оснажило и политички стабилizовало. Главни кривац – Слободан Милошевић и власт у Србији.

12. Прихватање да се наставе преговори са великим силама након што смо блокирани санкцијама Савета безбедности Уједињених нација. Главни кривац – Слободан Милошевић, власт у Србији и Савезној Републици Југославији.

13. Тежња да Слободан Милошевић буде главни преговарач и у име Републике Српске Крајине и у име

Републике Српске, што је имало катастрофалне последице по статус западних српских земаља и по судбину српског народа у целини. То је и омогућило да се стално притезање или лабављење санкција Србији и Црној Гори везује за степен Милошевићеве кооперативности у преговарачком процесу, заправо за његову попустљивост и капитуланство. Главни кривац – Слободан Милошевић и власт у Србији и Савезној Републици Југославији.

14. Гажење грађанских слобода и права, негирање елементарних демократских принципа и рушење правног поретка у Србији и Црној Гори, медијска блокада опозиционих странака и отворено кршење уставних и законских норми у обрачуна с политичким противницима, што је целом свету био речит доказ да су у нашој земљи на делу неокомунистичке тенденције. Томе је посебно допринело дивљање Савеза комуниста – покрета за Југославију, односно Југословенске удружене левице. Главни кривац – Слободан Милошевић, власт у Србији, Црној Гори и Савезној Републици Југославији.

15. Инсистирање да ни једног тренутка Војска Републике Српске Крајине и Војска Републике Српске не буде под контролом тамошње државне власти, него искључиво под фактичком командом Слободана Милошевића и формалном надлежношћу Генералштаба Војске Југославије у Београду. То је дипломатску позицију Савезне Републике Југославије и Србије учинило катастрофално лошом, а српску народну војску претворило у средство манипулације и спровођења пучистичких амбиција. Таква позиција у хијерархијском систему субординације омогућила је Милошевићу да проведе евакуацију западног дела Српске Крајине и једне трећине Републике Српске упркос народној вољи и спремности војника да се боре. Главни кривац – Слободан Милошевић и комунистички генерали.

Констатовање грешака и промашаја, али и критичка анализа свих поступака, мора пружити одговор на питање – шта даље? Како изаћи из ове катастрофе и повратити бар део онога што је Милошевић својом глупошћу и лудошћу упропастио? Дилему: конфронтирати се са Америком или покушати наћи заједнички језик како би се интереси ускладили треба решити у корист друге опције, али никада не губити из вида да објективно, мимо наше воље или жеље, можемо бити присиљени на прву, па се онда треба благовремено спремати за сваку евентуалност. Пошто се Америка ипак руководи искључиво интересима а не и емоцијама, њена подршка Хрватима и муслиманима не може бити вечита и сигурно је потенцијални предмет цењкања, трговине и уступака. Морамо само подстаћи неки озбиљан интерес који би америчку администрацију навео

на уравнотеженији приступ балканској кризи и уважавање српских националних интереса. Зато је нужно да што пре проведемо следеће мере:

1. Радикална промена власти у Србији и смењивање Слободана Милошевића. Главни кривац за нашу државну катастрофу и националну трагедију једноставно мора отићи са власти. Милошевићев одлазак за Била Клинтонa ће бити много бољи адут у предизборној кампањи него споразум о миру у Босни до кога је дошло Милошевићевом потпуном капитулацијом. Пошто је сам Слободан Милошевић прихватио да сарађује са Међународним судом за ратне злочине у Хагу, треба му пружити шансу да што пре оде у Хаг. Бесмислено је да се тамо било ком Србину суди а да председник Србије не седне први на оптуженичку клупу. Јасно је да је само Милошевић главни кривац за све лоше ствари које се евентуално могу Србима приписати у овом рату.

2. Потпуна демократизација политичког система и обнова модерног правног поретка допринеће мењању медијске слике о Србији и Србима, а пошто смо ипак европска држава лакше ће истина о стварним збивањима у нашој земљи да се пласира у светској јавности.

3. Потпуна приватизација економије и уређење привреде на принципима либералног капитализма, а посебно гарантовање сигурности инвестиција, неприкосновености приватне својине, слободан финансијски промет и право несметаног изношења профита. Такав економски приступ у целости је саображен америчким интересима, али и веома погодан за привредну сарадњу са Европском заједницом, Русијом и Јапаном.

4. Потребно је разбити лажно медијско самозадовољство које просила србијански режим претварајући се да је управо доживљена капитулација највећа благодет која нас је могла задесити, па отворено саопштити целом свету да смо свесни тешког историјског пораза и националног слома, уз истовремено указивање да ни за Европу ни за Америку није добро да српски народ, који има тако важан геостратешки положај, буде фрустриран, ојађен и бескрајно понижаван, те да је неопходно да се горчина пораза ублажи, наравно, после унутрашњих радикалних политичких и економских реформи, натеривањем наших непријатеља да се одрекну дела територија које су им предате кроз садашње преговарачке процесе. Ако та варијанта не успе, неопходно је да се систематски спремамо за реванш у неким измењеним историјским околностима, кад се промени однос снага међу светским и европским силама. У ту сврху је корисно непрекидно проблематизовање државних граница на Балкану које су Американци и Западни Европљани скројили по титоистичком калупу. Што више спорова оставимо отвореним, то је већа шанса да у перпективи повратимо оно што нам је сада отето.

5. Децидно стављање до знања да Срби не могу живети под хрватском и муслиманском влашћу због више пута поновљеног трагичног историјског искуства, те да ће се свет суочити са два нова масовна српска егзодуса са по 200.000 избеглица из источног дела Српске Крајине и Српског Сарајева, ако Америка истраје у наметању садашњих решења. У Хрватској је пре овога рата живело милион Срба (700.000 декларисаних и преко 300.000 оних који су се изја-

снили као Југословени, прибегавајући тако националној мимикрији како би избегли најтежа шиканирања од стране хрватских шовиниста) а није их сада остало ни педесет хиљада. Избегли се никада добровољно неће вратити под усташки нож и зато је неопходно да Хрватска пружи територијалну компензацију која ствара услове за трајно насељавање толиког броја људи. У противном ће морати непрекидно да стрепи од неких нових историјских околности у којима би Срби наплатили садашње дугове и узвратили Хрватима истом мером. Тај минимум садашњих уступака подразумева предају Србима Осијека, Винковаца, Жупање, Дубровника и Дубровачког приморја, а у будућности се листа захтева може само ширити, а не сужавати.

6. Постоји страшна опасност да наша држава поново почне узимати стране кредите и нерационално та средства расипати, а онда народ оптерећивати наметима за отплату главнице и камата. Нужно је у економској сфери исфорсирати принцип да стране и домаће кредите могу само узимати приватне фирме и својом комплетном имовином гарантовати отплату. Ако нам се наметну рецепти из Титовог времена пашићемо у још дубљи економски понор. С друге стране, странцима треба смело продавати читаве фирме и пружити пуну слободу инвестирања. Ако стране фирме имају велике интересе у нашој земљи, постараће се да подрже и нашу политичку позицију и дипломатска настојања, тражећи у томе и сопствену корист.

Др Војислав Шешел

IN WHISKY VERITAS

ПОСЛЕДИЦЕ ДЕЈТОНСКЕ ТЕРЕВЕНКЕ

Мир. Мир у Дејтону. Мир у Паризу. За мир у Дејтону и Паризу је, разуме се, најзаслужнији председник Србије Слободан Милошевић. Да поновимо још једанпут најрадоснију вест за све на земаљској кугли: мир у Дејтону. На овај начин су медији у Србији прославили парафирање тзв. мировног споразума којим су Срби добили ништа, а изгубили све. Мир у Дејтону. Као да је неко у Дејтону ратовао, као да се тамо проливала нечија крв, па је долазак највећег светског "миростворца" допринео коначном прекиду страшних сукоба међу америчким племенима у држави Охајо. Тако су се грађани Дејтона, ни криви ни дужни нашли у вртлогу комунистичких лажних и превара актуелног социјалистичког режима у Србији (са Дедиња).

Завршна свечаност поводом парафирања споразума о признавању територијалне целовитости и суверенитета авнојевске Босне и Херцеговине, на којој су учешће узели сви они који су двадесет дана напорно радили (читај јели презачињене специјалитете и пили јак француски коњак, а за неке ће се касније установи-

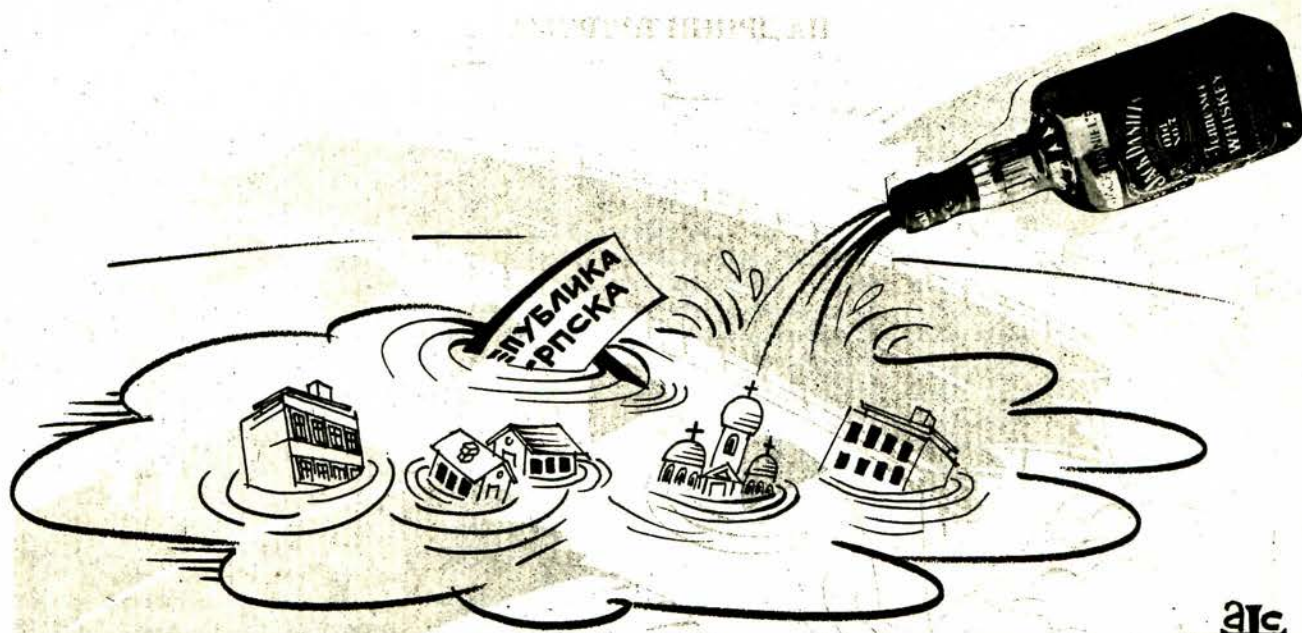
ти и опијање заиста прејаким шкотским вискијем) протекла је у апсолутној медијској доминацији његовог мироточанства председника Србије Слободана Милошевића. Нико није толико и тако нахвалио грађане Дејтона који су свим срцем помагали мировни процес и нико није толико комплимената дао својим домаћинима (онима који су бомбардовали његов народ) захваљујући им се на неуобичајеној гостољубивости као што је то учинио председник Србије Слободан Милошевић. Додуше, и остали су се трудили да својим милујућим речима и широким осмехом задовоље америчког државног секретара Ворена Кристофера, али нико то није учинио тако стручно и са таквим успехом као и председник Србије Слободан Милошевић.

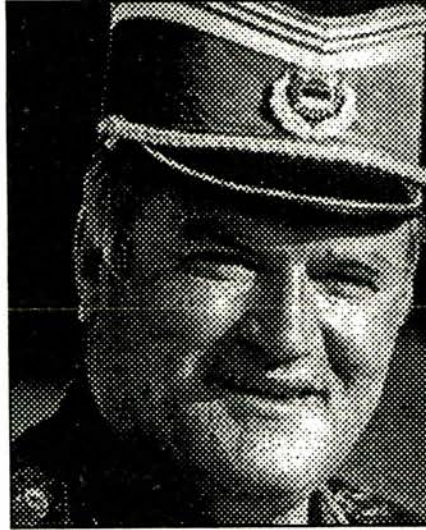
У једном моменту, Милошевић је ореол највећег миротворца и човека најзаслужнијег за успех мировног процеса "пребацио" на председника Сједињених Америчких Држава Била Клинтона и његових најближих сарадника. То је, разуме се, једина изјава која није максимално експло-

тисана од домаћих медија, јер за грађане Србије нико не може бити већи миротворац од свеомиљеног и мироточивог Слободана. На самој свечаности, председник Србије се сетио свих, само не свог народа. Помињао је Милошевић и мир и равноправност и престанак рата и гостопримство његових америчких господара, само Србе није узимао у уста. Чак је и Ричард Холбрук рекао да се мора одати почаст погинулима у Босни и Херцеговини, посебно нагласивши тешке губитке Американаца у босанским гудурама (погинула чак тројица Американаца и то у саобраћајној несрећи), али је Милошевић своју широкогрудост и космополитизам доказао и тиме што ни десетине хиљада погинулих Срба нису били довољан разлог да их председник Србије у свом поздравном говору помене.

Најлепши део саме церемоније (најлепши за нашег председника) је било руковање и заједничко и синхорнизовано аплаудирање Милошевића, Изет беговића и Туђмана, које су сви у сали здружено поздравили, а амерички државни секретар дириговао ритам и фрек-

ПОТОП

Да ли ће их Милошевић изручити Хагу?

венцију заједничког пљескања. Туђман и Милошевић су у тренутку пожелели да прекину са аплаузима, али их је строги поглед Кристофера и још френетичнији наступ председника Србије приморао да наставе са бучним поздравима миру и његовим заговорницима.

Како се завршио пренос из Дејтона, Милошевић се у неком собичку сетио и грађана Србије, који би требало да поздраве мир који нам је он донео. У том обраћању, председник Србије је обавестио јавност Републике Српске и Савезне Републике Југославије о изузетним резултатима постигнутим у Дејтону. Наиме, Република Српска је овим споразумом добила чак и Мркоњић Град, Шипово, па затим у Посавини, Брод, Шамац, Дервенту, Брчко и тако даље. Очигледно да је Милошевић рачунао на то да ће његове верне слуге из државне телевизије прећутати остале "детале" овог плана, па ће уз ореол највећег миротворца Милошевић моћи да носи и маску човека који брине о свом народу у западним спрским земљама. Уз то, наш Милошевић је рекао како било који покушај измене договорених граница између Републике Српске и Муслиманско-хрватске федерације представља акт тероризма и насиља, коме ће се "наша" међународна заједница оштро супротставити. Пошто је то тако поносито и значајно изговорио, највећи део Срба се у очајању и безнају ухватио за главу, размишљајући да ли је сваки Србин који покуша да се врати у свој Дрвар, Грахово, Гламоч, Петровац и друга одувек српска места терориста или било шта слично томе. Толико је та реченица омиљеног председника заболела и забезекнула Србе, да нико није ни приметио да су сва места у Посавини која је Милошевић набројао одувек била српска, а да их српска војска и данас контролише. Уосталом, како каже Соња Ђурић уз астенцију Милорада Комракова мир је, ипак, најважнији, а пи-

тање територијалног разграничења интересује само оне који би да разграђују надљудске мировне напоре вољеног председника Србије Слободана Милошевића.

По изреченом прихватању споразума од стране нашег председника кренула је лавина телеграма подршке највећем сину њихових народа и народности, кренула је заглашујуће оркестрирана медијска халабука о миру, као вековном сну свих нас, који то додуше нисмо знали, али су нам наши вољени преговарачи то јасно и недвосмислено ставили до знања. Међутим, овај пут се шефу протокола нашег председника поткрала велика грешка. Наиме, на дочеку нашег председника није било филмских, већ само веселих и овлаш пољубаца двоје супружника, што је оставило неизбрисив траг на све грађане Србије који су, бар после парафирања историјског мира у Дејтону, очекивали срдачнији и топлији дочек госпође М. М. (није Милошевић) свом супругу. Биће да се помену та госпођа није задовољила поклонима из Охаја, посебно зато што су неки страни медији објавили вест да је Милошевић у Дејтону био послужен са специјалном врстом јастога-деликатеса, док је она у Београду морала да се задовољи само шкампима и похованим лигњама. Ни остали дупеувлакачи, који су дочекали нашег председника нису сијали од среће. Очигледно се наша сумња обистинила, те председник Србије није имао времена да обави шопинг за све њему подређене (и једног надређеног, Зоран Лилић), јер избор ципела није био тако очаравајући, а осим себи морао је да их купи и свом сину аутомобилисти, (са дебелим ђоновима, да се не испепају) како би бар он био задовољан и могао да побеђује у наредним тркама.

После те суморне и хладне вечери повратка, уследиле су блиставе вечери промоције мира Слободана величанственог уз вриску и цику оних који рат на просторима бивше Босне и

Херцеговине и Хрватске федералне јединице нису ни осетили, а камоли њиме били озбиљно погођени. Сви "релевантни друштвено-политички радници и њихове организације су поздравиле избијање мира и осудиле све ретроградне снаге које нису у потпуности прихватиле мир у Дејтону". На домаћој политичкој позорници су заиста сви, са изузетком српских радикала, прихватили мир и мирну реинтеграцију Републике Српске у целовиту Босну и Херцеговину, као и мир и мирну реинтеграцију дела Републике Српске Крајине у Републику Хрватску. То су чак учинили и представници неких странака који су до јуче подржавали самобитност Републике Српске и тесно сарађивали са руководством Републике Српске, а за које се сазнало да није ни присуствовало тзв. мировним преговорима, јер су могли да унесу пометњу у мирну и мировну атмосферу мировних преговора. Једино је председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел реално проценио резултате дејтонског споразума и окарактерисао га као изразито непријатељски и анти-српски акт. Посебно је занимљива била конференција за новинаре Српске радикалне странке, на којој је др Војислав Шешел изнео анализу експертског тима српских радикала о свим резултатима парафираног споразума.

– Република Српска представља интегрални део независне и суверене Босне и Херцеговине, што је супротно одлукама српског народа донетим на референдуму и плебисциту 1992. и 93. године, а такође је у супротности и са тзв. Споразумом у Женеви у којем се Републици Српској гарантује постојање специјалних веза са Србијом и Савезном Републиком Југославијом.

– уставни аранжман за Босну и Херцеговину је готово погубан за Републику Српску, јер све кључне инженерције дате су у руке муслиманско-хрватске федерације

– одлука о распореду снага НАТО пакта на територији Босне и Херцеговине по принципу мрља, а не тампон зона, апсолутно иде у корист муслиманско-хрватској федерацији, а против Републике Српске. Изјава државног секретара одбране Сједињених Америчких Држава Вилијама Периа да ће после укидања ембарга на увоз оружја оспособити муслиманску војску за наставак офанзива на српски народ и територију, најбоље показује стварне намере и босанских муслимана и њихових америчких господара

Осврт на територијалну поделу

Територија тзв. Босне и Херцеговине има 109 општина. Међутим, општина као етничка јединица, због знатно другачијег стања на терену, није смела да буде узета као основа за

територијално разграничење. Српски народ живи већином на селу, док је муслиманско и хрватско становништво гравитирало према градовима, па се на основу села и брдско-планинских подручја стварале градске агломерације, које су резултирале оваквом етничком сликом у општинама. Не сме се сметнути са ума и извршени геноцид, политичко укидање општина са већинским српским становништвом (само на подручју Бирача укинуто је 5 општина), иселјавање Срба из БиХ због неуједначеног привредног развоја (само 10,4% наменске индустрије је било лоцирано на српским територијама.

– Узимајући у обзир поделу по општинама Срби су имали апсолутну већину у 34 општине где је по последњем попису становништва из 1991. године живело 625.000 Срба на територији величине 21.050 км².

– У 26 општина нико није имао апсолутну већину, али су Срби представљали релативно већински народ у још 14 општина које територијално захватају приближно 9.000 квадратних километара.

– Хрвати имају апсолутну већину у само 14 општина, укупне површине само 5.100 квадратних метара, а по последњем плану Хрвати би контролисали територију од око 12.000 квадратних километара. При томе Република Српска није добила ниједну општину у којој су Хрвати представљали већинско становништво (чак ни Ошак који српска војска контролише, а који пресеца значајну комуникацију у Посавини, Шамац – Брод).

Заузврат, Хрвати су добили територије у којима њихово становништво никада није прелазило 3%. На пример у општини Гламоч, окупираној од стране хрватске војске, пре рата је живело свега 1,48% хрватског становништва, Дрвару само 0,20%, а у Грахову 2,64%. Такође, Хрвати су добили и територију општине Купрес у којем је и пре рата српско становништво било апсолутно већинско. (51%)

Поређења ради, Срби су у Дрвару, Гламочу и Грахову представљали већинско становништво са преко 90%.

– Општине у којима су Срби представљали већинско становништво, а по овим мапама не припадају Србима

1. Дрвар
2. Грахово
3. Гламоч
4. Петровац
5. Купрес
6. Кључ
7. Илијаш
8. Илија
9. Ново Сарајево
10. Сански Мост

– коридор у Посавини ширине од 5 километара је знатно мање од онога

што Срби тренутно контролишу. Наиме, на потезу где је коридор најужи, од линије Вучиловац–Крепшић–Брка до линије Бок–Обудовац–Слатина коридор ни на једном месту није ужи од 7,5 километара.

2. Имовина Босне и Херцеговине (привредни и непривредни) сектор процењена је на 31,4 милијарде долара. Од тога муслиманско-хрватска федерација добија територију вредности 21,5 милијарди долара, а Република Српска 9,9 млрд. долара. Само територија Сарајева има имовину као више од две трећине читаве Републике Српске.

3. Сви рудници олова, цинка, железа, соли, 90% угља, као и објекти на бази прераде тих ресурса (Комбинат – Мостар, Железара – Зеница, Вареш – Илијаш), као и Хлор алкални комплекс у Брчком ће припасти нашим непријатељима.

4. У дрво прерађивачкој индустрији Криваја, Маглић, Шипад, најквалитетнији простори шума су такође у непријатељским рукама.

5. Од укупно 920 километара железничке пруге Србима треба да припадне укупно 325 километара што представља само 35%, што није ни близу половине

6. Од око 1200 километара међународних путних праваца (квалитетни магистрални путеви) у Републици Српској остаје око 310 километара што је само 26% од укупне мреже путева

7. У муслиманско-хрватској федерацији има 4 пута више високошколских установа него код нас

8. На крају, на територији наших непријатеља остаје 4 од 5 седишта епархија (Бихаћко-Петровацка, Тузланско-Зворничка, Сарајевска и Мостарска), 10 од 19 архијерејских намесништва остаје на територији муслиманске федерације и 155 православних цркава од укупно 304 православне цркве на територији Босне и Херцеговине.

– Посебно лоше решење за Републику Српску је део Споразума који се односи на статус Сарајева. Од десет некадашњих сарајевских општина, само општина Пале припада Републици Српској. Од тих десет општина, Срби имају апсолутну контролу над три општине, а контролишу највећи део још три сарајевске општине, а не постоји ни једна општина у Сарајеву чији део српска војска у овом тренутку не контролише. Од укупне територије преосталих девет општина (без Пала) Срби тренутно контролишу око 85% територије Сарајева, која по овом плану мора у целини да се преда у руке наших непријатеља. Посебно је значајно то што је највећи део индустријског потенцијала главног града

Босне и Херцеговине смештен управо на делу територије који је одувек био српски, а наша војска га и данас контролише

– Срби нису добили ни педаљ територије у долини реке Неретве, где су Срби представљали већинско становништво

– Срби, изузев општине Нови Град не контролишу и не добијају ниједну граничну општину са Републиком Српском Крајином, а у потпуности су изгубљене долине реке Сане и Уне у којима су Срби одувек били већина.

После свега, разумљиви су протести српског народа широм Републике Српске који не може да прихвати услове дејтонског споразума и напусти своја вековна огњишта да би неко у Београду могао себе да представи као најзаслужнијег човека за успостављање мира на Балкану са надом да ће бити номинован и за Нобелову награду.

На посебну пажњу домаће јавности наишли су протести Срба из Српског Сарајева који после четири године војевања за свој град не могу да се помире са капитулацијом и пристанком на заједнички живот са онима који су их до јуче мучили и убијали. На једном од протестних митинга сарајевских Срба, шеснаестогодишњи борац Војске Републике Српске је рекао да Милошевићев виски не може и не сме бити скупљи од проливане крви српских јунака Грбавице, Илијаша, Илије, Хашића и других српских општина. Српски четнички војвода и члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Славко Алексић је говорећи на једном од многобројних скупова рекао да док има нас, неће бити мира чија је цена слобода или животи 120.000 сарајевских Срба и поручио: "Мир који нуди Слободан Милошевић највећа је издаја српског народа од памтивека до данас. На Јеврејском гробљу, као и на осталим ратиштима Српског Сарајева и Републике Српске, пала су тридесет и три моја саборца и за нас нити је било нити ће бити команде о повлачењу или предаји."

Наведене речи најбоље потврђују тврдњу српских радикала о томе да је мир који је наводно парафиран у Дејтону, мир само за наше непријатеље а пропаст за наш народ западно од Дрине.

На крају, сматрам да би требало предложити нашем председнику Милошевићу, да оде да живи у муслимански део Сарајева и на свом примеру нам докаже како је лепо живети са нашом исламском разбрањом (Милошевић је још из Дејтона поручио да се нада да ће муслиманско-хрватска федерација и Република Српска живети заједно, у миру и благостању).

Ипак би требало завршити са оптимистичким тоном. Имајући у виду ко нам је председник и ко је преговарао у

име Републике Српске, наш народ је добро и прошао. Када један председник распродаје градове и територије свога народа на начин на који то Милошевић ради (уз залогоје јастога и чашице старог шкотског вискија) и не можемо очекивати ништа боље. Међутим, то нама Србима даје наду да

ћемо променом мироточивог председника успети да добијемо бар део онога зашта се наш народ борио и изборио у ове четири ратне године. Уосталом, пример коридора до Горажда то најбоље потврђује. Муслимани никада не би добили толики део српске територије да наш председник није био под

утицајем алкохола и широкогрудо распродавао наше земље.

На крају, Срби ће подићи главу и вратити своје земље. Треба још само мало сачекати. Да оне који су одговорни за наш пораз и понижење склонимо са пиједестала власти.

Александар Вучић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
1. децембар 1995. године
Београд

ПРЕДСЕДНИКУ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Посланичка група Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије подноси захтев за покретање поступка за проглашавање привремене неспособности за обављање функције председника Републике Слободана Милошевића.

Образложење

На преговорима који су вођени у Сједињеним Америчким државама а чији је циљ био, бар што се српске стране тиче, да се обезбеди праведан и потпун мир за Србе у Републици Српској и Републици Српској Крајини, председник Републике Србије Слободан Милошевић био је од стране руководства Републике Српске, у тренутку њихове непромишљености, овлашћен да их заступа у преговорима и избори се за оне циљеве које су грађани Републике Српске себи поставили у време када је избио рат у границама бивше Југославије.

Страна средства информисања су по окончању преговора, а на основу информација добијених од врха америчке администрације, извештавала о томе како се ко од преговарача понашао у званичном и незваничном делу преговора који су трајали скоро месец дана. На основу писања листа "Њујорк тајмс", а тај чланак је пренела и штампа у Србији, грађани Републике Српске, Српске Крајине, Србије и Црне Горе сазнали су да је здравствено стање председника Републике Србије веома угрожено, и да га тешка болест алкохолизам спречава да дужност председника Републике Србије обавља у складу са Уставом Републике Србије.

Да бисмо доказали ове тврдње цитирамо дословно преведени текст из поменутог листа:

"... Вино је попијено, богата вечера са јастогом поједена и време је дошло да се реши једно од најделикатнијих питања у мировним преговорима о Босни – стварање пута за босанску владу од Сарајева, кроз територију босанских Срба, до опседнуте муслиманске енклаве Горажда. Српски вођа је инсистирао на томе да коридор не може да буде шири од две миље (3,2 км.). Генерал Весли Кларк, највиши амерички официр на преговорима доказивао је зашто је толико узан коридор стратешки неодржив: као што видите, бог није поставио размак од две миље између тих планина – рекао је Кларк.

Милошевић је, размишљајући о овој географској чињеници, сручио један велики виски, и договор о коридору у ширини од пет миља (8. км.) је пао. Добио је назив "Скоч роуд" (пут шкотског вискија).

... Милошевићева решеност да скине трогодишње санкције против Србије чинила га је флексибилним;

његова наклоњеност пићу и богатим оброцима чинила га је приступачним; његова потпуна доминација над српском делегацијом омогућила је, по речима једног учесника преговора, да "сав пазар обавимо на једном месту".

Уз то он је све време трговао са земљом која није била његова, већ је припадала лидеру босанских Срба, Радовану Караџићу, који је Милошевићев лични ривал. Ово је чинило српског председника необично попустљивим, чак и по питању компликованих питања попут Сарајева, за које је једном приликом поверио једном америчком функционеру да је "Изетбеговић заслужио Сарајево због свега што се у овом рату догодило".

... Исто толико озбиљна ствар био је начин на који је Милошевић предао Сарајево босанској влади. Босански Срби нису схватили до јутра, пред саму церемонију честитања завршетка преговора, да су изгубили сарајевска предграђа Грбавицу, Илићу, Вогошћу и Илијаш, које су бранили гвозденом вољом од самог почетка рата."... крај цитата.

Чланом 87. Устава Републике Србије предвиђено је да председник Народне скупштине замењује председник Републике у случају његове спречености да обавља своју функцију. Како се у овом случају ради о спречености изазваној тешком болешћу, алкохолизмом, сматрамо да су се стекли услови да народна скупштина Републике Србије покрене поступак за проглашење привремене неспособности за рад председника Републике и истовремено оформи лекарску комисију која ће утврдити какво је здравствено стање председника Републике и предложити лечење како би се једног дана вратио на функцију, или макар својој породици.

Сматрамо да судбина српског народа не сме да се налази у рукама оног чија је воља подчињена тешкој болести. Овај предлог подносимо у жељи да Србију води и представља душевно и физички здрав човек са способношћу расуђивања, тим пре што нас тек очекују преговори о судбини Савезне Републике Југославије и Републике Србије, које мора да води онај ко за своје поступке може да одговара у сваком тренутку.

ПРЕДСЕДНИК
ПОСЛАНИЧКЕ ГРУПЕ
Томислав Николић

КРИВАЦ СЕ ЗНА, НЕДОСТАЈЕ САМО ПРЕСУДА

"Мора да се престане са наркотизовањем становништва, са стално погрешном дијагнозом свега онога што се дешава. Ова држава може да показује знаке стабилности само ако се прекине са оваквим начином вођења државе, ако се овај режим сруши. Не желим да се селим из ове земље, али желим да живим боље, желим да кажем све што мислим и да се не бојим репресија. Ако се сви будемо тако понашали, ако изгубимо страх – они су готови..."

- Ви сте се пре неколико дана вратили из Републике Српске. Да ли је "Дејтонски споразум" Србима преко Дри не донео осећај слободе, да ли је бар на тренутак прекинуо људску патњу, да ли сте осетили то "ново време", границу неке нагле промене?

– На жалост нисам, што свакако не изненађује. За оне људе тамо, мислим на Пале и Српско Сарајево, Дејтон је једна велика обмана и издаја. И ту дилеме нема. Мислим да све приче око Дејтона спадају у домен нагађања, ако не долазе из круга највишег руководства РС, али оно што поуздано знам јесте, да Милошевићу нико није дао овлашћење да може предати Сарајево.

- Ипак, руководство Републике Српске је дозволило да председник Србије Слободан Милошевић има одлучујућу улогу у решавању судбине српског народа.

– Ја поуздано знам да су представници Републике Српске имали добру вољу да се пре свега Југославији скину санкције, да се Милошевићу помогне на међународном плану, да се српско питање реши на праведан начин. Једном речју, намера Караџића је била племенита, а то што га је Милошевић по ко зна који пут преварио и издао је нешто о чему ће историја судити. Само, вара се онај који мисли, да ће проћи нетакнут, ако скине мало доњег веша. Такве силују сви одреда. То се управо сада дешава са Србијом и што је још горе тек ће се дешавати. Американци су дуго веровали да ће Срби бранити своје, све док нису осетили да ми на жалост имамо лидера који неће бранити своје, који је најобичнија сека-перса и сада нам нема спаса. Притисци неће престајати. Американци су једноставно видели своју шансу у Милошевићу и ко зна ко је све охрабривао Караџића, ко је све интервенисао, да Милошевић води преговоре. Коначно зна се да је Милошевић пресудио у неколико

кључних момената у овом рату који су итекако помогли муслиманима. Он ће имати историјску одговорност што је упропастио можда најсјајнију операцију у овом рату "Игман 93", којом је руководио лично генерал Младић. Операција је трајала двадесетак дана, војнички је била бриљантно одрађена, а Милошевић је лично захтевао да се Игман врати муслиманима и управо тај Игман нам је на крају дошао главе. Ту су по први пут демонстриране снаге за брза дејства "Нато пакта" које су директно биле потпомогнуте тим Милошевићевим гестом. Затим, Бихаћ. Тај град је био практично заузет, то тврдим јер сам десет дана био са Миловановићем у штабу. Извештавао сам за француску телевизију и гледао како се Миловановић поиграва са Дудаковићем као мачка са мишем. Онда је на волшебан начин стигло наређење из Београда да се не улази у Бихаћ, да се не напада Пети корпус који је практично био разбијен, а који је недавно помогао Хрватима у освајању тринаест српских градова.

- По Вашој причи испада да Генералштаб није имао права одлучивања чак ни у војним акцијама.

– Мислим да је опште познато да је све одлуке доносио један човек, да је Милошевићева одговорност огромна без обзира на непостојање званичних докумената што је само једна у низу метода већ виђене комунистичке владавине... Навешћу вам и пример Сребренице чији сам сведок, јер сам први новинар који је ушао у тај град након што га је заузела српска војска. Наиме, "Вашингтон Пост" је негде у јулу писао досије о Сребреници као операцији за коју је знао званични Вашингтон, званични Београд и да је смисао целе акције – навлачење Срба. Наравно, сада је бесмислено причати о нечему што је давно прошло, али без обзира на то сматрам да јавност мора бити упозната са свим елементима трагедије. И када неко анализира Ка-

раџића и Младића мора се имати у виду једна основна чињеница, да они заправо никада нису имали одрешене руке до краја. Оружје, храна и све остало што је потребно Републици Српској везано је географски и политички за Србију. И када се води један овакав рат какав се водио на нашим просторима природно је да се мора имати подршка из позадине. А шта је могла бити позадина Републике Српске до Југославија?! С друге стране Београд је матица и ја никада ни у једном разговору са Караџићем, а било их је доста, нисам ни наслутио да би они желели да буду независни у односу на Београд односно у односу на Југославију. Лично мислим да је то Караџићева велика грешка, али он је био фасциниран српским питањем и потпуно је отворено да не кажем највише веровао званичном Београду ваљда верујући да су они Срби. Руководство са Пала, најалост као и сам Караџић, није на време видело да су они комунистичка номенклатура која је остала жедна неке нове четврте Југославије.

- Колико је разлаз између Караџића и Младића кобан за будућност тог простора?

– Мислим да је то био одлучујући моменат када су се створили сви потребни предуслови да Република Српска једноставно ишчезне. На жалост, Караџић и Младић су у једном тренутку били испод нивоа који се од њих с правом очекивао. Чини ми се, да су у последњих неколико месеци, та двојица најодговорнијих људи, два симбола Републике Српске били у стању неке опијености, да не кажем губитка контакта са реалношћу... Ако сам ја као новинар могао много раније да разаберам намере Београда као и намере страних служби према том простору, онда су они морали много раније да виде шта се ваља иза брда. Да су Караџић и Младић остали "заједно", сигуран сам да се ово никада не би десило у Републици Српској, укључујући и "Дејтонски споразум."

Војска Републике Српске у рикверцу због анационалне политике дедињског издајника

- Мало пре сте споменули и интересе страних служби. Ако се не варам Ви сте у више наврата јавно говорило о "тимовима за планирање сценарија" који се налазе при неким америчким институтима. Верујете ли да је "сукроб Карацића и Младића" производ рада таквих служби, између осталог?

– Како да не. Те службе постоје и оне раде за разне наручиоце, могу бити владине или невладине институције и то је мање важно. Оно што је много важније јесте да су ти тимови одлични познаваоци теме коју обрађују, иако су неки покушавали да нас науче како Американци заправо и не знају шта се дешава у Југославији, а да такве тимове у Стејт Департменту воде неки клинци. То су најобичније глупости. Они чак много темељитије прате оно што се дешава на просторима бивше Југославије од нас самих, наравно то прате уски кругови, али прате за потребе својих служби. Тимови за планирање сценарија, које сачињавају социолози, психолози, геополитичари проучавајући нас, уочили су неке менталитетске карактеристике, карактеристике наше елите, која и није елита, видели да пре свега могу

да их купе, посвађају, убеди да је штета лична заправо корист лична. Зато се и дешава да како пише "Њујорк тајмс", једног јутра у Дејтону Слободан Милошевић својом изјавом "Дајемо Сарајево" – фрапира читав свет.

На жалост, наша елита ћути. А, зар је требало да се оћути једна тако криминална радња?! Где је сада академик Марковић? Где је његово интелектуално поштење па да моли за опроштај оне стотине хиљада мученика из Крајине који умиру од глади у Србији. Па да каже, зашто није новембра 91' опоменуо Милошевића да нема право да потписује документ у коме се каже да је Крајина под суверенитетом Хрватске. Запад врло добро зна да су наши академици ћутали када то нису смели јер су нека интелектуална елита овога народа. Где је сада Добрица Ћосић?! Опет се завукао у своје Дедиње и промишља шта даље. Његово је било да јавно каже, ако, је духовни отац ове нације: "Слободане Милошевићу ово ниси смео да урадиш и то ћеш платити најтежом ценом коју неко може да плати!" На жалост, српска интелигенција ме подсећа на бабе нарикаче и све што кажу је жалосно прекасно. Нису знали једну основну ствар, да Запад притиска а да је наше

да издржимо, али по сваку цену, јер је то једина шанса да као народ опстанемо, да издржимо све притиске.

- Сложићете се да нисмо имали велику маргину могућности. Они су велики а ми мали, они су богати а ми сиромашни, они су јаки а ми слаби.

– Не слажем се са Вама. Ми нисмо били толико слаби да нисмо могли да одбранимо своје. Коначно, наши непријатељи се готово три године нису смели одлучити за војну опцију. Рецимо, енглески Лорд Овен који има сличан проценат безобразлука и проституисаности као и неки наши интелектуалци, знао је јако добро да су "Маркале 2" монтажа муслиманских и америчких снага (ЦИА), али он је и даље говорио како су то Срби урадили. Затим онај масакр испред пекаре у Сарајеву. Митгеран и Мекензи су знали да је то намештено да би се увеле санкције Југославији, али то Митгерану није сметало да дође у Сарајево и да положи венце. Дакле, проблем није само у нашим политичарима, политика на глобалном плану има тај проблем што је у њу улетео мафија. Вили Клас, Де Микелис и да не набрајам. Мало њих се показало да су људи од интегритета. И пошто је све то тако, знамо с ким имамо посла, ми смо морали одабрати најчвршће, најодлучније, најпоштеније политичаре са јасним циљем и одлучношћу да се одбрани суверенитет земље, јер је ово за нас било питање биолошког опстанка. Морали смо издржати све цене јер је то једини начин да преживимо. С друге стране, Запад бар како засад ствари стоје не подноси смрт. Да су наши сељаци на Палама развукли француске пилоте који су бомбардовали цивилне циљеве као што су то урадили они у Сомалији са Розесеном, нисам сигуран да би се ствари развијале овако како се сада развијају. Неко ће рећи, то је дивљаштво. Јесте, али су Американци отишли из Сомалије. На жалост, Запад као да је схватио да ми Срби више немамо менталне квалитете које су мислили да имамо и којих су се плашили. Многи Срби су постали сека-персе које не знају шта је проблем националног суверенитета. Погледајте само нашу војску!? Она ћути иако су њени официри оптужени за ратне злочине. Ћути као бабе, срам их било. Деца и унуци ће их се стидети јер су били кукавице, јер нису имали снаге да кажу том Хашком суду: "Марш бре"! И зашто ћути, зато што је друг Милошевић обећао пуну сарадњу Хашком суду, као да јавност то не зна.

- Ви сте доста писали о том Суду за ратне злочине. Да ли је тачно да чак 23 службеника америчке владе раде у том телу?

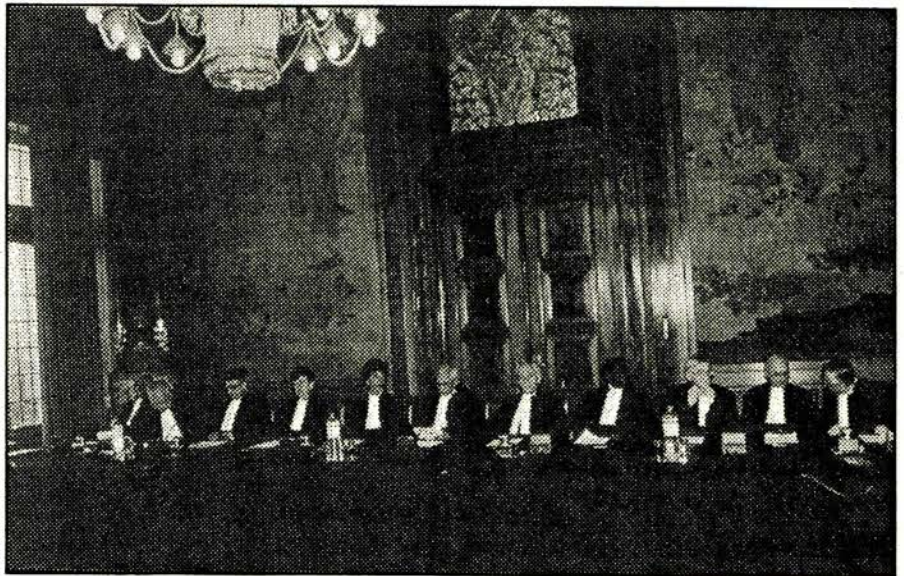
– Да, тачно је. Американци су дали највише пара 70%, исламске земље 20%, а 10% чине остали. Суд је иначе

осмислио Американца Басиуни. Крајње поједностављено, "Хашки суд" је један амерички изум који има финансијску подршку исламских земаља. Американци су у својој новој доктрини схватили да су подједнако важне војне и невојне активности. Они су преузели оно што су Французи лансирани седамдесетих година, ту неку литерарну шминку, невладине организације, као што су лекари без граница, лекари света, фармације света и тако даље. Американци једноставно преко тих ствари покушавају да униште категорије које су биле важне у двадесетом веку. Сувереност држава, сувереност нација. Они преко тих наводно "невладиних" организација успевају да пенетрирају у земље, да уђу у њихов суверенитет. Ускоро мале земље као што је наша, неће моћи да кажу: "Стоп"! Наш председник не може да каже, оно што је Клаус Кинкел рекао пре десетак дана: – "Немачки Устав не дозвољава да се немачки грађанин изручи било ком суду па ни Хашком".

- Након "Дејтонског споразума" председник Хашког суда и јавни тужилац Казесе и Водстон одржали су конференцију за штампу. Да ли Вам је познато шта су у том обраћању рекли?

– Да они су недвосмислено рекли да се на Палама већ појавила цивилна полиција која има право да хапси осумњичене и оне који спречавају да се осумњичени ухапсе. То практично значи следеће. Долази полиција у неко српско место, хапси неког Петра Петровића зато што га је бивши комшија муслиман пријавио Хашком суду. Ако комшије или војници покушају да га заштите, онда странци имају право да пуцају на наше људе, да их побију и да зато не одговарају. Ето, докле смо ми стигли. Мислим да се само на основу ове чињенице може закључити, да Републике Српске више нема.

Казесе и Водстон су на истој конференцији за штампу такође рекли да су све три стране признале Хашки суд те да су обећале пуно сарадњу, што значи да ће и наша полиција хапсити ако се за то укаже потреба. Шта нама остаје?! Да се надамо да ће у једном тренутку бар неки сегмент полиције да откаже послушност, да ће схватити да све што раде, раде против свог народа, своје деце и сопствене будућности. Мораће да се направи неки заокрет, и то је, с друге стране проблем који се поставља пред Ђосића, Шешеља, Ђинђића, Петришића, Вука и да не набрајам. Мораће свако да се изјасни, па да грађани знају које су то основне ствари испод којих неће смети да се иде.

Чекајући Србе – Хашки суд

Неки су се истина и изјаснили, али многи још увек ћуте.

- Било је много спекулација у вези Милошевићевог потписа око екстрадиције Караџића и Младића. Високи кругови из СПС-а тврде да се тако нешто не налази у Дејтонском споразуму. Знате ли Ви нешто више о томе, шта се прича на Палама?

– Ја лично се не бих изненадио да је Милошевић дао миг за Караџићево и Младићево изручење, јер је он спреман на све само да би спасао своју главу. Та недораслост Милошевића произилази из чињенице да је он само политичар, али не и државник. Он се никада није издигао на тај ниво. Генерел Бешић који командује УНПРОФОР-ом у Сарајеву недавно је рекао: – "Да је уместо Милошевића у Дејтону био генерал Де Гол, он би залупио вратима и отерао их све у мајчину".

То што Милошевић има неке своје страхове у глави, то је већ његов проблем. Ми га нисмо изабрали да бисмо гледали како је председник наше државе унижен, како је пристао на један невероватно понижавајући однос. У историји Србије никада није забележено да је њен председник дозволио да га неко стрпа у базу из које не може да изађе, док све не потпише што му странци дају. Затим, дозволио је да га на аеродрому сачека заменик министра спољних послова, њега председника једне државе. Све-стан сам да је Милошевић трпео страшне притиске, али њега нико није бирао да не издржи већ да издржи. Ако се његов народ бори за самоопредељење нема он шта да се боји неког трећег, јер ће у супротном да страда од свог народа. Оно што је он сада забрљао ми не можемо да поправимо у наредних двеста година.

Да, али Хашки суд је најжешћу кампању против Караџића и Младића дигао баш у време Дејтона...

– Да Американци мало држе до Милошевића они би то спречили. Исто тако, да Милошевић мало држи до себе и до свог народа, он би као прави државник рекао: – "Прекинућу преговоре. Караџић и Младић су легитимни представници свога народа који се бори за самоопредељење". Ја бар тако схватам званичне преговоре. За овај нови систем "сека-перса" први пут чујем. Милошевић је једноставно пристао на серију понижавајућих поступака. Ко не верује нека оде у Америчку читаоницу и нека тражи фајлове од 19. октобра па до данас. Након тога биће му све јасно... Американци једноставно имају оптерећење лидерства и једна од лидерских ствари је Хашки суд. Ако успеју овај суд да доведу до краја а довешће га ако Слоба настави овако, онда ће они да инаугуришу нешто ново а то је да нема више малих држава. Шта сам заправо хтео да кажем? Увек ће моћи нека национална институција, као што је овај Суд за ратне злочине, да се умеша и да поништи суверенитет једне државе. Дакле, преко сличних организација они ће се мешати и у унутрашње ствари земље. А то је само зато што смо се показали као мала нација.

- Да ли мислите да један држава постоји или не постоји у зависности и од тога да ли може или не може да заштити своје грађане? Јер, лов на Југословене не престаје.

– На жалост не престаје. Гледајте само шта се ових дана дешава у Госпићу – симболу усташтва. Суде чак и оним Србима који су чували страже у свом селу а казне су од две до дванаест година. Југославија ћути, иако Хрватска има свој Биро у Београду. Ми-

лошевића је баш брига за то, али не може то тако да прође. Он је тај народ тамо обмануо, он је потписивао званична документа у име тог народа, они су гинули са његовим именом на устима; И шта сад? Сви ћуте, нико из званичне Србије није рекао о томе ни реч. То су заиста чудни људи, неморални, емотивно тупи, ментално трули. Ја не могу да прихватим да такви људи буду носиоци јавних послова јер то једноставно нису нормални људи. Ја се веома често питам, како спавају ови наши "комуници", шта сањају, да ли су свесни колико су зла нанели сопственом народу. На страну рат, створили су касту људи која нам је све паре однела у иностранство, која је овај народ ојачала, довела га до просјачког штепа. Једино што је овај режим успео да створи у последњих неколико година јесте – преторијанска гарда. Војску смо уништили, полицију ојачали. И не само ојачали, то су потпуно нове јединице које могу да згазе кога хоће, то су полицијаци које је Запад обучавао. Дакле, овај режим је одлучио да брани нову, стару класу која је дограбила паре грађана и то је нешто што је веома опасно.

Војска и официри су јадници који ћуте и полако напуштају своје јединице. Чини ми се да је присутна једна свесна намера да се они склоне, видимо да Милошевић без проблема пристаје на ограничење авиона, војника и осталог ратног наоружања. Ређу ћу вам нешто, што можда на први поглед нема везе са овим о чему сам до сада говорио. Многи Америку не воле, мрзе је, ја је волим зато што је то најтранспарентнија земља на свету, зато што су њене намере врло јасне, прецизне. Потребно је само да их анализирасте на време.

Сећам се да сам Макавејеву пре четири године рекао: "Слоба је амерички човек", на шта се овај грохотом насмејао. Ја сам до таквог закључка дошао пратећи америчку литературу, брифинге, извештаје америчке амбасаде. У том смислу Америка је најпоштенија држава на свету, јер вас унапред обавести шта ће да ради. Непримерено је за цео западни свет, да Американци највише хвале једну комунистичку партију а да највише подржавају председника комунистичке партије – госпођу Мирјану Марковић. Али, Американци имају потребу и да се јавно захвале госпођи Марковић за све оно што је учинила градећи братство и јединство, па ме не би чудило ако би добила своју катедру на неком од америчких универзитета. Укратко, зато волим Америку јер са њом увек знате на чему сте.

● С друге стране ми живимо у једном потпуно неизвесном времену?

– Да, ово је бити или не бити период. Американци нас виде као робље које ће производити њихове лекове за европско тржиште, виде нас као депо

за нуклеарни отпад, ђубриште али, је по мени много опасније што желе да нас виде и као једно ментално ђубриште. Зато све што кажем, желим да буде једно упозорење, јер свестан сам да речи више ништа не значе. Ви можете да кажете било какву истину, она у овој држави нема протока ако је не саопштите на државној телевизији. У најбољем случају можете да је инцидентно кажете на "Студију Б", али само једном. Откад се бавим новинарством ово је најжешће цензурисано време, што је помало чудно. Сви медији су контролисани, изфилтрирани, помагани споља тако да се информације саопштавају само у једном смеру, онако по кашичицу. То су углавном информације које ће с једне стране имати наркотичко деловање за јавност, а с друге стране дезинформативно. Медији су терен преко кога су разне опције долазиле до неког циља. Ако узмемо да је све фронт, онда мислим да је утицај медија да се Срби баци на колена – огроман. Медији су четврти род војске Стејт Департамента. Медији раде већи посао у збуњивању, лагању, стварању психозе на терену и од самих политичара. Медији су ефектни, брзи а тиме и економични за своје државе.

● Ви сте новинарство учили на Западу. Реагујете онако како реагују западни новинари, жестоко браните националне интересе, али ми се чини да је код њих степен зависности у односу на званичну политику њихове земље, далеко већи него што је то случај са Вама.

– Док сам радио у агенцији "БИНА" код нас су долазили разни новинари из иностранства, телевизијске екипе, професори који су били заинтересовани за оно што се дешава у Југославији. Медији су, истина, интервјуисали углавном колеге из "ВРЕМЕНА" и "НАШЕ БОРБЕ", али су долазили и код нас. Тако сам једном приликом дао интервју и за "СБС", објаснио им да НАТО улази у наш простор, показивао неке мапе и тако даље. Када се разговор завршио амерички новинар и ја смо сели да попијемо кафу и он ми између осталог каже: "Био сам у листу Време. Екипа још није ни села, а они су нам рекли колико Југословенска армија има тенкова, авиона, чега има чега нема, шта су слабе тачке..."

Ја га питам, шта би се у Америци десило када би амерички новинар тако нешто рекао свом колеги Русу? Добио би двадесет година робије, гласио је одговор. Ето, то је то и у праву сте када кажете да увек реагујем онако, како би реаговао западни новинар.

● Извесно је да је новинарство на Западу ипак у функцији једне политичке опције. Зар то није једно жалосно стање да не употребим други израз

због чега би се новинари могли увредити.

– Присуствовао сам када новинари телевизијских екипа телефонирају својим амбасадама и питају: "Шта данас радимо"? То практично говори све. Новинарство на Западу је у апсолутној функцији званичне политике. Амерички новинар "зна" да је амерички интерес рат у Босни и он једноставно не размишља о исправности или неисправности тог става. То је национални интерес његове земље и он у тој игри служи до краја. Ту нема никаквих моралних недоумица. Они једноставно лажу. Сетите се само оне црне, ружне новинарке СНН-а која извештава из Кисељака и између осталог каже да је то српски град. Показује на пуне излоге меса, хране и тражи да се поопштре санкције Србији. На жалост, домаћи новинари су побркали национални интерес са режимом. Режим је много ужи појам и он нема никакве везе са националним интересом.

● Критикујете режим у Југославији, али сложите се да није ни лако водити државу, нарочито не у оваквом раздобљу?

– Наравно да није лако, али то не значи да државу требају да воде мафијаша, битанге, корумпирани, људи без визија, људи које је баш брига за судбину сопственог народа. Чак и тај Козиријев који води политику која би требало да ослаби Русију каже: – "Ми ћемо бранити и оружаним средствима наш народ који живи ван граница Русије". Кад смо ми то чули од нашег председника, изузев 89^е године?!

● А шта је са опозицијом?

– Опозиција је не напустивши парламент помогла Милошевићу да консолидује своје редове. Сматрам да смо требали да оформимо грађански фронт отпора, коначно Шиптари су доказ да то може феноменално да функционише. Они су себи направили паралелну државу. Ми то нисмо успели зато дајте да покажемо бар грађанску непослушност. Да не плаћамо кирију, комуналије да већ једном кажемо – "Стоп"! Даље овако не иде, јер ова држава може да показује знаке стабилности само ако се прекине са оваквим начином вођења државе, ако се овај режим сруши. Ова власт глуми душебрижнике овога народа а управо је та власт покупила сав новац истога народа. То тако више не може. Мора да се престане са наркотизовањем становништва, са стално погрешном дијагнозом свега онога што се дешава. Ја нећу да се селим из ове земље, али желим да живим боље, желим да кажем све што мислим и да се не бојим репресија. Ако сви изгубимо страх, они су готови. За три дана...

Оливера Милетовић

ПОЛИТИЧКА СЦЕНА СРБИЈЕ

Навршава се шест година од како у Србији изванично постоји вишестраначка политичка сцена. После одушевљења које је у српском народу настало онда када је отворена могућност формирања политичких странака, после 1990. године када су многи, не размишљајући, градећи своје ставове искључиво на личним симпатијама према председницима појединих странака, одлучивали да се политички ангажују, после неколико избора на којима су грађани Србије своју вољу исказивали тако што су заокруживали одређену политичку странку или одређено име на гласачком листићу, после крвавог рата славно започетог а неславно завршеног, долази време за изборну утакмицу политичких странака о којима бирачи знају скоро све.

Анализа политичке сцене у Србији своди се на анализу једног јасно издвојеног тabora у коме се налази владајућа странка и њени помагачи, и другог, опозиционог тabora, потпуно некохерентног, у коме се налазе јаке политичке странке, често оштро супротстављене по појединим питањима, или доведене у сукобе због сујете или личних несугласица између њихових председника. Али, да анализирамо сваку странку посебно а њихови симпатизери, чланови или бирачи нека се пронађу у овој анализи.

Социјалистичка партија Србије

Ова странка настала је за ноћ. Онда када је постало сасвим јасно да сукоби југословенских комуниста неминовно воде у рат између народа окупљених у државу Југославију. Слободану Милошевићу, као председнику српских комуниста, пала је на ум идеја, или је добио налог да спроведе идеју, да се из назива владајуће странке избаци реч "комуниста", "комунистичка" како би се међу бирачима створио привид да комунизма и комуниста у Србији више нема и да их више никада неће ни бити.

Био је то политички мудар потез. Наиме, комунисти су се толико огадили српском народу и толико му зла нанели да више никада, и ако се та реч у политици ретко користи, неће моћи да врше власт тако што би их народ изабрао заокруживањем на гласачким листићима. Срби су поверовали у то да се променом имена једне политичке странке врши промена њене идеологије, тим пре што се у тој новоствореној странци ангажовао и

Музејска фотографија снимљена пре три године
– Милошевић у Народној скупштини

академик Михајло Марковић, вероватно највећи живи српски филозоф, до тада политички неокаљена личност. И што је његов улазак у СПС много коришћен од стране државних медија у сврху придобијања оних који никада нису били комунисти. Још када се та странка понела као права српска национална странка у сукобу који је избио међу југословенским народима, када је та странка чврсто стала у одбрану српских националних интереса, у одбрану српства по цену рата са осталима, по цену свађе и искључивања из међународне заједнице, по цену прихватања на себе терета економских санкција које су у стању да униште и економски много јаче земље, грађани Србије били су коначно обманути. Највећа обмана била је што је на челу те нове странке био стари председник Србије и председник Савеза комуниста Србије Слободан Милошевић, онај у коме су Срби видели спас.

Истина, Социјалистичка партија Србије је од избора 1990. године, на којима је захваљујући већинском принципу убедљиво победила и преузела Скупштину Републике Србије у своје руке, поновила и умножила грешке које је чинила као Савез комуниста Србије, водећи Србију. Најпре, списак оних који лагодно живе на буџету Републике остао је потпуно непромењен, потпуно идеолошки. Затим, на власти су остали исти људи који су као комунисти водили државу. Друштвена својина је и даље остала једини облик власништва.

Банке су постале сервиси за богаћење странке на власти и угледних појединаца из те странке. Медији су били у служби социјалиста, посебно државна телевизија која се временом претворила у билтен странке на власти. Пљачка друштвене имовине и криминал узимали су до тада невиђени замаха. Земља је срљала у економски колапс а људи, схватања, политика, ништа се у држави није мењало. Наравно да је Социјалистичка партија Србије и рат водила веома траљаво. Али како тако, на повуци потегни, Југословенска народна армија је некако избила на западне границе српства. Створене су две нове српске државе – Република Српска Крајина и Република Српска које су биле везане, наслоњене на Републику Србију. Постојао је потпуни национални консензус међу најјачим странкама у Србији са једне и народом Републике Српске и Српске Крајине са друге стране. Србија је улазила у преговоре са Међународном заједницом са позиције матице двеју државе које су добиле рат. И онда је председник Социјалистичке партије Србије своју странку, а самим тим и Србију и све грађане Србије, повео путевима издаје.

Априла 1993. године Социјалистичка партија Србије одбацила је танку копрену коју је била огрнула на себе и којом је стварала привид нове странке и вратила се у старо јато пропалих, непроветрених комунистичких партија. Милошевић је почео да жари и пали по Републици Српској и Српској Крајини. Да поставља, смењу-

СЛОБА ВОКЕР

је, хапси, суди, осуђује, протерује, уцењује, оговара, притиска како би се политика, за коју он мисли да је исправна, потпуно спровела. И премда упозораван, посебно од стране српских радикала, да чини велико зло, велики злочин према српском народу тиме што у Републици Српској и Српској Крајини свађа државно и војно руководство, тиме што је подигао блокаду на Дрини, угрозио опстанак ове две српске државе, угрозио њихову војну моћ, тиме што празни западне српске територије које остају без становништва, а самим тим и лаки плен за евентуалног агресора, тиме што ни једном речју, ни једним потезом не спречава Хрвате и муслимане у њиховим непрекидним нападима на Републику Српску и Српску Крајину, Милошевић наставља не базирајући се ни на претње ни на упозоравања, и тако стиже до коначног фијаска, до коначне издаје, до капитулације потписане у Дејтону.

Да би то постигао његова партија у Србији заводи диктатуру. Политички супарници се прогањају, прислушкују, прате, уцењују, подмићују. Противустанко хапсе и осуђују. Државни медији, сви до једног, стављају се у службу политике једне странке, без икаквог права других да бар изнесу своје мишљење. Касне дечји додаци, касне пензије, како сељака, тако и радника из индустрије. Наднице, ионако незарађене, не исплаћују се по неколико месеци. И Србијом се шири страх. Страх од оног чега данас има сутра неће бити. Страх да ће Србија ући у рат. Страх да неће бити струје, огрева, хлеба, воде. Дефетизам да ћемо изгубити и ово што имамо, да треба што пре капитулирати како та капитулација за неки дан касније можда не би била још тежа. Сервилност у

опхођењу према страним дипломатама и према највећим непријатељима српства. Србија се претвара у државу у којој је нечасно живети зато што је нечасни људи нечасно воде. Спроводи се приватизација, социјалисти откупљују у бесцење читаве фабрике. Онда приватизацију, бар један њен део, поништавају, оглашавају неважећом. Краду зајам за препород Србије. Краду девизну штедњу. Краду динарску штедњу. Пљачкају народ хиперинфлацијом, а затим га пљачкају вештачким одржавањем курса динара. Одуштају од свих принципа на којима су основани 1990. године и на којима су добијали изборе и остају без подршке народа. Сасвим је јасно да таква Социјалистичка партија Србије више неће добити изборе, односно не заслужује да добије изборе. А да ли ће успети да поново превари народ то зависи од историјског памћења и од мудрости српског народа.

Хоће ли они који су продали српске земље зарад свог личног богаћења, они који су се играли са угледом Српске православне цркве, користећи је када им треба, а одбацујући је и газети је када им се ставови не поклапају са ставовима државног руководства, хоће ли још једном победити свој сопствени народ?

На то питање тешко је дати одговор а најлакше и најтачније је рећи: НЕ! Било би добро да коначно у Србији разум савлада емоције и да Србија добије нову власт. Власт која ће од грађана тражити да би им дала, а не да би опљачкала и потрошила. Власт која ће грађанина поштовати и захтевати од њега да поштује државу у којој живи. Власт која ће бити демократска и неће зависити од воље или од степена пијанства појединца. Власт која ће раскинути са комунизмом, једном

заувек. И која ће са међународном заједницом, са којом мора да преговара, преговарати не дозволивши да буде понижена.

Социјалистичка партија Србије није формирала такву власт. И то није ни у стању. То је странка једног човека у којој су сви остали на нивоу референата у једном предузећу. Њега једноставно нема ко да замени. Он није дозволио да се уз њега развије неко ко би могао да га замени. Можда би дозволио то својој жени, али тек то би био крах Србије и српског народа.

Последњих дана Социјалистичка партија Србије, односно Слободан Милошевић, врши чистке и у својој странци. Нека. Нека они који нападају Српску радикалну странку додворавајући се свом великом шефу, схвате да са њим не вреди сарађивати. Да он гази и оне који му се супротставе и оне који му се додворавају. И оне који издају своје личне интересе пратећи га. И оне који свесно издају свој народ пратећи га. Милошевић је тамничар који у руци држи кључеве и нико не зна који ће кључ да узме, коју ће ћелију да отвори и кога ће стрпати у ту ћелију. Нека. Нека они који на вампирским седницама гласају да се хапсе радикали, нека стрепе ноћу хоће ли зазвонити звон на њиховим вратима, и хоће ли их њихов шеф отерати у затвор.

Где су сада ти јунаци Јовић, Вучелић, Панков, Јовановић који су нас тако здушно нападали. О чему сада мисли честити Михајло Марковић? Када је дозволио да га један буздован одбаци као какву крпу, њега који у малом нокту има више мудрости и знања него што ће од данас па до краја светске историје имати сви потомци Слободана Милошевића заједно.

Предвиђам крах Социјалистичке партије Србије. То је много боље за

српски народ и за грађане Србије него да социјалисти победе, па да крах доживи Србија.

Толико смо пораза доживели да нам само још фали тај завршни. Уздам се у Бога и у српски народ, ово им је крај. Боље нека се међусобно покољу, остаће нама мање посла.

Уз социјалисте су странке које сачињавају људи истог и менталног и моралног склопа. Комунисти, по имену комунисти, Нова демократија, и ситни издајници, политички пребежи, ренегати, конвертити. Све их окуља могућност брзог и лаког богаћења. И ни једна од тих странака неће постојати на политичкој сцени после следећих избора. Зато сада и дрпају, ко више узме. Додворавајући се великом шефу, хвалећи га, прислонили су своје сисалке на крвоток српског организма и извлаче све што могу. Профит од увоза, од извоза, од нафте, од сељачког рода, зноја и мукe. Провинцијални кметови и богови, које је донела поплава, које је избацила поплава и који ће још мало да загађују српску сцену.

Анализа друге стране политичке сцене, странака у опозицији много је занимљивија. И њом би већ требало да почну да се баве они којима је професија научни приступ политичким анализама. Овај чланак нема таквих амбиција. Служи да подсети и да оцени. И представља запажања једног активног учесника у свему што се у последњих шест година дешавало међу опозиционим странкама.

Српска радикална странка

2. Најјача опозициона странка у Србији је Српска радикална странка. Не само по томе што може да се мери, по броју посланика у Савезној Скупштини и у Скупштини Србије. Не само по томе што је једина организована у све четири српске земље, у свим српским градовима, већ и по томе што тренутно има највећи утицај на грађане Србије, посебно на Србе. По томе што је једина у стању да још може да донесе толико очекиване промене у Србији, и што је то грађанима Србије потпуно јасно.

Српска радикална странка основана је 23. јануара 1990. године. У време када је политичка сцена Србије, вишестраначка политичка сцена већ била по многим заокружена. И када нико није очекивао да може да се створи једна нова странка која би могла да буде јака. У време када су стваране странке које немају и онолико чланова колико је потребно да би се странка регистровала. Постојале су две потпуно супротстављене странке Социјалистичка партија Србије и Српски покрет обнове. И чинило се да између њих нико не може да се угура и да нико не може да и једнима и другима одузме извесан број гласача. А српски радикали су успели баш у томе. Од тада до данас основне црте

Српски радикали у Народној скупштини

нашег програма остале су потпуно исте.

Најпре, странка је основана као изузетно антикомунистичка. Уосталом, странку је основао највећи комунистички дисидент у Србији др Војислав Шешељ. А као антикомунистичка основана је и као изузетно национална странка умерене деснице. Тај антикомунизам се комунистима супротстављао програмом који је заговарао: либерални капитализам, демократију, слободу медија, економију у којој ће приватна својина бити једини облик својине. Наравно уз нешто државне својине у великим јавним предузећима. Потпуно решавање социјалног питања. Финансирање скромног државног буџета из реалних извора прихода. Сарадња са светом на правним основама. Везивање за Русију и Јапан. За Русију зато што су наши природни капацитети грађени за руско тржиште, зато што су компатибилни са руским технологијама и руским сировинама. А за Јапан зато што Јапану треба упориште у Европи, а нама треба јака капиталистичка држава која би могла економски да подигне Србију на ноге.

Од почетка Српска радикална странка је била препознатљива: Србију треба да воде они који победе на изборима. И имаће подршку радикала ако раде оно што би и радикали радили да су којим случајем на власти. А биће жестоко нападнути за сваку грешку коју начине или за сваки поглед који се не uklapa у политику Српске радикалне странке. Српска радикална странка је у време избијања рата у Југославији имала тежак задатак да остане опозициона странка, а да подржи председника Србије Слободана Милошевића који је тада водио исправну националну политику. Вероватно да остале политичке странке не би успеле да преживе и да своје гласаче убеду у то да се политика тако води. Да се мудра државничка политика тако води. Међутим, српски радикали су створили

најверније бирачко тело. Оне који промишљају, просуђују, процењују, који свој глас цене као своју светињу и који верују у мудрост која извири из радикалске традиције.

На жалост, Милошевић је одустао од националне политике 1993. године, и доживео оно на шта су га радикали упозоравали још 1991. године: Да ће имати њихову подршку док је националиста. А да ће га напасти онда када почне да издаје. Радикали су успели да не уђу у власт са социјалистима. Да се не упрљају мућкама за време трајања санкција. Успели су да изратују овај рат, да спасу многе српске територије, упркос осуди српских непријатеља и осталих српских опозиционих странака. У време када су подржавали Слободана Милошевића, зато што је спроводио националну политику Српске радикалне странке, зато што је слушао др Војислава Шешеља, радикали су били сами на једној страни барикада. Њима насупрот били су и Српски покрет обнове, тада ДЕПОС, и Демократска странка и Демократска странка Србије.

Демократска странка Србије се преломила на Венс-Овеновом плану и од онда до Женевског споразума води озбиљнију националну политику. Истина, погрешили су када су похвалили споразум у Женеви. А он је донео Дејтон. Међутим, брзо су исправили грешку. Већ од тада, од априла 1993. године радикалима је било много лакше. Више нису били сами, нису били једини националисти на српској опозиционој сцени. Чак су били принуђени да преузму терет вођења националне политике онда када су социјалисти издали ту националну политику. На изборима у децембру 1993. године Демократска странка под вођством Зорана Ђинђића показала је велику дозу разумевања за српску националну политику. Дозу разумевања за оно што је све до тада чинила сама Српска радикална странка. Српски радикали због тога нису тријумфовали.

Њих то није понело. Чак су били иницијатори стишавања сукоба међу опозиционим странкама. И од тада до данас сви контакти међу опозиционим странкама обављају се на основу иницијатива српских радикала.

Наравно, да српски радикали нису похвалили Дејтонски споразум. Јер ту нема шта да се похвали. У Дејтону је потписано оно што је могло да се потпише и 1991. године. Имали бисмо исту ситуацију као сада. Стотине хиљада избеглица кренуло би из Хрватске и Босне и Херцеговине према Србији. Али, вероватно да нико не би био мртав. Постоји могућност да би многи успели да продају куће, да се бар са неком извесношћу запуте за Србију. Сада потписивање таквог споразума представља издају и капитулацију. После четири године крвавог рата десетина хиљада мртвих, стотина хиљада рањених, стотина хиљада срушених и запаљених кућа, милиона избеглица, владајућа странка и њен председник нас враћају у време од пре четири године не признајући да је то и тада могло да се потпише.

Српска радикална странка наставиће борбу за изгубљене српске територије. Дипломатијом и преговорима. Створиће јаку српску државу која ће моћи да гарантује свим Србима безбедност на огњиштима, ма где им се она тренутно налазила. Створиће државу која ће запрети Хрватима уколико иједан Србин буде угрожен на територији хрватске. Камо среће да је народ за нас гласао 1992. године, или бар 1993. године. српске територије биле би српске, а не хрватске и муслиманске.

Српски покрет обнове

3. Следећа по снази опозициона странка, мерено резултатима избора 1993. године је Српски покрет обнове. Српски покрет обнове је политичка странка великих трагичара на политичкој сцени. 1990. године основао је Вук Драшковић, бивши комуниста и тадашњи националиста. Или се бар тако могло да закључи из књига које је до тада написао. Странка створена као супротност комунистима имала је велику медијску промоцију од стране самих комуниста, успела је 1990. године да окупи око себе велики број симпатизера. А онда су дошли избори у децембру 1990. године, представљање председника Српског покрета обнове као председничког кандидата у правом његовом светлу. Великоразочарање за опозиционо настројене бираче и пораз од кога опозиционе странке ни дан данас не могу да се опораве.

Шта све тада није говорио председник Српског покрета обнове. Најгоре је што је говорио да је његова странка дупло јача од социјалиста и да могу да му украду и милион гласова па ће победити. А освојио је само 700.000 гласова. Говорио је да ће, уколико социјалисти победе на изборима, узети пашош и отићи из земље.

А онда, у револту због пораза, марта 1991. године организује митинг на коме је испустио контролу из руку и дозволио да му неко други води тај митинг. Највероватније Државна безбедност Србије, највероватније Радмилко Богдановић. Дозволио је да погину два недужна човека, по један на обе стране. Дозволио је да му хулигани сруше Београд. Опљачкају Београд. И да људи који нису за комунисте пожелеле да не постоји ни опозиција.

А онда се десило још једно чудо, још једна трагедија. Националисти окупљени око Српског покрета обнове доживели су да њихов председник осуди рат Срба за своја огњишта, за своје територије, за своја гробља, имања, за своју слободу. И да за све четири године рата не пронађе ни једну реч похвале за било којег српског војника. Он, који је писао да је Србија до последњег српског манастира на западу, до Јасеновца највећег српског града под земљом, он који је говорио да Хрватима никада не смемо да заборавимо зверства из 1941. године, он у чијим су се романима муслимани рођени после рата стидели што су муслимани, од једном је почео да заступа интересе свих других само не Срба. Његови бирачи, верни његовим делима и ономе што је некада говорио, очекивали су да он промени своје наступе. Очекивали и нису дочекали.

Очигледно је да Вук Драшковић мисли да би Американци њега уместо Милошевића могли да поставе на власт. Нема од тога ништа. Вук Драшковић је чак наивно омогућио Милошевићу да летос замајава народ око евентуалног уласка Српског покрета обнове у власт, неколико месеци. Да избрука комплетно руководство Српског покрета обнове које се отимало за министарска места, само да би на миру дочекао Дејтон и преговоре који су у Дејтону уследили.

Без подршке Вука Драшковића Милошевић не би начинио оволику издају, па чак и да је био потпуно пијан. Због тога је ова издаја дело и Вука Драшковића.

Многи моји пријатељи, многи млади људи 1990. године ушли су у Српски покрет обнове. Данас више нису тамо. То ће показати и први следећи избори.

Српски покрет обнове је странка која се гаси и уступа своје место, своје бираче, своје симпатизере другим политичким странкама. Националисти и антикомунисти отићи ће у Српску радикалну странку, грађанска опција ће у демократе, а неки, међу њима и део руководства, ће у комунисте па било да је то ЈУЛ или Социјалистичка партија Србије.

Демократска странка

4. Демократска странка следи понашање демократа од пре рата, улагујући се бирачима политиком за један дан, без жеље да формира мишљење грађана својом политиком, и да на тај начин побеђује. Демократска странка

има и несрећу да у њој увек неко мисли да је вреднији од актуелног председника. Или барем да може да осује политичку странку којом ће победити изворну Демократску странку.

Демократска странка се звала својим везама са западним земљама. И хвалила се војим везама са државним руководством Републике Српске све док оно није дошло у немилост председника Републике Србије. А онда, најпре из потаје, а у последње време сасвим отворено, демократе говоре како у ствари, и нису били у некој нарочитој слози са руководством Републике Српске, а посебно са Радованом Караџићем.

Нису учествовали у овом рату. А и како би? А ако нису учествовали у овом у ком би то рату учествовали?

И они су се као и остале опозиционе странке, које су имале власт у општинама, избрукали вршећи ту власт, појединачно наравно. Показали су да власт клади људе. И да њихови чланови нису довољно упорни да се томе одупру. Нису организовани у Србији тако да имају препознатљивог члана у свим месним заједницама. Рачунају на то да им Српски покрет обнове и Српска радикална странка чувају кутије на евентуалним изборима, зато што они немају довољно чланова да то чине. Рачунају да је довољно да иступањима свог председника и по неког посланика у Скупштини освајају политичке поене у Србији. Не цене мукотрпан страначки рад.

Биће заступљени у Парламенту Србије и после нових избора, али у мањем броју него 1993. године, зато што још увек нису показали ко су они, у ствари, искрено. Показали су више лица, а још нису оно право.

Демократска странка Србије

5. Демократска странка Србије покушава да убеди грађане Србије да би учинила исто оно што и Српска радикална странка али само у фраку и рукавицама. Као да комунисти могу да се скину са власти лепим говорима, фраком и рукавицама.

Наравно, када отпочне прогон радикала, када их социјалисти хапсе и осуђују, када почну да шушкају о томе како ће забранити Српску радикалну странку, демократе издају саопштење у коме бране радикале млако. А њихово руководство већ сабира колико ће радикалских гласова добити на изборима ако радикала не буде на листама.

Судбина обеју демократских странака је у њиховом уједињењу, тако да се не расипају гласови оних који нису за Социјалистичку партију Србије. А судбина после избора је у коалицији са Српском радикалном странком. Српска радикална странка неће моћи сама да победи, требаће јој гласови других странака. Најприродније је да јој својим гласовима помогну демократске странке.

Те две демократске странке имају прилику да се прикључе јединицама

који могу да победе Слободана Милошевића. Оклевање не води ничему. Показује само да нема довољно искренности у јавним наступима представника демократских странака. И да они, у ствари, једно мисле, а друго говоре.

Ни једни ни други још увек нису спремни да отрпе све што морају, ако је то у интересу српског народа. Спремни су на ситне лукавости, на ситне смишлице, на дневне политичке поене. Тога ће свега морати да се одрекну како бисмо победили. И како бисмо Србији донели добро.

Све остале странке би требало да се угасе. И да се пронађу међу овим странкама, било на власти било у опозицији. Онда би српска политичка сцена била јасна, онда би се власт смењивала на изборима и била би демократска.

До тада комунисти ће вероватно лако ломити разједињене штапове.

Можда би овом приликом требало поменути и оне који су се највише обруkali од 1990. године до данас српску интелигенцију, српске интелектуалце. Оне који би по природи ствари требало да воде српски народ. Да му помогну да препозна, да расуди и да пресуди. Оне који због тога и постоје. Који не раде у рудницима, не возе локомотиве, не раде на пресема, који читају и пишу. Читају мудре књиге а пишу поруке свом народу. Њих највише кривим за ситуацију у којој се нашао српски народ.

Међу њима има оних који су остварили свој животни циљ тако што су добили службени аутомобил, што имају државни стан. Фотељу у неком институту или Српској академији наука и уметности. Међу њима

има оних који отворено служе режиму. Али има и оних који се нису снашли. Којима туђа мудрост није била довољна да постану мудри.

Скоро сам прочитао интервју једног од њих који каже да је задатак српске интелигенције сада да ћути.

Па ако сада не проговоре, нека не проговоре никада.

Између борбе и ропства бирам борбу.

Између нечасног живота и часне смрти, бирам ово друго.

А они нека ћуте. Тако нам барем неће одмоћи. Помоћ и онако не очекујемо.

Томислав Николић

СОЦИЈАЛИСТИ СЕ ПОНОВО ИДЕНТИФИКОВАЛИ

ДВА ЛИСТИЋА У ДВЕ РУКЕ

Након последње ујдурме социјалиста у српском парламенту, председник Скупштине Драган Томић је изјавио да се "камерама може и не може веровати" и да "ни суд не би веровао камерам". Логично. Човек хоће рећи да за криминалне радње социјалиста не може и не сме бити сведока, чак и у случајевима када је све јасно као дан. Томић је категорички одбацио могућност поништења гласања, на основу којег су социјалисти постали власници грађевинског земљишта у Србији. Тиме је недвосмислено и отворено поручио народу да су у овој земљи потпуно легални лоповлуци обоје ни у црвено. Две картице, односно два листића у две руке, то би ускоро могао постати згодан изборни слоган владајуће странке.

Наравно, демократску јавност Србије више не изненађују махинације и манипулације припадника племена Поглавице који ћути и сада је само питање до када ће та демократска јавност имати стрпљења. Дара је превршила меру; свака нова злоупотреба социјалиста доводи до отрежњења оног дела јавности, који је дуго и дубоко тонуо у апатију, самоизолацију, очај, неслогу. Патриотска опозиција је све сложнија и гласнија, Раковица је на ногама, под теретом глади и издаје усправља се преварени и оплачкани народ. Могу социјалисти забрањивати телевизијске преносе скупштинских заседања, могу цензурисати медије, могу доносити неlegalне одлуке у парламенту, али – тајни више нема. Патриотске и демократске снаге у овој земљи, после свега, добро знају с ким имају посла. Манипуланци у Скупштини Србије идентификовали су се безброј пута; не две, него педесет и две идентификационе картице су у њиховим џеповима и рукама и свака има

Скупштински мешетар – председник Драган Томић

своју ознаку: издаја, капитуланство, терор, плачка, корупција.

Још једна истина избила је на видело на последњем заседању Скупштине Србије. Неколико посланика из редова владајуће странке упустило се у полемику са предлагачима Закона о грађевинском земљишту, залажући се за статус кво у власништву, јер, како рече Небојша Човић, "ако се усвоји Предлог закона и промени титулар (држава уместо друштва) настаће хаос у располагању градским грађевинским земљиштем". Што је јуче било незамисливо, најзад се десило, па се у јавности оправдано поставља питање: да ли се то, под тешком хипотеком, полако руши монолитност социјалиста? За српске радикале одговор и није нарочито битан, јер, с расколом или без њега, с расколницима или без њих, социјалисти морају пасти. Одговор би,

међутим, морао бити значајан за све неверне и безвољне: иза формалне монолитности СПС одувек се скривао само један анахронички политички и идеолошки механизам, који личи на мехур од сапунице. Довољно га је споља тек дотаћи и он се дефинитивно распрскава и руши сам од себе.

Укратко, даље срљање социјалиста у злоупотребе и махинације и њихов све ближи пад под бременом тешког наслеђа – то су основне поруке последњег заседања Скупштине Србије. Српски парламент више не постоји. Политичка демократија у овој земљи је умрла. Диктатура социјалиста се наставља. Све су то околности, које иду у прилог њиховом коначном слому.

Бранка Братић

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ У АУСТРАЛИЈИ

У Френкстону код Мелбурна откривен споменик Дражи Михаиловићу.

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, боравио је у Аустралији у периоду од 28. 10 – 23. 11. 1995. године.

Перипетије са улазном визом – Контраобавештајна служба Аустралије проверила госта из Србије.

Непосредни повод за ово путовање било је откривање и освећење споменика легендарном вођи Трећег српског усташка Драгољубу Дражи Михаиловићу, на црквено-школском имању у Френкстону, Мелбурн.

То је други споменик Дражи Михаиловићу у Аустралији. Један је већ подигнут у Камбери и тај је већ био предмет напада од стране хрватских екстремиста који су неколико пута одвајали главу од тела на бисти, у знак освете што им Дража Михаиловић, својим ратовањем у Другом светском рату, није дозволио да изврше затирање српског становништва.

Николић је имао перипетија са издавањем улазне визе за Аустралију, тако да је на пут пошао последњег дана. А и тада је, пре поласка, позван у амбасаду Аустралије у Београду, где му је речено да је његова политичка биографија пажљиво испитана у контраобавештајној служби Аустралије, зато што припада Српској радикалној странци, националној странци и где је упозорен да би неким својим иступањима можда могао да поремети "хармонију и склад" који владају међу Хрватима, муслиманима и Србима у Аустралији. И да су то односи које не треба кварити. Николић је секретару амбасаде рекао да он не иде у Аустралију да ратује са Хрватима и муслиманима, да је то чинио овде у српским државама. А да тамо иде да се сусретне са пријатељима, са српском емиграцијом, да на бројним скуповима на којима ће говорити омогући Србима у Аустралији да добију тачне информације о природи режима у Београду, и о актуелној политичкој, војној и економској ситуацији у српским земљама.

Откривање споменика

Аеродром у Мелбурну.

Први сусрет са Србима у Аустралији. Први сусрет са домаћинима, представницима организације српских четника. Са Ранком Булатовићем

Томислав Николић заменик председника Српске радикалне странке председником, Вукашином Вујичићем секретаром, Миланом Ковачевићем и Слободаном Миливојевићем, који су касније током читавог боравка Томислава Николића у Аустралији били његови домаћини, водичи, организатори његових наступа. Они који

Свечано откривање споменика генералу Дражи Михаиловићу у Френкстону

су се највише потрудили и који имају највише заслуга што је сусрет заменика председника Српске радикалне странке са српском емиграцијом протекао онако како само сусрети међу браћом могу да протекну.

Није било много времена за ближе упознавање, зато што је код споменика Дражи Михаиловићу у Френкстону већ било окупљено више хиљада људи који су желели да присуствују свечаности откривања споменика и да присуствују најављеном говору Томислава Николића у сали црквено-школске општине у Френкстону.

Није било времена за одмор, а нису смели да се виде ни знаци умора, тако да је Томислав Николић буквално из авиона стигао на свечаност, говорио окупљеним Србима и одговарао на њихова питања.

Већ тај први наступ био је довољан знак да су Срби у Аустралији добро обавештени, да су заинтересовани за трибине на којима говори заменик председника Српске радикалне странке. А по питањима и по реакцијама на одржани говор било је саасвим јасно да су Срби у расејању чврсто уз политику Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља, као њеног креатора и њеног предводника.

Сала црквено-школске општине у Френкстону била је, премда огромних димензија, премала да прими све оне који су желели да чују реч, како га је неко најавио "правог Србина из Отаџбине". Николић је говорио о свему што тишти Србе ма где се они налазили. О издају коју Слободан Ми-

лошевић спроводи и припрема се да спроведе на преговорима у Дејтону. (На жалост, каснији расплет догађаја потврдио је све Николићеве слутње и прогнозе, тако да је већ пред крај свог боравака у Аустралији на скуповима био принуђен да говори како је био у праву првих дана свог боравака, када је наговештавао издају, пошто је та издаја већ и остварена.

Предавања – Анализа суноврата Милошевићеве политике

Сва предавања која је Николић одржао по Аустралији почињала су од сада већ далеке 1987. године. Од буђења српског национализма и појаве на политичкој сцени Слободана Милошевића. Комунисте за кога су Срби мислили да хоће искрено да одбрани српске националне интересе, да одбрани српски народ, да хоће Србију да изведе из полувековног комунистичког и седамдесетогодишњег југословенског ропства. Од Косова Поља када је Милошевић окупљеним Србима рекао да више нико не сме да их туче, од Газиместана 1989. године на коме се сакупило милион Срба жељних демократских промена у Србији. Од 1990. године када су комунисти у Југославији тешко посвађани одлучили да разбију земљу у којој живе. Николић је подсећао на тадашње догађаје, на неспособност Срба у државном руководству. На рат који је избио у Словенији и у коме се показало како може да се победи Југословенска Народна Армија зато што у Београду нема правих Срба, одлучних да одбране Србе тамо где су нападнути. Николић је говорио о Милошевићевим речима упућеним Хрватима и Словенцима да ако не унемо да радимо унемо да ратујемо. И да смо у све битке улазили и да ћемо у све битке улазити са жељом да победимо. Да Хрватска може да се от-

цепи, да муслимани могу да се отцепе, да сви могу да праве своје сопствене државе на Балкану, али да нико не може да из Југославије изведе српски народ и изнесе српске територије. Подсећао је Николић како Милошевић није дозволио страним преговарачима представницима Европске уније да дођу у Југославију и умешају се у Југословенску кризу. А како је после тога дозволио да чак на седници Председништва Југославије присуствују страни грађани, што је незамисливо у историји било које државе на свету.

Почетак краја

Онда је дошла 1991. година и рат Хрватске против Срба. Учешће Југословенске Народне Армије, учешће

Томислав Николић и потпредседник Организације српских четника Викторије Милан Ковачевић за време литије код споменика

Србије, мобилизације по Србији. Формирање првих добровољачких јединица, одбрана српског живља. Одбрана Славоније, Барање, западног Срема, Книнске крајине, Кордуна, Баније, Лике, српске Далмације. Пад једног дела западне Славоније, али одбрана Јасеновца, Пакраца, Окучана, Новског. Венсов план за Крајину, Милошевићево инсистирање да се прихвати зато што за мир Срба гарантује савезна Република Југославија и за њихову безбедност. Рат у Босни и Херцеговини. Велико јунаштво Срба успех у рату, сачуване су све српске територије и ушле су у састав Републике Српске. А онда трагична 1993. година, април када је Милошевић постао издајник, каквог Србија не памти. Април месец, прихватање Венс-Овеновог плана, пораз Републике Српске који се управо ових дана довршава капитулацијом у Дејтону. Свађе са руководством Републике Српске, изазивање подела међу њима. Подела између Војске и државног руководства.

Пад Западне Славоније, пад Книнске крајине. Пад Босанске крајине. Чистих националних српских територија. Зато што се Милошевић договара са Туђманом, а Срби не знају како изгледа тај договор и шта ће Милошевић од српских територија поклонити.

За то време, економски колапс и морални суноврат Србије као матице српског народа, као државе око које би требало да се окупљају. Криминал у државном врху. Министри лопови. Директори друштвених предузећа лопови. Извршена приватизација у којој су без динара откупљене фабрике и многи важни објекти, индустријски објекти у Србији. Покраден зајам за

Сусрет Томислава Николића са Србима у дијаспори

препород Србије. Покрадена девизна штедња, стара, нова. Штедња код приватних банака. Хиперинфлација 1993. године када су се пензионери и незапослени убијали зато што нису имали чиме да се прехране. Када су контејнери за смеће постали место где велики број грађана тражи храну. Када у Србији има више милиције него што је некада било у целој Југославији, и више криминала него што је било у целој Југославији. Када власт не поштује Устав и законе. Када се хапсе народни посланици и председници опозиционих странака. Када сви медији, државна телевизија, државни радио, све дневне новине пређу у руке комуниста, и постану затворени за опозиционе странке, а потпуно бло-

кирани, херметички блокирани за Српску радикалну странку.

Речи тешке али истините, и стизале су право до срца Срба. Изазивале им сузе у очима и климање главом у знак потврде и одобравања свему оном што је говорио Томислав Николић.

Није лако Србин бити

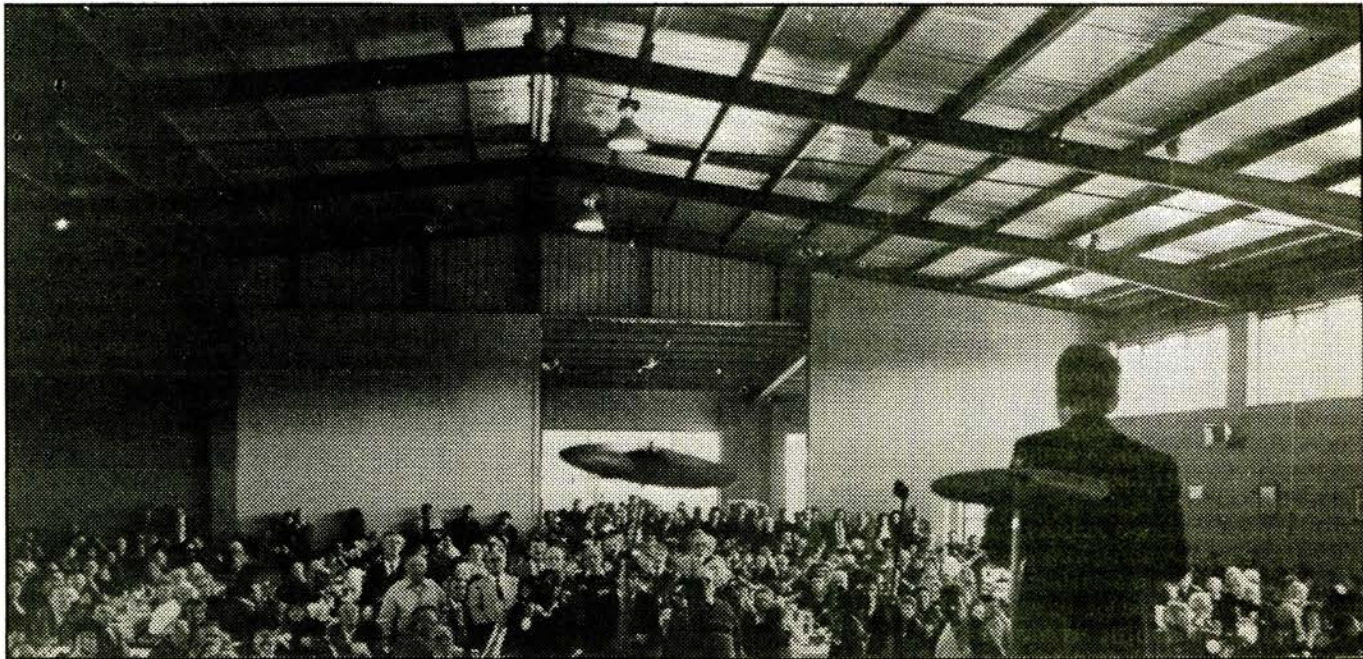
Није лако ни Србима исељеницима. Дуго година подељени у две цркве, у више организација, дељени на Југословене, четнике, партизане, далеко од отаџбине, свако има по неку породицу у српским земљама о којој мора да брине. Многи не верују да ће се икада више вратити. Многи чекају промене у власти, успостављање демократије да би се вратили. Многи

више немају где да се врате. Зато што је Милошевић продао њихову кућу, њихово имање, њихове породичне слике, њихово породично гробље, њихове успомене.

На изузетно топао пријем наишле су Николићеве речи о неопходности српског помирења. О томе како је уједињење Српске православне цркве прави путоказ за све Србе. И како је Српска радикална странка то већ учинила формиравши своју организацију у свим српским земљама са јединственом управом у Београду. Николић је позвао Србе да се више не деле на Југословене и четнике. Да се не деле по страначкој припадности, за то имамо времена ми у Србији, како је рекао. А ви овде немате. Ви можете да се делите само по томе да ли је неко добар или лош Србин. Сутрадан је отпочео и званични програм гостовања Томислава Николића у Аустралији. Најпре на радију Трипл "3" у Мелбурну на програму за српски језик, где је одговарао на питања новинара. Затим на СБС радију који је мултинационална радио станица, чији се програм чује у целој Аустралији, на програму на српском језику. И то су били први интервјуи које су чули сви Срби Аустралије.

Аустралијска полиција пратила Николића

У међувремену аустралијске новине су објавиле да су хрватска и муслиманска влада упутиле оштар протест федералној Влади Аустралије у Камбери, због, како су рекли "издавања улазне визе контраверзном српском политичару, припаднику странке која је дала највише добровољаца припадника паравојних формација. И странке која је огорчени противник

Скуп у Ц.Ш.О. "Свети краљ Стефан Дечански" у Карум Даунсу

Слободана Милошевића, која може да му смета на преговорима у Дејтону". Аустралијска Влада је преко свог ресорног министра одговорила да је Служба безбедности извршила одређене радње, и констатовала да нема разлога да се Томиславу Николићу забрани улазак у Аустралију. Да је Томислав Николић упозорен у амбасади Аустралије у Београду на то, да својим иступањима може да произведе и забрану даљег боравка у Аустралији. И да је Томислав Николић праћен од стране аустралијске полиције како би се утврдило да ли постоје разлози за евентуално ускраћивање даљег боравка Томиславу Николићу у Аустралији.

Интервју Аустралијској радио станици

Ово је већ био довољан знак и аустралијским средствима информисања да треба да ступе у контакт са Николићем, и сутрадан је Николић већ дао интервју за аустралијски радио, у коме је на врло јасна питања одговарао још јасније.

Да ли је учествовао у рату?

Да.

Да ли је некога убио у том рату?

Рекао је: Ја сам се у том рату борио, и вратио се жив. Постоји могућност да сам неког убио као што постоји могућност и као што је тачно да су српски непријатељи убили неког мог у овом рату.

Да ли је ратни злочинац?

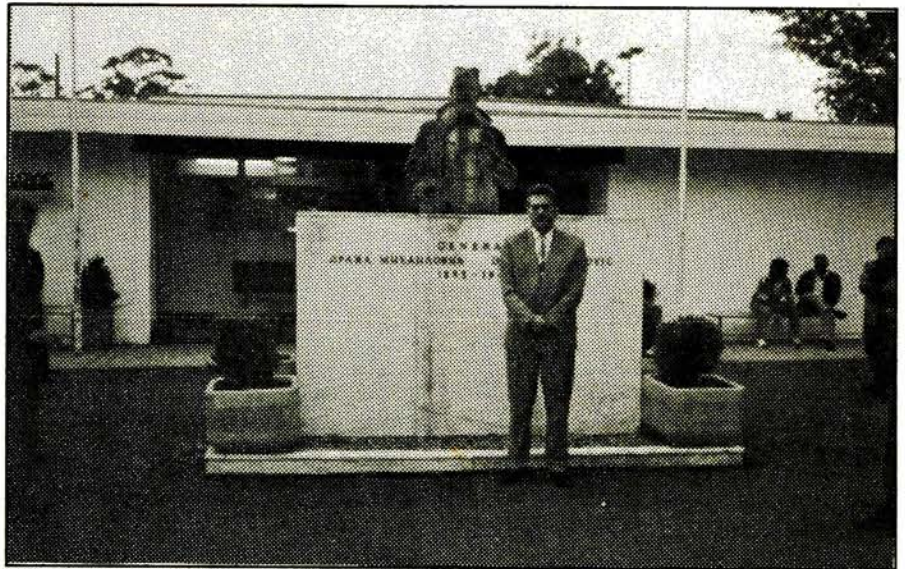
Не, нити постоји и један Србин који је ратни злочинац. А ако неко има доказа нека их предочи Влади у Београду која ће предузети потребне мере да се тај ратни злочин истражи и да се евентуални злочинац осуди.

Да ли признаје легитимитет међународног суда правде у Хагу?

Рекао је: Не. И Српска радикална странка никада не би дозволила ни један Србин да буде изручен том међународном трибуналу.

Да ли сматра да својим присуством у Аустралији узнемирава хрватску и муслиманску верску заједницу, односно хрватску и муслиманску владу у Сарајеву и у Загребу?

Одговорио је, да их вероватно узнемирава, али да је сасвим свеједно да ли их узнемирава у Србији или у Аустралији. Њему је посао да узнемирава све непријатеље српства. Њему је посао да се бори против комунистичке власти Слободана Милошевића, у Београду који са непријатељима српства сарађује. Њему је посао да Србе у Отаџбини и у дијаспори упозна са правим стањем ствари, упозна са мукама и трагедијом кроз које пролази српски народ. Да ли ће због тога неко бити

Испред споменика генералу Дражи Михаиловићу у Камбери

узнемирен или не, о томе заиста нема времена нити жели да размишља.

Трибине – Брига дијаспоре за муке отаџбине

Затим су уследиле трибине широм Аустралије, у салама црквено-школских општина, у српским културним клубовима, спортским центрима. Људи су долазили у великом броју жељни да чују речи које су истините, које боле али се од истине не може побећи. Срби су долазили да чују шта ће даље бити а шта би требало да буде. Односно шта би било да српски радикали воде српску државу. Многи су се представљали као бескућници и избеглице из овог рата, потврђивали наводе Томислава Николића. Контакт је лако успостављан, а растанци су обично били уз сузе оних који остају. Многи су се подсећали ранијих гостовања Срба из Отаџбине. Говорили како их је то упозоравао Војислав Шешељ када је био у Аустралији. Како нису веровали да би баш толика трагедија могла да захвати српски народ. И како се, на жалост, све остварило. Тражили су што више информација из земље и о раду Српске радикалне странке. Тражили да се формира странка у Аустралији како би могли на адекватан начин да помогну у борби против свих српских непријатеља, како оних у Србији тако и оних у новоствореним државама на тлу бивше Југославије.

Аустралија је велика и демократска земља, у којој је све на свом месту. Они који су дуго у тој земљи нису могли да схвате да у Србији може да царује државни криминал. Да је Србија земља у којој се живи испод свих мерила, испод свих стандарда. Горе него за време Другог светског рата. Да се у Србији једини богате а други умиру од глади. Нису могли да схвате да нема заштите за оне који слободно ми-

сле. Да их не штите ни устав ни закони. Да је милиција у служби режима и да поступа по наређењима а не по закону. Било је потребно да им се то стрпљиво, у детаље, по неколико сати објашњава. А Томислав Николић је имао стрпљења. Нико са тих трибина није отишао а да није добио одговор. До у детаље објашњавајући наизглед и најситније проблеме Николић је успевао да свима буде јасно. Али је и нама који смо га пратили на том путу све било јасно. Ни једна друга политичка опција у Аустралији, после овог гостовања представника Српске радикалне странке нема упоришта. Уосталом, то су присутни јасно говорили. Њихов је спас, њихова је нада у спас, Српска радикална странка и др Војислав Шешељ.

На свакој трибини постављено је питање како изгледа тренутна политичка сцена у Србији. Постоји ли могућност да дође до неке коалиције међу опозиционим странкама која би успела да сруши комунисте са власти. Томислав Николић је говорио да су социјалисти до сада увек имали највише гласова на изборима. Нешто захваљујући угледу који је Слободан Милошевић до последњих избора уживао међу Србима. Нешто захваљујући сачуваној организацији од Савеза комуниста која је функционисала и у време када је избио рат и када су се социјалисти представљали српском народу као националисти. А нешто и због тога што су медији апсолутно под контролом Социјалистичке партије Србије, посебно државна телевизија која је за половину грађана Србије једини извор информисања.

Странке изблиза – Српска радикална странка

Опозициону политичку сцену Николић је рашчлањивао у детаље.

Најјача опозициона странка, странка са највише посланика у Савезној

и Републичкој скупштини, странка која је једино организована у све четири српске земље је Српска радикална странка. Српска национална странка којој је очување српства формирање јединствене српске државе на Балкану, Велике Србије примарни, основни циљ политичког деловања. Странка која је за пет година од настанка доказала да је у стању да се бори за српске националне циљеве, да су њени чланови појединачно у стању да све, па чак и животе дају да би остварили циљеве и програм своје странке. Да у томе предњачи председник странке пред којим падају све препреке. Који препреке не обилази него их руши. Који је пет пута робијао у комунистичким затворима. Од тога два пута у последњих годину дана, јер тако жели Слободан Милошевић. Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ је најупорнији борац и највећи политичар, једини прави политичар на српској политичкој сцени. Српска радикална странка је моћна, јака, ићи ће на изборе против социјалиста сама. А после избора ако буде требало спремна је да формира коалициону владу са демократском странком и Демократском странком Србије.

Српски покрет обнове

Друга опозициона по величини је странка Српски покрет обнове који је на жалост потпуно променио своју националну политику од времена када је основан. Који се сврстао уз оне који одмажу Србима увек када је тешко. Српски покрет обнове који је рушио Слободана Милошевића када је најбоље водио државу. Када је штитио Српство без обзира на цену. А који подржава Слободана Милошевића сада када је издао, сада када га цео свет подржава. Све у жељи да евентуално повољи, по жељи Американаца на председничко место у Србији уместо Милошевића дође Вук Драшковић. Као да би то било нешто боље за Србију. Српски покрет обнове који у последњих неколико месецима се озбиљно припремао да уђе у Владу социјалиста, не схвативши да је то једна превара и обмана и да Милошевић никада никоме неће дати да уђе у Владу уколико се не прода потпуно. Српски покрет обнове који је изгубио много својих симпатизера, много гласача и који је у таквој кризи да у многим изборним јединицама вероватно неће прећи изборни цензус од 5% гласова.

Демократска странка

Трећа по реду је Демократска странка којој је председник Зоран Ђинђић и коју народ зове ни вода ни вино. Зато што нема дефинисане ставове већ их дневно мења у зависности од тога шта сматра да је корисније за странку. Ако сматрају да је корисније да буду на-

Посета Камбери

ционалисти они су националисти. Ако сматрају да то постаје опасно да може због тога да се иде у затвор, они брзо мењају политику и постају европска опција демократије. Не треба Србима национална држава него могу да живе и као што су живели до сада, па чак и поддоминацијом других народа само да се изборе за мањинска права.

Демократска странка Србије

И постоји још једна странка која је парламентарна, и која ће вероватно бити парламентарна и после нових избора то је Демократска странка Србије, чији је председник Војислав Коштуница. Која је најпре у свом оснивању доста лутала, посебно по питању решавања српског националног питања. Међутим од Венс-Овеновог плана на овамо, нису имали озбиљнијих грешака изузев грешке када су у Женеви пред Дејтон прихватили потписани споразум. Прихватили да се у Дејтону баш на овај начин изврши подела Босне и Херцеговине. Истина они су се после тога покајали, повукли то своје прихватање али је остала у народу мучнина, да ни са њима човек не може баш озбиљно и баш до краја да рачуна.

ЈУЛ

(Југословенски удружени лопови)

Остале странке су безначајне и неће их бити после избора на политичкој сцени, изузев Савеза комуниста чији је председник супруга Слободана Милошевића Мира Марковић. Која је кадровска партија, партија директора, партија председника општина, партија великих криминалаца. Која по основу утицаја Мире Марковић на Слободана Милошевића врши утицај на власт, мења и поставља људе.

Али је то кратког даха и трајаће само до нових избора.

Да ли је могућа коалиција? Коалиција је могућа после избора, а пре избора није ни потребна. Нека се утврди колико је која странка јака. Постоји већ споразум између Српске радикалне странке, Демократске странке и демократске странке Србије који ће бити поштован и реално је очекивати да би таква једна коалиција врло лако успела да победи све политичке конкуренте па чак и комунисте, који до сада још нису осетили горчину пораза.

Најчешће питање је било како они то могу да помогну. И заиста је то тешко питање. Шта рећи људима које је Слободан Милошевић једном опљачкао, преко зајма за препород Србије. Шта рећи људима који све оно што имају већ дају за помоћ избеглицима, прогнаницима, сирочићима. Уплаћују у Фонд Српске православне цркве "Чо векољубље". А Николић им је рекао да ће једног дана, када српски радикали оборе режим у Београду, када фомирају српску државу, бити позвани да тој држави помогну. И да у њој слободно живе. Обећао им је да их нико неће сачекивати на аеродрому да им тражи документа, да им наређује да се сваког дана у свом месту јављају у станицу милиције. Да их нико неће подсећати на разлоге због којих су из земље отишли а да ће власт бити срећна што се они враћају.

Говорио им је да је то земља која ће поштовати њихове власништво. Њихово право да уживају у плодовима свога рада у Аустралији. Држава која ће поштовати њихов понос. Држава која ће им бити захвална за све што за њу учине.

У ретким тренуцима одмора

Небрига матице за исељенике – Сустрет с владикама

Срдачно примљен од стране обојице владика, господина Саве и господина Луке, од стране свог српског православног свештенства у Аустралији, Николић је имао и за њих по неку реч. Молбу. Замолио их је да расколи у цркви остану закопани за увек. Да свештенство учини све што је у моћи Српске православне цркве да српски народ у расејању окупи и не дозволи да се више раздвоји. Да помогну да се граде српске школе јер је очигледно да деца наших исељеника немају услова зато што то не жели српска држава, југословенска држава. Немају услова да се школују на спском језику и у српском духу па се осећа да све што имају српско је оно што су стекли у својој породици. А да држава не чини ништа да њихова знања прошири. Да њихову везу са матицом учврсти. Да их начини Србима без обзира на то што живе у Аустралији.

стекао је утисак да Југославија једва чека да изумру генерације исељеника који се називају Србима. Како дипломате више не би имале проблема и како би могле мирно да се посвете својим приватним пословима.

Глувонема југо дипломатија

За време боравка у Аустралији Николић је пратио емисије аустралијске телевизије. И "сачекао" уреднике информативног програма Канала 2, аустралијске телевизије, на интервјуу који су имали са њим, за програм на енглеском језику у Сиднеју. Упитао их је да ли они морају баш толико да прате америчка средства информисања. И због чега у Аустралији својим гледаоцима приказују само једну слику у којој се Срби представљају као ратни злочинци, а Хрвати и муслимани као жртве. Због

чега сваког дана бар по једну емисију у таквом тону емитују и зашто никада, баш никад, не емитују ни једну емисију у којој би се приказала бар једна српска жртва. На жалост, одговорили су му да они нису добили никада ни један филм, ни једну емисију, ни једну изјаву од званичних представника југословенских власти, а да би врло радо, пошто и сами знају да изстина није онако једнострана каквом је они приказују, да би врло радо објавили све што добију.

Ово је већ била прилика да се Николић обрати конзулу у Камбери, и да га у ироничном тону замоли да мало престане да мисли на новац а да почне да мисли на посао због кога је послат у Аустралију. На представљање истине у свету. Истине о Србима без обзира на то јесу ли они из Југославије, или су из Републике Српске, или су из Републике Српске Крајине. Али се још једном потврдило становиште Српске радикалне странке да српске дипломатије нема, и да бригу о угледу српских држава воде људи који нису Срби ни по рођењу ни по опредељењу. Људи који мисле на своје личне амбиције и на своје кесе. Многи које је чак још и Будимир Лончар поставио на те функције. Уосталом, Срби у конзулат у Аустралији иду само онда када морају да узму неки папир. А конзул је нерадо виђен међу Србима, чак му је у просторијама неких српских организација забрањен приступ. Зато што има анти-српске ставове.

На једној трибини Николић је рекао да, на жалост, колико год да се удаљиш од Србије пишти стоглаве хидре комунистичког режима Слободана Милошевића простиру се за тобом, или пред тобом. И мораш да их сечеш иако их ниси ни очекивао, иако си можда дошао из сасвим другог разлога.

С краја на крај Аустралије

Време је пролазило, Аустралија је огромна земља. Раздаљине се мере стотинама и хиљадама километара. Стизало је и лето. А вести из Отаџбине су биле све озбиљније, све суморније и утицале на питања која су постављана на трибинама. Сада је основно питање било хоће ли Милошевић смети да се врати у Србију после Дејтона? А небројано пута ти људи који су од комунизма побегли, неки још давне 1945. године, постављали су питање: има ли дугих начина да се са режимом у Београду обрачуна?

Николић је одговарао да у Србији власт мора да се мења на изборима. Да је Војислав Шешељ спреман да поведе Србе чак и у смрт, ако се ради о борби за очување српства. Борби за спас народа и државе. Али да није спреман да поведе ни једног Србина у смрт да би освојио власт. Јер нема те власти која заслужује да се због ње пролива крв недужних. Јер власт која се успостави

крвљу и одлази једног дана тако што ће да падне нова крв.

Још је рекао да је убеђен да ће Милошевић да се врати зато што још није завршио све послове око издаје. Зато што још нису међународни преговарачи набили своје руке у решавање питања Косова и Метохије, Рашке области и Војводине. И да им зато треба Милошевић, јер не постоји други човек у Србији који би био у стању да начини толику издају а да има осмех на лицу. Да се рукује са највећим непријатељима српства, са убицама и злочинцима који му састиру браћу.

Растанак – Довиђења у Србији

Растанак на аеродрому у Мелбурну био је слика за памћење. Развијене српске заставе, четнички симболи, симболи православља, много Срба. Неки су довели децу, чак и бебе. Многи од њих имају неке поруке за своје најдраже, вероватно и новац у ковертама. Николић стрпљиво узима те коверте са адресама да то понесе и да широм српских земаља омогући да све стигне на своју адресу. Када је најављен лет за Рим сузе у очима исељеника. И Николић их пита шаљиво "па добро ја идем у онај пакао зашто ви тугујете"? А они кажу: "Какав је да је тај лакао то је наша света српска земља. Тугујемо јер смо жељни да се вратимо. Учините све што можете да се их скинете са власти, да бисмо могли да се вратимо у своју земљу".

Већ на аеродрому у Риму види се шта је Милошевић успео сарадњом са међународном заједницом. На шалтеру за лет за Београд, велика гужва, полиција, доводи 15-торо грађана Југославије које је протерала из Италије. А једино на излазу за ЈАТ-ов авион карабињери са машинама, ригорозна контрола пасоша, одвођење лица, враћање. Нељубазни осмеси. Указивање на петокраку на пасошу. Злурадо подсмехивање. Срби набили главе у рамена чекају да све то прође, да полете према Београду. У авиону стјуардесе на свако седиште стављају по један пимерак "Борбе" Брчинке, "Политике", и "Новости" бесплатно. А на насловним страницама хвалоспеву Милошевићу и његовом миру. Неки читају, неки бацају, неки се смеју, неки тугују. Њих је највише.

У Београду на Сурчинском аеродрому Томислава Николића дочекује породица и прави пријатељи. Нико није морао да дође, а ту су и председник странке др Војислав Шешељ, генерални секретар Александар Вучић, Стево Драгишић, Александар Стефановић и многи други. Ништа није наручено, све је искрено.

Ово је био још један успешан одлазак представника Српске радикалне странке међу Србе тамо где их воле, и тамо где их радосно очекују и дочекују.

Александар Стошић

"ЈЕФТИНИ ПОЛИТИЧКИ ПОЕНИ"

Не критикујте, ако сте политичар, несташину млека код наших крива. Нити ону у нашим продавницама.

Тиме само прикупљате јефтине политичке поене.

Ако дођете некоме у посету, а он седи у мраку, не скрећите му пажњу на то да је у групи која управо сада нема струје.

Такво ваше злонамерно понашање је најобичније прикупљање јефтених политичких поена.

Не будите популиста и не причајте оно што и народ прича.

И то је прикупљање јефтених политичких поена.

Ако знате да је у републичкој скупштини Србије максимално 123 посланика СПС, а они изброје 131 када

им треба кворум, чему ваша тврдња да лажу?

Вероватно погађате да је и то прикупљање јефтених политичких поена.

Ако сте Србин избегавајте да баш ви заступате националне или било које друге српске интересе. Лако вам се може десити да будете субјективни, што би се одмах прогласило вашом жељом за прикупљањем јефтених политичких поена.

Избегавајте цркву, позоришта, стадионе, концерте, нарочито учешћа у разним телевизијским емисијама.

Будите достојанствени и останите при плакатима. Њих можете, чим видите да сте претерали, лако и брзо прелепити. Ако вас мрзи, увек се нађе неко ко ће то учинити уместо вас.

Оканите се јефтиног прикупљања политичких поена. Престаните да

егоистички и ускостраначки размишљате. Маните се дневне политике и мислите мало више на бољу будућност. И не дозволите да се Парламент, како то рече проф. Ратко Марковић, творац Устава, претвори у место политичке борбе.

Народ то не воли. СПС још мање.

Зато – будите фини људи.

Пошто су све ово "јефтине политичке поене", питам се шта су "скупи" политички поени? Јесу ли можда црвени? Течни? Имају ли способност згрушавања? Јесу ли подељени у разне групе? Организују ли се добровољно давања ових "поена"?

Господо, није ли ипак боље остати при "јефтеним политичким поенима"?

Петар Димовић

ЕПИГРАМИ СВЕТОМИРА МОМИЋА

СРПСКИ НОБЕЛ –КАНДИДАТ

На цедиљу браћу
оставио није –
још их цеди ручно,
и насуво брије!
Голуба на грани
Нобеловој хвата
– маслиновом замком
брата Арафата.

НОВИ СТАРОСЕДЕЛАЦ (Премијер Марјановић)

Прекодринској браћи,
сад кад је далеко,
исказује љубав –
уздуж и попреко!

СЛОБИНА ЛОГИКА

Санкције су анахроне,
неправедне, нехумане –
изузимајући оне
баш од њега потписане!

МЕЂУСРПСКЕ САНКЦИЈЕ

Ко на Дрину зове посматраче –
новиinare или оне јаче –
тај је и сам, ни више ни мање,
за клиничко једно посматрање!

НАШ ВОЂА

Не сагиње, кажу, главу.
Но, питам се, драги друзи:
како главу да сагиње
онајшто по поду пузи?!

ЗАГОНЕТНА ЛИЧНОСТ

Пије чај са лордом из Лондона,
све у хладу маслинове гране;
игра игру глувих телефона;
воли оф шор кипарске дућане.
Од ММФ затражио зајам,
Голи оток да узме у најам.

ВУК ПАСОШ МЕЊА

Обилази, и без визе,
Све Њујорке и Паризе –
само му "три чисте" фале,
па да дође и на Пале!

НЕПУШАЧ

Непушач је заклет
Алија у души
па ни лулу мира
не жели да пуши

Баба Јула

Док по земљи свашта раде
На ТВ лимунаде.
Бољи живот, срећни људи
Зато и ти срећан буди.

Купим новине, свеже издање
кад оно опет исто срање
напади не јењавају
једни друге скењавају.

Али ко то тамо пева
лева, лева, лева, лева...
До хаоса и расула
све нас води Баба Јула.

Ишао сам до Дедиња
тамо има много свиња
црвено се цело крдо
на Јулино сели брдо.

Ко то тамо курцу свира
у току је бал вампира
предводи их сасвим трула
Цветокоса баба Јула.

Још увек се народ сећа
устахе из „куће цвећа“
али он је чиста нула
Најјача је баба Јула.

Ко ће кога ако не свој свога,
свештеников син не верује у Бога,
стока у стању да убије
и ово мало Србије.

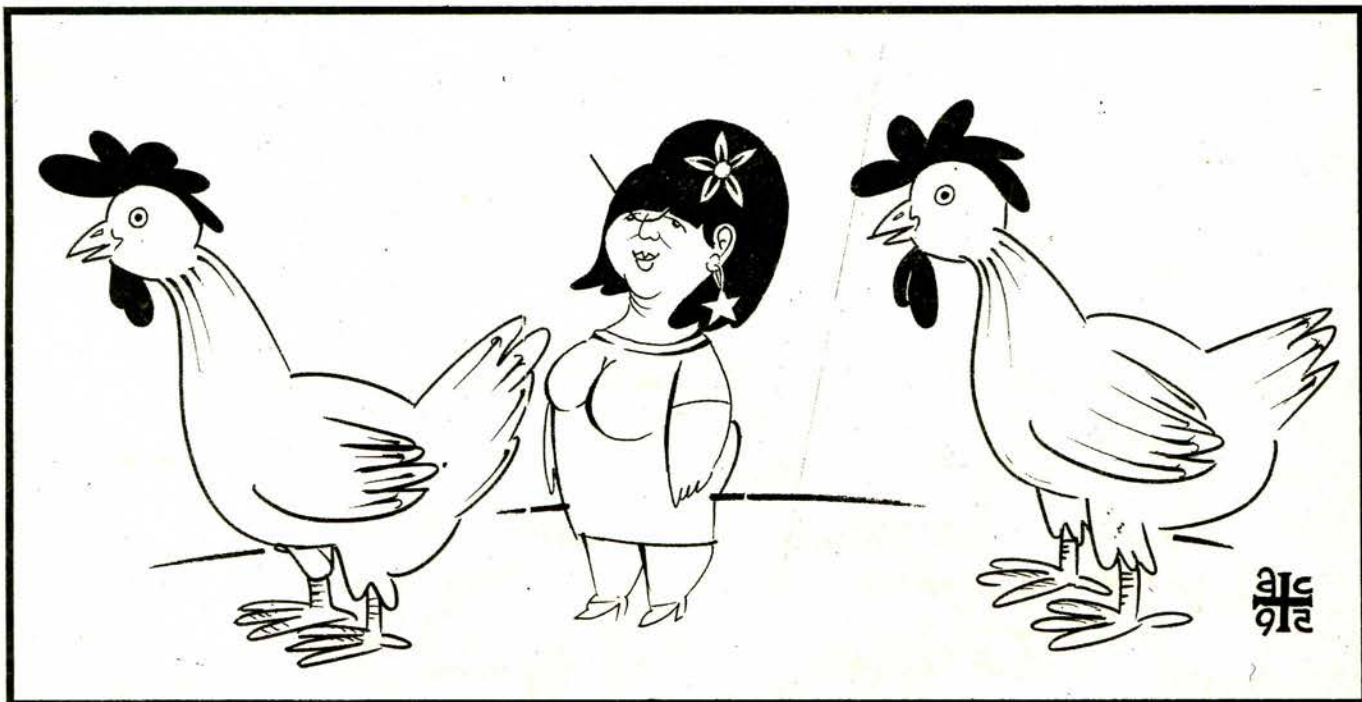
Шта ту има да се таји,
Србија је на распродаји,
може и на поверење
за будушто у бесцење.

Бивши банкар и трговац
велики је миротворац
весели су он и жена
Николае и Елена.

Она озареног лица
он озарен као паун
место: бункер Батајница
као Хитлер и Ева Браун.

Не то није ништа лично
то им дође породично
и можда ће тако спасти
неко мало зрнце части.

Бора Ђорђевић

"МИРОТВОРЦИ" И "МИРОХУШКАЧИ"

ОПОЗИЦИЈА (супротност, противљење), противничка странка, обично странка мањине која је противна Влади и њеној већини и која ради против владајуће странке и Владе.

Овај појам, објашњен активностима које су му нераскидиво компатибилне, био је у Србији (а "захваљујући" скоро педесетогодишњем комунистичком систему једноумља) забрањен и готово заборављен. Упоредо са процесом тамњења звезде из Кремља, од касних осамдесетих – све до данас, присуствујемо мучном порођајном чину успостављања нечега што је, иначе, чинило нормалан саставни део политичког миљеа некадашње Србије.

Крајем ове деведесет пете године, сведоци смо постојања – по свим могућим показатељима – већинског противовладиног расположења у ономе што се обично назива "бирачко тело", с једне стране; и једне крајње немаштовите, неспособне и нехомогене (од чега је ово последње, можда, и најмањи минус) групације странака, која себе зове "опозицијом".

Оно, опет, што то исто бирачко тело најчешће (замера) опозицији је управо – последњих пет година и све оно што су у том периоду опозиционе странке штеточиниле једна другој, упадајући (без неког нарочито логичног система) из периода сечења вена и мешања крви приликом сваке иоле веће заједничке конференције за новинаре, те падања у страсне загрљаје једне другима; у периоде још страшније мржње, подметања ногу, плажења језика иза леђа и ниских удараца.

Засада је једно апсолутно сигурно, не улазећи у анализу тога чијом кривицом (или, можда, показаће се – заслугом), неповратно је прошла фаза могућег, било каквог уједињења; а зарад јединог правога опозиционог циља (окакве или онакве) смене актуелне власти.

На жалост, још је нешто постало апсолутно сигурно током протеклог времена, а то је да је власт (само њој знаним и доступним методама) успела да постигне да све опозиционе странке највећи део свог времена, као и материјалних и физичких снага потроше на међусобне обрачуне.

Тиме је режим, онако – једним ударцем, постигао две ствари. Умногосте је ослабио своје опозиционе конкуренте и у доброј мери народу у Србији огадио и саму помисао на вишестраначје. Колико се само пута

чула реченица: "Ма, они се само свађају!", која се односи – сви знамо на кога, а настала као директан производ вишедесетогодишњег испирања мозга од стране овог истог (у међувремену само пресвученог) режима, током кога је народу "утуљено" да је једини исправан и општеприхватљив начин бављења политиком онај; кога се сећамо из претходног периода, у коме су сви актери били насмејани, сложни, сви у исто време и на исте предлоге дизали руке (у истим сивим или браон оделима), и сви – исто мислили!

Један од најтежих послова опозиције биће, управо, да докаже и покаже да "свађа" јесте један од основних и нормалних видова политичке комуникације.

СПС револверашки и престојивање демократа

Тренутни међусобни односи, у овом по свему судећи пред-предизборном периоду, најлакше би се могли одредити као мир под принудом (што нема никакве везе са недавним "споразумом" из Дејтона), односно, као онај тренутак када атлетичари на стази зауставе дах и све остале физичке активности, напетост ишчекујући пуцањ који ће означити почетак трке.

Пиштољ се, на жалост, као и до сада налази у рукама социјалиста; што само говори о томе да су они поново у предности – наиме, само они знају ка-

да ће тачно испалити тај хитац, па самим тим време до тог тренутка могу најлакше, најбоље и најсврсисходније искористити. Још једна отежавајућа околност за "пуцањ чекајуће" је и та што нико од њих није поуздано сигуран да ће у тренутку објаве почетка трке остали тркачи заиста кренути у трку против социјалиста, а не (по старом, добром обичају) једни против других.

У смислу осигурања од ове друге варијанте већ су, на опозиционој сцени, кренула извесна прегруписивања и згруписивања.

Што се прегруписивања тиче, прва је истрчала Демократска странка, вероватно поведена, од режима, наметнутом, поделом да "ратнохушкачке" и "миротворачке" (а, није ли правилније да комплементарни пар буде – "мирохушкачке"?), странке; а уверивши се да ће се у Охају засигурно наћи довољно вискија да Милошевић распрода и испотписује све што му се у таквом стању стави под пенкало. Полазећи за претпоставком да ће се у општој постдејтонској РТС-еуфорији, под називом "жеље и честитке", много боље осећати на страни "праведног и безалтернативног мира", Зоран Ђинђић је први почео са препливавањем, све надајући се да ће га на супротној страни сачекати рука која ће га извући на обалу (да се просуши...), а не рука која ће га надомак циља – удавити.

Изјаве у стилу – "Ма, какав Радован (Караџић), ја сам тамо ишао само да

ЦИПЕЛИЦЕ НОВЕ

психијатра преваспитајте, а и онај во је више био некакво жогољаво теле..." служе управо у ту сврху.

Човек кога су присталице некада звале "српски Кенеди" и који је на претходним изборима најбоље одрадио маркетиншки део посла (ишао на пијаци, "међу народ", и упорно понављао три-четири ефектне реченице) и овога је пута показао да му је најјаче оружје (или највећа мана?) била и остала готово фанатична прагматичност.

Та прагматичност натерала га је и да лагано пређе преко следеће своје изјаве: "Ко би други него ми желео да победимо? Да смо мање принципијелни, ми би се са свима удружили, ми би свима рекли – хајде да се удружимо, победићемо, па ћемо поделити после. Нама није важно да делимо, него нам је важно да нешто променимо."

Тај свој "вишак принципијелности" ДС је више пута јасно демонстрирала, а најсвежији (на жалост и најтрагичнији) примери датирају из августа (односно септембра) месеца ове године и тичу се издаје Републике Српске Крајине и предаје њеног највећег дела Хрватској; када је ДС одбила учешће на заједничком митингу – на коме су СРС, ДС и ДСС требале да окупе све оне који су тада (као и сада) били ужаснути због ничим прикривене издаје српских националних интереса, све већег социјалног слома и опште беде у самој Србији (тада још ненашминкане тзв. "другим Аврамовићевим програмом") и због, више него очигледног, и апсолутног непостојања и најмањег знака поштовања (каквог – таквог) правног поретка у овој земљи.

Тадашњи, већ споменути "вишак принципијелности", који је ДС спречавао да се упусти у било какву врсту удруживања; рачунајући при том и минирање идеје паралелног Парламента, као одговор опозиције на противустановно донесену одлуку о престанку директних преноса скупштинских заседања – нетрагом је нестао (вероватно поново потиснут већ пословичном прагматичношћу председника странке) у тренутку отвореног позива упућеног ДСС, а који се тигао поновог уједињења ове две странке.

Овај позив, узгред – поприлично грубо и нервозно одбијен, био је (нагађамо) покушај да се коначно утиша све гласнији хор оних који су тврдили да је једини допринос ДС вишестраначком систему у Србији тај што је простом деобом изнедрила неколико странака.

Или ће бити да је Зорану Ђинђићу ипак постало важно и нешто "да дели"?

Већ споменута странка (настала по принципу размножавања јед-

ноћелијских организама) – Демократска странка Србије је и поред евидентног неуспеха на претходним изборима успела да сачува ореол једне од четири највеће опозиционе странке. Истини на вољу – најмање. И поред првобитног "фемкања" по питању уједињења са Демократском странком, ДСС је у поновљеном, додуше проширеном, предлогу пронашла своје интересе и рекла судбоносно – да.

Тако смо онедавно сведоци постојања нечега што се (ипак, помало претенциозно) назива "Демократска алијанса". Ваљда је реч "коалиција" била преслаба за творца целе те идеје у коју су, осим две демократске, укључене још и СЛС и СНС, две странке из оне приче о једноћелијским организмима, обе довољно мале и довољно ванпарламентарне да би у некој већој мери могле да представљају "угрожавајући фактор" за ДС и ДСС.

Прича о стању и односима на опозиционој сцени Србије, била би, наравно, непотпуна без осврта на другу по величини опозициону странку – Српски покрет обнове.

Проста статистика показује да је на претходним изборима СПО освојио неких осамдесетак хиљада гласова мање, него на изборима деведесете године; а неке процене и поједине повремене анкете (ма колико поуздане или непоуздане биле) само потврђују тај тренд губитка гласача.

Управо се тренутак настанка већ споменуте Саборне народне странке (иако недовољно релевантне на домаћој политичкој сцени) узима као онај од кога – а надаље – Вук Драшковић и поред некадашње харизме, почиње да губи наклоност и својих најоданијих присталица. Наиме, управо је то цепање странке показало колике су разлике у виђењу начина руковођења странком и методама борбе – постојале унутар самог њеног врха.

Оно што је уследило касније, нагло и – слободно се може рећи – противприродно зближавање са Грађанским савезом Србије, као и Драшковићево коначно и потпуно одустајање од онога што му је на самим почелима вишестраначја код нас, и донело највише присталица – а то је била његова (па, макар и вербална) борба за српске националне интересе, са посебним залагањем за судбину западних Срба – највише је наудило Српском покрету обнове.

Све веће приближавање ставовима Весне Пешић, залагање за "мир и само мир, по сваку цену!" могло је у српском народу проћи добро колико и понуда да се проба добра пљескавица са преливом од топле чоколаде! А, управо је тако и прошло.

Драшковић у свему томе није схватио да унук "његовог" генерала (коме још увек, иде у походе) и Весна Пешић представљају призор подједнако складан колико и фотографија на којој би се насмејали и у пријатељском загрљају нашли (далеко било!) Мира Марковић и Војислав Шешељ, на пример!

Тонући све више, СПО је дошао до оне тачке када је (чини се неповратно) своју опозициону одређеност окренуо ка опозицији. Зажмуривши потпуно пред чињеницом да тзв. "миротворство" (реч која у овом случају значи само једно – капитуланство) владајуће странке служи само и искључиво циљу останка на власти Слободана Милошевића, СПО му је, пришавши му уз скуте, пружио и пред светом и пред домаћом јавношћу једну врсту аболуције (враћајући можда дугове из јуна деведесет треће?) и могућност тог останка.

Готово женско кокетирање са социјалистима (производ помањкања храбрости да се такво нешто и јавно каже) иде дотле да се већ јасно пребрљавају министарска места која ће у некој "новој" и "реконструисаној" Влади бити подељена међу највиђенијима у Српском покрету обнове.

Ту садашњу, а по свему судећи и будућу везу чини се неће раскинути ни тренутна фаза дурања СПО-а због тога што им је Милошевић "украо мир"! Уосталом, ако су баш и хтели да спрече крађу, онда Драшковић није нипошто смео онако отворено и јавно баш свакога да позива у "своје (СПО) двориште" и да оставља капију широм отворену!

И, као шлаг на торти, сви су нагловештаји да ће СПО (читај Вук Драшковић) и на предстојећим изборима, као неки тврдоглави (да не употребимо неку грубљу реч, или можда – баш Драшковићеву омиљену пословицу о будали, камену и сапунтању) ученик поновити једну од својих основних грешака, а то је да највише времена и енергије потроши на прављење странака другима (ДСС, НД, ГСС), уместо да јача своју. Овога пута, уз сада већ незаобилазне Пешићкине "грађане" уз Вука ће се наћи и свеже најурени (а некада – оснивач!) демократа Драгољуб Мићуновић и његов Демократски центар.

Дакле, доскора незамислива комбинација ("двојак без кормилара" што би рекао "дејтонски голуб мира" и "кључни преговарач из Охаја", мислећи, наравно, на један други двојак) – Драшковић и Мићуновић. О tempo! О mores! – рекли би неки други, али најбоље је сачекати и видети.

Једно је, ипак и без чекања, неоспорно – Српски покрет обнове одавно је престао да буде српски, одавно је заборавио на обнову; а и покрети су му све слабији.

Роксанда Ковачевић

РАЈХ ЧЕТВРТИ, КОЛОНА ПЕТА

Нација која попушта је као човек који је сео на санке и кренуо низ брдо, тако да се више не може зауставити. Бојим се да последња попуштања Југославије у Дејтону, у ствари, не буду као санке на низбрдици и да се Америка и међународна заједница не појаве са новим захтевима према Косову и Војводини, а санке је, као што знате, тешко зауставити.

У последњих годину дана београдски званичници су веома често у својим интервјуима износили далекосежне, можда најдалекосежније тврдње у историји српског народа двадесетог века, да се са Србима с оне стране Дрине никада нећемо ујединити пре свега због идеолошких разлика. Сувишно је ту питање, да ли може било који појединац у српском народу одлучивати: да се ујединимо или не ујединимо?

Руководству из Републике Српске замерало се штошта па и наводна рехабилитација четништва, у најмању руку као да се не зна да је било злочинаца и међу партизанима и међу четницима као и да су огромну главнину бораца и код једних и код других сачињавали родољуби. Сав тај ослободилачки део код партизана, као и код четника представља српско наслеђе, а злочини, којих је било на обе стране, представљају несрећу једног народа. Тачно је да су у Републици Српској скинули лагу са четника као издајника. Јер како то да они, који су остали верни заклетви краљу и отаџбини, и који су бранили Романију, Озрен, Мањачу од усташког ножа у тадашњој Независној Држави Хрватској могу бити издајници. И кога су они уопште издали? Република Српска учинила је све оно што је нужно да би дошло до помирења, али јасно је да нема помирења, уколико једна страна жели да задржи предност.

Београдски званичници замерили су руководству Републике Српске да придаје велики значај улози Српске православне цркве, као да се не зна да је црква за Србе увек била важна, осим у комунистичком периоду. Наша вера је извор наших узлета и духовних задовољстава, али и извор наших страдања. Србе нису убијали зато што су били друге боје коже, већ зато што су имали другачији систем вредности, другачија веровања, другачији морал, који је проистигао из православља. И коначно црква се уважава у политичком руководству онолико колико се уважава и у народу. Јер, уколико се црква уважава у народу, ниједно политичко руководство нема право да је не уважава. Осим тога Република Српска се налази уклештена између непријатеља православља и они се

Од Борова Села до Српског Сарајева борили су се за Србију

морају бранити, између осталог, и православљем.

Сада је ипак јасно да званични Београд никада није желео уједињење, не само због идеолошких разлика, већ и због различитих државних концепата. Зато је Београд дозирао помагао Републику Српску, јер је желео очување конфедералне, али међународно признате и јединствене Босне и Херцеговине, која би, у неко догледно време, била значајна карика у реинтеграцији Југославије.

Срби у Републици Српској су били уверени да се боре и за Србију а званични Београд их је истовремено оптуживао да желе да увуку Србију у рат. При том су наравно заборављали да нагласе да је ово први велики српски рат који није спалио Србију и Црну Гору. Оне су истина имале санкције, али сада када су на снази тржишни услови, видећемо да ли ћемо боље живети. Приче о томе да је Србија месечно губила милијарду-две долара су мит, вешто упакована превара. Сада смо у прилици да видимо да ли ће Србија односно Југославија имати повлашћене услове на светском тржишту, и да ли ће моћи месечно да заради милијарду, две долара.

На жалост, свет је обавио своје полове. Кардинална грешка српског народа, односно свих српских држава, била је у томе што се нису на време 1991. године ујединили у једну државу и окренули према свету са својим легитимним захтевима и тежњама. Тада бисмо много мање попуштали и већ до сада би те државе можда биле и признате. Свако попуштање само је охривало српске непријатеље на Западу, а обесхрабривало српске пријатеље у тим истим земљама. Коначно, нација која попушта је као човек који је сео на санке и кренуо низ брдо, тако да се више не може зауставити. Бојим се да последња попуштања Југославије у Дејтону, у ствари, не буду као санке на низбрдици и да се Америка и међународна заједница не појаве са новим захтевима према Косову и Војводини, а санке је, као што знате, тешко зауставити.

Стратегија Запада се не мења тако често. "Опсерваторе Романо", као званични лист Ватикана, објавио је да Србију треба свести на границе из 1912. године. Зато се може слободно рећи и наравно не само због тога, да је борба Срба у Републици Српској и Републици Српској Крајини одложила акције на Косову, Војводини и можда

Србију спасила за сва времена. Али, и поред тога што су успели да створе шансу да Србија не падне под удар чекића који мрви државе, ипак се мора рачунати да су западни стратеги одали својим основним тежњама да се Балкан уситни и стави под доминацију.

Рачуница је сасвим чиста.

Да смо успели да створимо заједничку државу, то би била велика европска држава, значајна, са 12–13 милиона становника, са изванредним геополитичким и геостратешким положајем, са веома вредним народом – укратко једна модерна европска нација, са којом би се морало погађати. А пошто нисмо створили јединствену државу, може се рачунати ако се ништа у међувремену не деси, да Срба неће ускоро бити. Наиме, Србија, са својих 65 одсто српског и 35 одсто мањинског становништва, као и катастрофалним наталитетом и са веома лошим границама, које су готово без изузетка непријатељске, неће моћи да гарантује опстанак српском народу. Већ ће за неколико деценија Србијом управљати други, већински гласачи, који неће бити Срби. Једина шанса за српски народ била је оријентација Србије на запад – према Републици Српској и Републици Српској Крајини. Све друго је катастрофално слепило и неодговорност према будућим нараштајима.

Што се тиче Босне и Херцеговине као државе, Срби је тамо никада неће прихватити. Мора неко да дође да их потпуно порази и разоружа да би сиротиња, која би остала, прихватила ту државу. Витезови ће се борити и изгинути. Српски народ ће се (сада када се попустило) распршити свуда по свету, као Јермени након геноцида и Јевреји након губитка државе, постаће једна егзотична група, са једном малом енклавом, са једном малом Србијом у средишту Балкана, која ће морати да прихвата све могуће диктате. Дејтон није само историја српског народа, Дејтон је историја Европе.

Не можемо ИМ замерити што су их питали за савете и слушали као старију браћу, нарочито не сада, али судбинске одлуке које се тичу оног народа тамо требало је да донесе онај народ и његове институције.

Пошто је дара превршила меру, ми Срби сада морамо да кажемо: даље руке од нас. Докле год то не учинимо, сви наши противници и велике силе настојаће да нас ломе. Дакле, морамо се према њима најежити, колико да изгубе апетит.

Оливера Милетовић

КРИК

Ђорђа Мартиновића, мученика са Косова, упућен председнику Србије Слободану Милошевићу

Ово је крик Човека који је набијен на колац,
Крик свих мученика који су грцали за правдом
Умирућег који правду није дочекао
Ово је тужбалица Ђакона Авакума

Ово је крик свих Срба са Косова,
Лелек са огњишта изгнаних
Крик надања узалудних,
Вапај за родном грудом

Ово је крик минулих стољећа
Крик над лажљивим обећањима
Над срушеним црквама
Плач из Пећке патријаршије

Ово је крик заборављених
Крик из попаљених светиња
Ово је јецај силованих монахиња
Крик силованих малолетница и старица

Ово је крик оних који у Србији вапе за слободом
Оних са крстом и Богом
Ово је крик против нечовештва
Грцај из грла закланих

Ово је крик отетих и несталих
Од Крвника мучки побијених
Крик српских сердара
Ридање из мајчиних недара

Ово је вапај невиних и недужних
Врисак запаљеног жита
Крик посечених воћњака
Неиспијеног детињства и мушког вина

Ово је крик над тирјанством на Косову
Преточен из смрти и рана
Ово је рика напуштеног стада
чији сте ви били пастир,
Јаук оних које сте кољем оградили

Ово је крик Срба које сте у бесцење продали!

Милорад Бајић

Аутор је режисер документарних филмова "Страх од истине" и "Оптужујемо", забрањених за приказивање јер говоре о страдању Ђорђа Мартиновића

Ђорђе Мартиновић и Милорад Бајић

КОСМЕТ

После социјалиста потоп

Посланици Социјалистичке партије Србије у Републичкој скупштини упорно избегавају да се на дневни ред рада Скупштине стави питање Космета. Зашто? Зато што су социјалисти издали интересе српског народа. Доказ зато су питање Космета и блокада на Дрини.

Косовска котлина располаже са резервама 10 милијарди тона угља лигнита које при данашњој производњи могу снабдевати СР Југославију за 270 година. Косовски угљени басен је највећи на Балкану. Поједина испитивања указују да Косово има и једне од највећих резерви никла у Европи. Позната су налазишта мангана, молибдена, боксита и посебно олова и цинка. Комбинат "Трепча" је био међу првима у Европи по производњи олова и цинка. Тренутно, "заслугом" социјалиста доведен је међу последње не само у Европи, него и у Југославији.

Суседна Метохија је водом најбогатија област на Балкану и једна од најплоднијих крајева. Западна Метохија позната је по рудницима хрома.

У привредном смислу иако је значај Космета велики, он је данас у погледу становништва дубока рана Србије. Питање је за које време може да се залечи.

Године 1991. Војводина је имала 2.014.000 становника, а Космет 1.956.000 становника. Године 1993. Војводина је имала 2.002.000 становника, а Космет 2.043.000 становника. То значи да је 1993. године Космет први пут у историји претекао Војводину по броју становника захваљујући природном прираштају Шиптара. Прираштај Шиптара је 18,1 промил, а Војводине минус 2,9 промила.

Од 1971. до 1981. године са Космета се иселило 50 хиљада Срба и 7. хиљада Црногораца. У најновије време број Срба је смањен за 20 хиљада, а Шиптара повећан за 200 хиљада. Поред миграција промене у структури становништва првенствено чини како је речено природни прираштај Шиптара. У односу на Србе, Шиптари се множе 6 пута више. Лако им је да се множе када је сав капитал у њиховим рукама (преко 300 милиона ДМ).

Једино у селима код Косовске Митровице због производње олова и цинка и великог загађења околине нема птица, дивљачи је мало, а међу женама висок је проценат нероткиња.

Срби на Космету на основу процене (јер Шиптари нису изашли на по-

пис становништва 1991. године) чине десетак процената од укупног становништва. Српско становништво се налази већином у градовима, јер од 1429 насеља Космета у 666 села на Космету нема ни једног Србина ни Црногорца, а у 147 села живи само 3%.

Хтели, не хтели Срби морају сачувати најсветије споменике своје историје: Грачаницу и Богородицу Љвешку задужбине краља Милутина, Пећку патријаршију, задужбину цара Стефана Душана, Дечане задужбину Стефана Уроша III, Газиместан, као и друге знаменитости – цркву Самодрезу, Звечан град, и друге.

Због Космета свако српско дете од малих ногу мора да се учи да је Србин, да се крсти и мора да зна Косовски бој. Сви морају да знају Косовски бој.

Програм Српске радикалне странке због албанске сепаратистичке побуне на Космету предвиђа спровођење низа мера као ревизију матичних књига и држављанских права на основу пописа из 1991. године, протеривање албан-

ских емиграната, ригорозну пореску политику и наплате Албанцима, отпуштање са посла Шиптара који нису наши држављани, укидање свих социјалних давања Шиптарима која подстичу висок и превисок наталитет, враћање одузете земље Србима и Цркви, спречавање финансијског дотирања Шиптара, финансирање повратка Срба на Космет итд.

Уколико се наведене мере не спроведу, до 2050. године број Шиптара на Космету увећаће се са данашњих 1,8 милиона на 3,5 милиона становника, док ће се број Срба у целој Србији смањити са 6,5 милиона на 3,8 милиона.

После 2050. године Срби ће бити национална мањина у својој земљи.

Изгледа да драматични подаци и упозорења о експанзији Шиптара на Космету уопште не узбуђују па чак ни интересују социјалисте. Важно је да је њима лепо, а после њих може доћи и потоп света. Зато су социјалисти издајници српског народа.

Миодраг Панић

Цамија и црква у Урошевцу
- верници који се моле у цамији протерали су вернике из цркве

ДУШУ ПРОДАЛИ ДЕЛТОНСКОМ БЕКРИЛИ

Од свих дана у седмици некако највише волим петак. Први разлог је што почиње викенд. Други, за мене много значајнији је, што људи мога интересовања, мислим на политику, могу на РТС, сваког петка, уз I, II и III "Дневник" да се релаксирају и сазнају шта по нека опозициона странка мисли о актуелним политичким питањима. Чуј, опозициона странка! Одавно нисам на државним медијима видеела и чула неко саопштење Српске радикалне странке, па може се рећи да и ДСС и ДС дуго време мимо своје воље абстинирају. Али, зато "релевантни" политички фактори из лудачког сектора (намењеног искључиво крађи гласова опозицији и преливању истих СПС) редовно попуњавају део вести који се помпезно најављује "А, сада, нешто из страначких хроника!" Е, то нешто је све чешће извесно скупина под називом "СРС Никола Пашић". Ако ништа друго, услед недостатка филмова омиљеног ми комичара Цери Луиса, загрнцем се од смећа сваки пут када одгледам конференцију за штампу ове комичарски талентоване скупине. Да је Цери Луис знао за Јову...

Јован без странке

Сваки добронамерни читалац ових мојих писанија сада ће се сигурно запитати којег сад Јову? И биће у праву. Уосталом, читалац је увек у праву, а у овом случају апсолутно. Питање ко је именовани и ко су уопште тзв. "Пашићевци" односно "Продановићи" заслужује детаљан и јасан одговор. Да не оставимо даље никог у заблуди, и што је још важније у незнању.

Али, овај чланак треба ионако добро прочитати, дати осталим заинтересованима да ураде исто, а затим га се присетити у време избора. Или не? Ионако, ће се "Продановићи" утопити у масу сличних групација: Гуслари, Супермени, Марко Краљевић, СПС без Слобе, Слободан Милошевић (али, не онај) без СПС (да споменем репертоар из 1993. године – републички избори). Елем, да се вратимо мало у нама блиску прошлост. 1994. година, Савезни парламент, Веће грађана, председник наше странке у затвору. 120 дана робије због ношења, плувачком, тешких телесних повреда Радоману Божовићу, председнику часног Већа грађана. Није занемарљива ни материјална штета коју је том приликом починио Шешељ, по рачуну за оправку покида-

ног кабла чувеног прекидача по којем је Божовић назван "Електричник", она износи један динар.

Мокра братија – обећање лудом радовање

Дакле искористивши оправдано Шешељево одсуство из политичког живота Србије, истакнути активиста "Солидарности" из Панчева, Јово Гламочанин осетио је да је место неприкосновеног лидера опозиције упражњено и брзо се баацио на чело колоне. Направио је пар корака, и када се осврнуо да види колика га то маса српских радикала и патриота следи и ко га следи, односно ко га је од нас српских радикала препознао као неприкосновеног лидера, имао је шта да види: Све "паметни и угледни" посланици Милорад Црњанин, Драган Арсић, Данило Голубовић, Зоран Тешовић, Мирослав Јовановић и Ђорђе Танић. Из поверљивих извора блиских врху "Продановића" сазнали смо да Гламочанин врло незадовољан својим следбеницима решио је ипак да се упусти у коначни обрачун са Војиславом Шешељем. И најзад преузме Српску радикалну странку. Како смо још сазнали из поверљивих извора које из разумљивих разлога не можемо (бар, још за сада) открити, Јова је прокоментаришао ту тужну чињеницу да ће "све" морати сам, речима: "Ко је рекао овима да крену за мноме? Не идемо ми у скупштински ресторан, већ на изборе, да освајамо власт. Или власт нас!" Тако некако, можда и ружније, али нећу да их свађам. Тек смо ових дана, пост дејтоновских, схватили и Јова и ја да су његови следбеници прави и да нема разлога да се брине. Пошто "Продановићи" у свему следе верно политику њиховог лидера у сенци, Слободана Милошевића, следе га и на најновијем "Путу вискија". Гламочанинова љутња је била безразложна. Сличан се сличном радује и тако ових дана сваки мали "Пашићевац" у хладним зимским ноћима са чашом у руци замишља како приљубљен уз клавиј певајући шлагер "Тендерли" нежно, али сигурно постаје Вођа. "Кад може он..., што не би и ја, мислим слични смо по чаши, памети, енглески није неки проблем..." Јао, има ће Јова још муке да задржи своју лидерску позицију! А, како је то све било лепо на почетку.

Социјалисти су тако много обећавали, станове, нове послове, нове супруге, нову децу, мини млекаре и пекаре, дипломатију, мини ТВ и још и

још. Све ново и све мини, за понети преко границе, када пресахне обострани патриотизам, социјалистички и пашићевски.

Глупости режима

Али, да се вратимо на октобар 1994. године, Шешељево хапшење и догађаје везане за Савезну скупштину односно оно што је остало од Скупштине после тих догађаја. Хтела не хтела постала сам хроничар тих срамних дана савезног парламента. И један од сведока, и то врло непријатан.

Након сукоба, са једне стране Војислава Шешеља и мене, а са друге стране скупштинског ринга, Радомана Божовића, и нашег радикалског супротстављања Божовићевој самовољи прекинута је седница Савезног парламента, тек започета након дуге летње паузе, дана 17. 09. 1994. године. Експрес се десио још једном због Божовића који је посланичкој групи Српске радикалне странке упорно ускраћивао право слободног говора за скупштинском говорницом, право које је уставно и законско. Кршио је пословник. Провоцирао је, одузимао и упадао у реч свима, па је тако поступио и са мноме приликом мог покушаја да у дневни ред уврстимо и расправу о протеривању савезних и републичких посланика из Републике Црне Горе у Србију, које се десио у августу месецу, непосредно пред ову спорну седницу. Ни сви социјалисти нису баш били пресрећни због његовог понашања, а поготово још и због његових ван скупштинских криминалних радњи којим константно наноси штету партији чији је члан. Ипак, СПС не може тако лако да га смени, јер се он досетио да нападајући радикале заштити себе. А, ти догађаји наносили су штету СПС, а радикали су добијали на популарности. Због наглог пораста популарности српских радикала Шешељ је морао да одробија, јер док Милошевић и његови социјалисти владају Србијом према политичким противницима се користе сва, осим политичких средстава. И тако у СПС интерпретацији "Ко тебе каменом ти њега хлебом", гласи Радикали нас популарношћу, ми њих затворима – па ко издржи. Али, та се рачуница и хапшење Шешеља показала као још једна у низу глупости режима.

Дакле, плување по Радоману завршило се хапшењем вође радикала. Претходно му је, мимо закона, одузет имунитет. Да ли треба још додати да је ухапшен савезни посланик, шеф по-

сланичке групе, председник највеће опозиционе парламентарне странке, на тај начин што је киднапован од стране полиције на Батајничком путу, спроведен на силу код судије за прекршаје, дежурног за непослушне опозиционаре, Добривоја Главинића који је завршио егзекуцију СПС над политичким противником.

И док су се посланици СРС у Савезној скупштини, сви чланови странке, Томислав Николић, адвокати, Шешељева породица борили за истину о Шешељевом хапшењу, за право на одбрану, право на жалбу, посете у затвору, са друге стране Гламочанин, Црњанин и остали њихови "часни" другови скупили су храбрости и напустили су посланички Клуб и иступили из чланства Странке. Покушавали су да помогну социјалистима износећи лажи о свима нама, у државном – СПС гласилима која су им широм отворила врата. Јер, са људима за једнократну употребу не треба губити време. Треба их брзо искористити, максимално и онда одбацити. Уосталом, тако је то и у свакодневном животу са јевтиним стварима. Увреде, клевете, мржња избијали су из сваког њиховог интервјуа. Али, мржња њихове чудне скупине није могла заменити аргументе и доказе који су били на страни Шешеља и Српске радикалне странке. И "продановићи" нису толико помогли СПС-у колико нама српским радикалима. Јер, не одговарајући на Црњанинове приземне увреде ми смо били и остали господа, радикали су то одувек и били.

И још нешто што никада неће моћи да сперу са свога образа, ма колико се трудили, а што обичан српски грађанин памти, је да су Шешеља и Српску радикалну странку напустили, боље рећи издали док је Шешељ био у затвору. Толико о части, поштењу, моралу. А, о њиховим изјавама како су се супротстављали политици СРС и полемисали о томе са председником странке не треба трошити много речи. Они су полемисали са њим колико и Бастер Китон у својим познатим немим филмовима. Можда, треба само навести речи Војислава Шешеља које је изрекао у једном од затворских интервјуа: "Ми смо већину тих поткупљивих људи благовремено открили... Отишли су похлепни, људи који ће социјалистима послужити само за једнократну употребу."

Нафтне мрље на Божовићевом образу

Шта још рећи о људима који су зарад политике издали и своје породице, пријатеље. Одласком неколико издајника није никакав губитак озбиљној странци као што је Српска радикална, а у кулоарима РТС прича се да су директни ТВ преноси скупштинских заседања укинута да јавност не

БЕОГРАД 20. ОКТОБАРА ШЕТЊА КНЕЗ МИХАИЛОВОМ УЛИЦОМ

би више гледала како јадно и делују и изгледају блиски сарадници Радома-на Божовића и слични њему. Сарадници у изгласавању нечасних одлука и противуставних закона. "Пашићевци" убеђени легалисти! Док је Божовићу "Продановића" не треба да брине за своје место у парламенту, па ни у тенском савезу Југославије. Мислим, надимак "Први рекет Југославије" му неће измаћи. У сваком смислу. Не да Јова док је он посланик да се расправља о Божовићевом случају у тзв. нафтној афери. (Да ли се још неко сећа оне двојице "као осуђених министара – рођака" Велибора Михајловића и Саве Влаковића?) и не дај боже да неко покуша да га смени. "Продановићи" ће га бранити до последњег даха. Знате ону стару: Сличан се сличном радује. Радоман нафту, а Јова мандате. Свако по потребама и могућностима. Јед, тако некако иде она интернационална Марксва или Енгелсова, или Лењинова, да није Мирина?

И тако се десило отимање мандата СРС уз благослов СПС и ДПС, Одбор за мандатно – имунитетска питања Већа грађана не састане се више. Што не значи да је Одбор био беспослен. Повремено заседа у илегалу, ноћу и осим мандата отима и имунитете, искључиво радикалима. И ту привилегију одузимања имунитета не испушта из руку, иако Устав каже савим нешто друго. Али, ко још размишља о Уставу? Читава делатност овог Одбора под неприкосновеним вођством председника нишких социјалиста Милета Илића чуваће се у архивима као егземплар нестручности, некоректности и неписмености.

Али, наравно, када наше веће ради по принципу да је са седамесет гласова и земља четвртаста онда је све могуће и дозвољено.

Иако је неспорно да је бившим радикалима престао мандат, "7+3" група (не треба никако заборавити ни чојство и поштење Шошкића, Вукчевића и Бошковића, који су још раније избачени из СРС), седи у посланичким клупама. Очигледно је да ту где седе не представљају више никога, осим нелегитимне скупштине. Странку и бираче издали су одавно. Из странке су давно искључени. Формирали су противно Пословнику свој посланички клуб "СРС-Никола Пашић". Иако је јасно да политичке странке нису амебе и не могу се тек тако множити по клубовима. "Продановићи" су забрљали још више. Формирали су нову странку која никада није учествовала на изборима, али је "добила посланике на тацни од владајуће коалиције. 7 "пашићеваца" +3 радикала из Црне Горе изабрани су за савезне посланике још 1992. год. са листе коју је предводио Војислав Шешел. И савезни уставни суд каже да мандат посланику престаје истог тренутка када он буде искључен из стра-

нке. А, одлуке овог суда су опште обавезне и извршне (у демократским земљама). И требало би да их Скупштина поштује. Без обзира на политичке потребе СПС и ДПС. И Милета Илића, који боље да проучава законе и Устав земље у којој живи, а не правила кандидатуре Нобелове награде за мир. Једнога дана затребаће му познавање правних прописа, јер Савезни парламент неће још дуго бити страначка машинерија СПС, СД, ДПС и сателита за спровођење самовоље, већ народно представништво. А, онолико страначко колико свака странка добије мандата на изборима.

НЛО – "посланици"

А, дотле мораћемо да у Већу грађана истрпимо неидентификовану групу грађана, узурпатора посланичких мандата, који користе све посланичке припадности као што су дневнице, плате, скупштинске ресторане, хотеле, службена кола... А, то све плаћају из пореза они који их нису бирали. И због таквих лажних посланика врши се ових дана притисак на Топчидер, а спрема се и ребаланс савезног буџета.

И када данас размишљам о томе каква човек треба да буде и какве мотиве да има да би се понашао тако како сам описала групу коју ми српски радикали називамо "продановићи", не могу да дођем до одговора. Јер са таквима се засигурно не дружим и не познајем их. Можда, се треба сетити неких чланака о њима из прошлости, још док су глумили да су наши. Сетила сам се једног чланка контроверзног новинара Милована Бркића од 29. 09. 1993. год. који је штампан у "Независном војвођанском грађанском листу" број 93 где се за Јову Гламочанина каже да је "Више пута избациван из СКЈ. Увек је писао молбе и жалбе, молећи да се врати у "Партију која му је и отац и мајка". И ето жеља му се очигледно испунила. Вратио се "Мамаи".

А, за друге наше пребеге, па ето на пример за господина Милорада Црњанина не недостаје лепих речи од стране новинара, његових колега, колико ја знам. Ако се није лажно представљао чини ми се да је дотични новинар, РТС? А, где би другде? "Од школе Црњанин је, на једвите јаде, завршио средњу, а од партијских – све курсеве. Црњанин је познат читаоцима јер га сваки "његов наступ компромитује". А, новосадски "Свет" још 12. 12. 1994. године опомиње: "Упућени тврде да је Црњанин "уствари" само један од "њихових" убачен у Шешелеве редове, додуше, један који је одмах открио свој идентитет." Али, нису радикали могли одмах да поверују на прву набачену новинарску лопту, ма колико новинарски извори били блиски изворима информација овакве осетљиве врсте.

Новосадски одбор СРС је први означио Црњанина као "кртицу" у соп-

ственим редовима. И покренут је поступак за искључење из странке "јер је утврђено да је он испред СПС-а" убедио остале одборнике да напусте радикалску одборничку групу у скупштински општине Нови Сад. Овога пута новосадски радикали су поседовали доказни материјал, сведочења појединих одборника, о уцењивању и врбовању неких њихових колега. Уосталом они су већ сведочили пред страначком комисијом чији је председник био Драган Годоровић, а која је формирана да би испитала аферу око искључења Милорада Црњанина из Регионалног одбора СРС за Јужну Рашку. Али, Црњанинове колеге боље су познавале природу његове личности од нас и ако ми нисмо схватили његове мотиве да смени "своје" радикале у граду у којем ради, они новинари јесу. "Изгледа да је Црњанин то нешто више потражио на другој" СПС страни". Ваљда је човеку досадило да на новосадској телевизији уређује емисије "Хитић" и "Зврк".

И тако ће у Већу грађана седети бројни људи који се лажно представљају да су посланици јер не представљају ни бираче ни политичке странке све до дана док Мир-а не одсвира туш за фајронг у скупштинској кафани. Мораћете да се разиђете, мирно и достојанствено. Мислим, неће помоћи "продановићима" и сличнима ни честитке ни захвалнице за све што је Председник учинио за вас (а и за нас). Не помаже ни што су надмашили у снисходљивости Удружења пијаци и тржница Србије, Евроазијски социјалистички конгрес, социјалисте Новог Сада, Прокуља. Ни то што сте надмашили и принудно општинско веће Тополе, јер они су се приклонили само невербалном изливу љубави Мири Пардон Миру и Слоби. А, Пашићевци и вербално и невербално. Тако би Гламочанин "у знак захвалности поставио председника Милошевића на место самог председника Лилића". Тиме је засенио и самог Милета Илића који је предложио Слобу само за Нобелову награду за мир. Шта је Нобел за Лилића!

Али, и поред свега тога стоји једно али. Једно али девојци срећу квари, како то наш народ сликовито каже.

"Продановићи" и њима слични морају се полако мирити са судбином. Јер, Милошевић ће ускоро рећи "Добар дан. Ми крећемо на изборе. Видимо се у следећем сазиву."

Верујте ми, Јова и његови, немају разлога за бригу, није мислио на њих. Дакле, да објасним, ми српски радикали се са продановићима, у следећем сазиву, не видимо. Никад више! Па, ако још неком није јасно, како Јови и комп. у последње време иде лоше, треба само помислити да пацови први напуштају брод који тоне. И беже у Нову демократију. Напуштају Јову.

Маја Гојковић

"ЉАЉА ШИПТАР" И ЊЕГОВИ ПУЛЕНИ

"Да ли сте се излечиле од "шешелитиса" – упитао је уредник унутрашње политичке рубрике "Политике Експрес" Мирослав Марковић своје колегинице, извештаче, које су бар покушале медијски да пропрате гостовање истакнутог руског патриоте и председника највеће парламентарне странке у тој православној земљи Владимира Жириновског Српској радикалној странци. Питао популарни "Маркони шуматовачки", а бог'ме и новчано казнио.

Маркони и "мали Слоба"

Пре неколико година, све док није оболео од "јулитиса", кога је сходно својим потребама упио и искапио до дна у "дејтонским" количинама, М.М. (а, није Миљан Миљанић), важио је у кафанским круговима за "великог Србенду". Позната рубрика "Земаљски дани теку" била је заштитни знак "Политике Експрес" у годинама када је Слободан Јовановић, тадашњи главни и одговорни уредник, водио одлучне "шесте офанзиве" против свих српских непријатеља – од Туђмана и Изетбеговића, преко грађанских србобобичних стамболићевских експозитура у црвеним и црним одорама, па све до НАТО пакта, Геншера, Ван ден Брукова... Било је ту и осуде америчке интервенције на Панаму, Вијетнам, Ирак, Северну Кореју, Судан. Свега је ту било, а највише као шапат нежних молби: "Четник, почетник, дедер зовни мало Шешелја!"; – Воја је једини прави, беседио је Маркони, и значајно испуштао дим из муштикле, док је мали Слоба очицама, како то само он зна и уме, све то помно, трептајима, потврђивао, правдајући се сваком ко наиђе, а не учествује у "СПО-вско-еуропском", петиционашком, редакцијском пучу и харанги против њега, да се још као "још мањи Слоба" у родном Врању одувек питао – "како је то могуће да су усташе и четници исто", сумњиво вртећи главом већ тада окренутом ка "миру у Дејтону". Знали су одувек Маркони, службени заменик, и Слоба, увек у служби – главни, да ће "праведна граница на Дрини, суспендовати ничим праведне санкције на Морави, и спречити даље крвопролиће у бази Рајт-Петерсон, на част и понос турског пријатеља Демирела, који је одустао од идеје Турска–од Јадрана до кинеског зида, те нас спасио, у мирној завршници, од крвоже-

дних прекодринских Срба, а на радост свих босанских Срба и председника целе, некад бивше, Босне и Херцеговине, па и оних територија које контролишу српски побуњеници, а што би рекао велики пријатељ Ричард Холбрук, у ужој СПС дружини омиљени, тепајући – Дик".

Е, Слобо, Слобо–Врањански, а лепо ти је говорио Слободан, ал', Игњатовић, ономад, у "Златном Буренцету", да ће нам доћи главе Слобино канабе", јер на њему...

Мирослав Марковић–Маркони, својевремено, кувао је ручак Едуарду Лимонову, испијајући "лимунитис", замишљао како би било то лепо да напише књигу о Шешелју, у ту сврху имао и неколико запажених интервјуа са легендарним вођом српских радикала, притом доказујући да четнички војвода не може бити Хрват, страшно се надао да ће се обистинити Шешелјев одговор упућен лично њему приликом једног од бројних наменских и ненаменских сусрета. После питања – "како сте, војводе, шта радите", уследио је језгровит одговор: "Никад боље, спремам се да узмем власт".

И, најискреније, мрзео је силно Драшковића Вука.

Данас, Мирослав Марковић, Србин из Тополе, човек који се грозио оних којима сметају Срби, ма одакле дошли, у свом, српском, престоном граду, шкрабуцка антирадикалске памфлете, иако "оперисан" од спортског талента вежба кошарку, бацајући извештаје са радикалских конференција за штампу и патриотска саопштења, у корпу за отпатке.

Оболео од "јулитиса", те опаке болести која смрти и заудара на издају и злочин према свом народу, "земаљске дане тече" у нади узалудној да за његове мизерне активности нико не зна и не хаје у земљи где су кошаркашке победе много важније од судбине ПЕТНАЕСТ ХИЉАДА СРБА несталих на путу Костајница – Двор на Уни.

И, да – најискреније, на једној ТВ емисији, код друга Слободана Игњатовића–Граде, жели све најбоље, онако од срца, и да му се све жеље остваре – Вуку Драшковићу.

Драгољуб Милановић звани "Љаља Шиптар", и кнински Стефан

Упозоравали су многи људи годинама да садашњи в.д. директор РТС Драгољуб Милановић не носи шабе надимак – "Љаља шиптар".

Рођен на српском Космету, залечен од алкохола у београдском ЦК, обрађен у Слобиној и Мириној баштици кадрова "Политике Експрес", увек колутавих преопрезних очију, уливао је поверење и љубав, дивљење и обожавање, Стефану Грубачу.

Волео га је Стефа до бола... Па жљиво ходао иза Љаље, да му не нагази на сенку, и чекао, чекао као "керуша на месецу", да му Слобин омиљени "Шиптар" баца неку "кошкву, кошку, коскицу". Чекао, и – дочекао!

Некадашњи коментатор "велико-српске велике телевизије", огорчени противник Ђорђа Балашевића и њему сличних језуитских јавних личности комунистичке брозовске ере, полемичар са таквима – гле, ено га, као уредник Трећег "зум, зам, зим, зем, зом" канала "увесељава" српски род, док на мапи српских земаља, у пепелу и српској мученичкој крви, под хрватским усташким "стијегом", стење његов, И НАШ, српски Книн. А, гробови родитеља, а гробови предака мој Грубачу... Ни песма Зорке Брунцлик, апсолутног рекордера у броју непроданих концертних карата (две у Врању!), неће ти помоћи да мирније заспиш у поквареном Љаљином наручју.

Зар не Стефице? Имаш ли још неки примерак књиге "Српске теме", аутора С. Г.? Изгледа да су ми избледела нека слова у оној, коју си ми некада, а не тако давно, онако српски, поклонили.

М. М. и С. Г., јунаци ове "земаљске, топле људске" приче, пример су шта једна тужна социјалистичка плата, са регресом у ЈУЛУ, а која свакако "нема алтернативу" (да ли због деце?), начини од некадашњих родољуба.

Обавештавамо угоститеље "Шуматовца", "Босне" и "Светог Ђорђа" да М. М. и С. Г. подмирује све трошкове попиједних "шприцеритиса ала М. М." и "кафитиса ала С. Г.", јер ће будуће генерације српских новинара, на њиховим примерима научити на време како Домановићев "вођа" из добановачког бункера може да уништи судбине морално слабијих следбеника.

Дејан Анђус

МАРЈАНОВИЋУ, СРАМ ТЕ БИЛО !

У земљи једној, на брдовитом полуострву на волшебан начин променише се мерила вредности, моралне норме, критеријуми, правила понашања. Све се некако изокрену. Готово преко ноћи. Највећим врлинама прогласише се издаја земље продаја читавих региона, лоповлук, криминал, привредни и други, отимачина и пљачка. Наравно, само под условом да сте њихов, да припадате клану. У супротном не може. Уколико нисте њихов имате право да рпите, ћутите и подносите све. Једна реч само је довољна да вас њихова тужилаштва оптуже, њихови судови осуде, њихове робијашнице и казамати затворе. Свака сличност са нашом збиљом и свакодневицом је... тотална. Зато и немамо намеру да пишемо тој и њој сличним земљама. Нећу, јер те и такве земље имају ненародне владе и режиме, тамо владају апсолутисти и диктатори. У нашој пак збиљи и нашој држави власт поступа са својим народом мало другачије. Наш народ има право да трпи, ћути, гладује. Трпљење, глад народа и ћутња неће повредити танана осећања властодржаца. Усуди ли се тај гладни народ да изађе на улицу, да изјави како је "Сит глад", е ту већ настају проблеми. Недавно пред Скупштину изађе неколико хиљада радника металског комплекса, радника, који већ месецима нити шта раде, јер посла нема нити шта примају, јер пара та-

Нема ни стида ни срама
- премијер Марјановић

које нема, изађе са захтевом, да им режим и властодршци обезбеде бар мало посла и мало пара да породнице прехране. Врли премијер, како иначе и доликује, изађе пред народ, да народне жеље саслуша, да се са народом договори. И дотле је све у реду. Проблема има, земља смо под санкцијама, па је нормално да их буде. Демократска смо земља, па је и нормално да премијер захтеве и жеље радника саслуша. Оно што никако није у реду

и што само и једино на срамоту режима може ићи, је реченица коју премијер изрече новинарима "Зар су ОВО радници?". "Зар ви ОВЕ зовете радницима". Е па господине премијеру, ОВИ, су једини радници које ова држава има. Они својим радом зарађују и за ваше луксузне виле и за ваше скупоцене аутомобиле и за вашу апанажу. Они су заслужни за све што и ви и ова држава имате. Њиховим знојем је изграђено све. И зато ОНИ имају право да траже парче хлеба и плату зарађену пре четири или пет месеци. Имају право да Вас позивају и прозивају јер сте обавезни да им и посао и хлеб обезбедите. На месту сте које подразумева одговорност. Место премијера подразумева додуше и културу и писменост и морал, али пре свега подразумева одговорност за стање у привреди и земљи у целини. Најодговорнији за стање си ти господине премијеру и влада на чијем се челу налазиш. У било којој земљи би, за изјаву коју си дао, морао да у најбољем случају поднесеш оставку. Обзиром на то да ти и твоји сматрате да ништа не морате, остаје само и једно, бар док вас овај народ не скине с врата, кажемо: МАРЈАНОВИЋУ СРАМ ТЕ БИЛО. И ТЕБЕ, И ТВОЈЕ МИНИСТРЕ, И СВЕ ВАС КОЛИКО ВАС ИМА. СРАМ ВАС БИЛО. !

Момир Марковић

У СЛИЦИ И РЕЧИ:

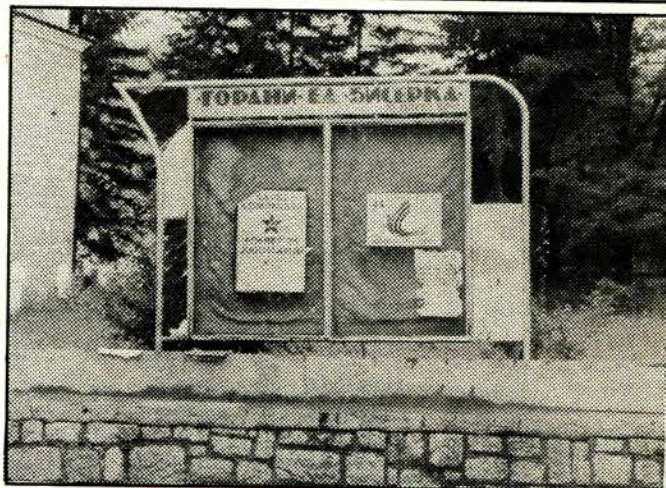
ЗЛОНАМЕРНА ЗАМЕНА

Пљевља су највећи рударски град у Црној Гори. Но, не само да су највећи, већ су у њему рударски ревири стигли скоро и у сам центар града. Пљевља се данас налазе у тоталној еколошкој катастрофи и у процесу су свеобухватне и потпуне девастације и ре гардације, како урбаног, тако пиурбаног и руралног подручја града. Сви добронамерни законски прописи и сва амбициозна величања улоге еколошких асоцијација у цивилизованом свету, остала су у Пљевљима без икакве своје потврде, без икакве своје јурисдикције.

Пљевљаци су сваким даном све болеснији, а животи њихове деце су на очиглед свих, па и њихових родитеља крајње угрожени. Природна средина Пљевља је разорена и недвосмислено подсећа на амбијенте Месечевих кратера. Сам град Пљевља са својим вечито бременитим комунално-хигијенским проблемима, данас се налази у крајње учмалом и латентном мировању, које хтели ми то или не, јасно подсећа на сопствено нестајање.

Док је био жив покојни Цане Јањићијевић, оснивач и први председник еколошког друштва "Бисерка" у Пљевљима, а касније и председник еколошког друштва Црне Горе, он је својим упорним радом и прегалаштвом, својом динамичном мобилношћу и благовременим добронамерним опмињањима и скретањима пажње на далекосежне негативне последице, знатно допринио, да стање животне средине у Пљевљима буде бар нешто другачије – здравије.

Данас је у Пљевљима еколошки огласни простор, који се налази у самом центру града, стриктно намењен политичкој пропаганди појединих политичких странака, а не екологији и

њеним хуманитарним циљевима и акцијама. Тако су Пљевља, која су иначе специфична по много чему, ништа не прикривајући, прва међу првима на конкретним примерима нехотично јавности недвосмислено показала, да је код нас и екологија крајње исполитизирана са свим негативним последицама које та политизација у себи носи.

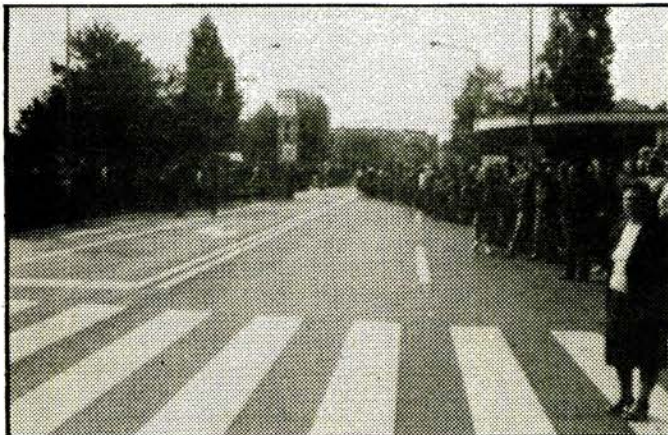
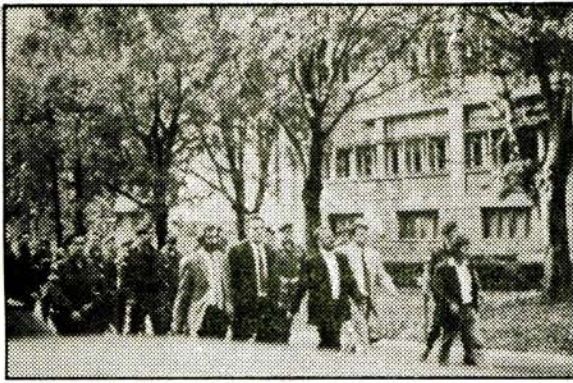
Мора се напоменути, да је ова злоу потреба ионако врло оскудних еколошких пропагандних средстава у Пљевљима учињена од стране политички изфанатизираних појединца, који је просто залутао у управу еколошког друштва у Пљевљима, и да је све учињено без икакве сагласности и одобрења одговорних у еколошком друштву "Бисерка" из Пљевља.

Проф. др Миодраг Бојовић

МИЛОШЕВИЋЕВА ПЕНДРЕК ДЕМОКРАТИЈА

НОВОСАДСКА ПОЛИЦИЈСКА РАЗГЛЕДНИЦА

МИЛЕ ИЛИЋ МАФИЈАШКИ КУМ

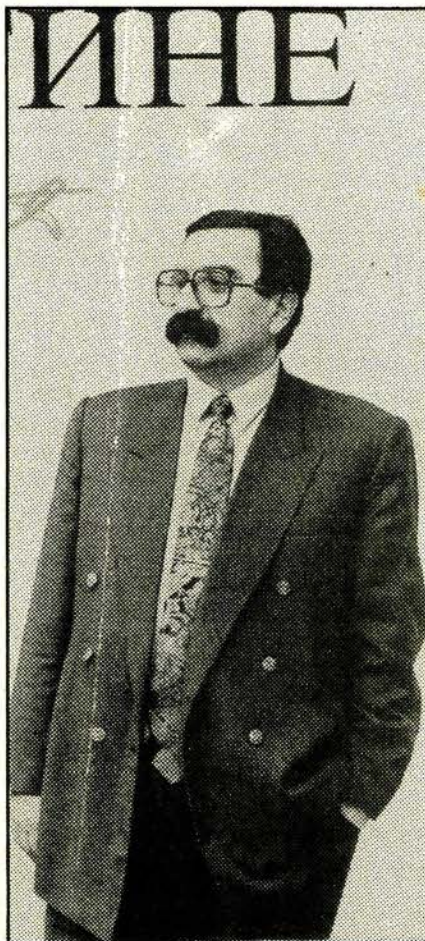
Ноћне море нишких социјалиста

Милетови антирадикалски рецепти

Правда је спора али стиже, истина продира и далеко се чује а јака реч убија. Да је баш тако најбоље се показује на примеру политичког живота у Нишу. Српски радикали у Нишу већ 13 месеци упражњавају "радикалску суботу", а то значи да се сваке суботе радикали окупљају у строгом центру Ниша и на делу показују да су са својим грађанима. Суботом од 10 до 13 часова деле се леци, продају издања Српске радикалне странке, деле бецеве, лепе плакате и политичке карикатуре, прикупљају потписи за разне петиције а посланици разговарају са грађанима. Те радикалске суботе postale су ноћне море ватрених и ружичастих социјалиста.

Пошто никако да се укину те радикалске суботе, ватрени обожавалац Слободана Милошевића, Миле Илић и његово кумство одлучили су да примене неке мере за сузбијање српских радикала. Почели су са, наводно, револтираним појединцима. Али грађани су препознали те "револтиране" па су их извиждали. Затим су почела легитимисања од стране СУП-а Ниш. Али ни од тог ћоравог посла ништа није било. Милиционери су постали обични евидентчари активиста Српске радикалне странке на челу са посланицима и одборницима. Грађани су мало зазирали и упућивали по коју оштру реч на рачун ни кривих ни дужних позорника. Пошто су и позорници установили о чему се ради, да нема ни говора о неком нарушавању јавног реда и мира, не пада им више на памет да некога легитимису. Напротив, суботом су први који добровољно узимају пропагандни материјал и јадају своје јаде. Наравно, и они су наши суграђани и имају овоземалске проблеме које је режим подарио свим грађанима, са малом разликом што су милиционери ипак први који најбоље знају шта се све ради у Нишу.

Следећа мера сузбијања било је привођење српских радикала који лепе плакате и деле летке. Али и тај ћорави посао показао се неуспешним. Замислите разочарење неких ватрених СПС-оваца; милиција приводи активисте са плакатама и лецима а после непуних пет минута у нишки СУП долазе посланици и одборници

Нишки моћник - кум Миле Илић

Српске радикалне странке и пријављују да је по њиховом налогу извршено лепшење плаката. Наравно активисти излазе из зграде СУП-а уз извињење људи у униформи који су их пре десетак минута привели. За добру организацију Градског одбора Српске радикалне странке у Нишу сви знају али су нејасне брзе интервенције њених посланица и одборника. Одакле им све информације?

Значи српске радикале не може ништа уплашити нити зауставити. А грађани се просто утркују ко ће пре да узме "Велику Србију", летак, бец или неки други пропагандни материјал. Наравно, и активисти су "незадовољни" јер се по неколико хиљада летака разграби за петнаестак минута а људи жељни посла и акције. Миле Илић и његови кумови одлучили су да зауставе српске радикале и интересовање грађана, такође. Досадило и њима више да сваке суботе подносе серију рапорта шта то они раде, па одлучили да примене силу. Али као и са сваком

батином, опасно је, јер постоје два краја. Не зна се у чијим ће рукама бити други крај батине.

Струјни удари и прејакe речи

Које су то речи које убијају? Већина грађана их прима са одушевљењем али има и неких којима сметају. Ко су ти наши суграђани којима сметају паролe? "КАКО ПЛАТИТИ СТРУЈУ". То је питање на које већина грађана не може да пронађе одговор. Износи рачуна за струју и месечна примања су у некој ненормалној диспропорцији, па како бити лојалан грађанин и плаћати струју одузимајући леци од уста. "БЛОК ТАРИФА, ПЉАЧКА СИРОТИЊЕ". Блок тарифа, изамишљотина ЕПС-а на челу са Душком Јовановићем, Ђурђевићем и пензионисаним Ђирићем. Како схватити да је 751 киловат два пута а 1001 киловат три пута скупљи од првог киловата. Изгледа да су струјомери подешени тако да је увек први киловат са Ђердапа, други из Обилића а трећи из Обреновца. Тако је обична измишљотина постала окрутна стварност, у недостатку озбиљног енергетског програма и стратегије. Окрутна стварност за највећи број грађана јер не знају да ли ће бити струје, али им је и те како добро познато да ће је скупо платити имало је - немало је. Да апсурд буде већи погонска спремност ЕПС-а је слаба а плате запосленима у ЕПС-у нису два месеца исплаћене.

"ДЕДА У СПС-у, СИН НА ПЛАЋЕНОМ А УНУК НА УЛИЦИ". Колико је породица у тој ситуацији. Старији се плаше промене власти, која им не само не гарантује сигурност већ и угрожава егзистенцију. Деца су на неким, наводно, плаћеним принудним одморима, са примањима испод људског достојанства па су принуђени да ради опстанка породице чине оно што ни у сну нису могли сањати, а унуци на улици где су им идоли минаретски певачи и протагонисти силе и бруталности. То је донекле слика наше просечне породице. Старији робују својој навици и имагинарном страху од промена, несвесни да жртвују оно за шта кажу да им је најмилије - потомство.

"ПРЕСТАНИТЕ СА ПЉАЧКОМ". Зар то није захтев свих грађана. Стара девизна штедња, зајам за препород Кипра, приватне банке, програмирања инфлација, порези и дажбине, струја, "стабилне" цене које расту из дана у дан и замајавања око њиховог враћања, стабилан и конвертибилан

динар итд. Доказ до доказа како се народ пљачка. И када би обичан човек покушао да учини неку од наведених пакости не би успео јер ту је држава. Наша власт функционише по систему СПС је држава па се зна ко завлачи руку у џеп грађанина а како је завлачење руке у питању реч пљачка долази као милозвучна реч. **ПРОГРАМ УСПЕО, НАРОД ГЛАДАН – ОДЛАЗИ БАНДО ЦРВЕНА!** Динар није стабилан, цене су и те како променљиве а нарочито оне које одређује Влада, а примања грађана једва да могу задовољити само потребе за храном. Па зар се може рећи да је програм успео. Додуше, пошто је то проограм оних истих који су и спровели инфлацију 1993. године, а они доказано мрзе Србе, може се закључити да је програм и стварно успео. Успео је јер се не разликује од програма из 1993. године, само што је неко погрешно схватио да је то програм изласка из кризе јер се, уствари, ради о континуитету програма као економски уништити Србе. Такав је програм а они који га хвале и не могу бити друго до црвени бандити, јер нико више не мрзи Србе од њих.

Мане и обмане државне телевизије

"**ВЕРУЈЕТЕ ЛИ ТВ БЕОГРАД**". Право питање с обзиром да ударне информативне емисије РТС-а готово да нико не прати осим оних који станују по раштрканим селима и немају могућности да нешто друго чују. Како варовати РТС-у кад приказује да постоје само СПС, ЈУЛ, НД, Грађански савез, СПО. Али грађани виде да у Нишу постоје само српски радикали па они који покушавају да прикажу да нема радикала обични су лажови. За медије у Нишу као да се ништа не дешава у граду. СПС-овци не смеју да изађу на отворени простор јер могу проћи као, градоначелник, Миле Илић на обичној филмској пројекцији где га је неколико хиљада грађана извиждало и није дозволило да прочита припремљени говор. Медији који националну катастрофу претварају у победу за малу групу СПС-оваца и не заслужују другачији назив до Лажовизија. Нишлије то добро знају. Познато им је да су и локални државни и приватни медији затворени за српске радикале па им са правом не верују "**ХОЛБРУК ГОСПОДАР СРБИЈЕ**". С правом већина грађана сматра да је то пискарало господар Србије. Толико га има на том РТС-у, у друштву човека који сматра да је председник свих Срба и који се најсрдачније и најснисходљивије односи према пискаралу. Додуше има и оних који сматрају да је наведено пискарало копредседник Србије. Неки ће бити стварно изненађени када на следећим изборима за председника Србије на гласачком листићу не буде било имена пискарала.

"**Срам, Пљачка, Стид**". Почетна слова ових речи најсликовитије показују нераскидиву везу СПС-а за петогодишњи срам, пљачку и стид коме су

изложени Срби. Ко је уништио национални понос и достојанство? Ко нас је увео у људску агонију? Они који пет година владају и темељно завршавају раније започети посао уништавања свега што је српско. "**УСКОРО МИТИНГ У НИШУ**". Грађани Ниша су аутори ове пароле. Они траже митинг да би се именовали локални кривци за ово стање у граду. Митинг против алфе и омеге свих наших проблема Милета Илића и његових кумова.

Слобо одлази

Од како је именовани на власти нама су се десиле најгоре ствари, које нисмо могли ни да замислимо. Грађани у том имену виде јасну асоцијацију лажи, хаоса, пљачке, криминала и свега најгорег. Оно што смета то се уклања и зато ова прогресивна парола има доброг упоришта у народу. Разазнали су грађани шарену лажу и знају да се бубрези налазе

више, да не ландарају кад дођу Јулске врућине.

"**ВРЕМЕ ЈЕ СУТРАЊАНИ**". Парола која има неки свој континуитет. На митингу у Нишу 20.04.1995. год. грађани су скандирали "**ПРИМАКЛЮ СЕ**" стављајући јасно до знања да је време да се аветима педесетогодишње прошлости виде леђа. На митингу у Београду 17.06.1995. год. парола којом су грађани позивани гласила је "**ВРЕМЕ ЈЕ**". Време је да се власт уразуми и сама предузме нешто, јер се зулуму морамо сви супротставити.

Речи јаке да убијају, а убитачне јер су истините. Српски радикали у Нишу само информишу грађане о ономе шта се ради и како то раде соф мафијашки. Указујемо грађанима зашто се тако ради у Нишу, ко има користи а ко штету и како изаћи из овог хаоса. Разоткрили смо СПС-овску легализацију бесправно подигнутих објеката, зашто су порези на имовину високи, зашто сеоска и приградска насеља немају канализацију, воду,

СКУПШТИНА ГРАДА НИША
ГРАДСКИ ОДЕОР СПС

НИШ

**ДАНАС МОДЕРАН
ЕВРОПСКИ ГРАД
СУТРА МЕТРОПОЛА**

ПЕНДРЕК ВАРОШ

НИШ

а/с
9/12

МАРТ 1995.

путеве и другу инфраструктуру, колико и како је одузето пензионерима и ко сачињава руководство града.

У Нишу се најбоље може видети да власт не врше изабрани органи града већ СПС и Миле Илић, који никада нису изашли на проверу поверења грађана. Класичан континуитет власти из таме, која каналима СПС-а као пре пет година влада. Тако се дешава да функционери који немају формалних функција у скупштини града заједно са градоначелником и Извршним одбором сачињавају нешто што називају "руководством града". Ради се о параоргану или тачније пучисти-ма који су приграбили послове који им никако не припадају. Зато су седнице Скупштине града жалосне седељке где одборничка група СПС-а по сваку цену жели да што пре подигне руке и изгласа одлуке које су одавно припремљене. Једину сметњу им представља један одборник српске радикалне странке кога на све могуће начине желе да ућуткају па се не ретко, дешава да му се материјал са петнаестак тачака дневног реда доставља непосредно пре почетка седнице.

Подземни прелази грађана

Нишки социјалисти имају слоган "НИШ МОДЕРАН ЕВРОПСКИ ГРАД". Нико не није јасно шта то значи. Интересантно је да када су економске прилике биле куд и камо боље, макар је привреда радила, нико из тог руководства није ни помишљао о Нишу као модерном европском граду већ о великом индустријском центру у коме ће радничка класа завладати целином друштвене репродукције. За ових пет година самоуправљачи желе по сваку цену да буду модеран европски град. Шта се то променило па су изолационисти постали напрасно европејци? Та парола је постала мисао водиља за сређивање центра града, јер наводно са одушевљењем прихватају ту идју и житељи села и приграда који само пазарним даном дођу у центар па се просто одушеве када виде леп и сређен центар.

Да ли је могуће да један град рачуна да је модеран када градске четврти и приградска насеља немају канализацију а остала инфраструктура је у распадању. Да ли у време "преживљавања" и комуналних проблема већине грађана има оправдања сређивање најлуксурнијег центра на Балкану. Уколико има оправдања онда су потребни и одговори на нека врло незгодна питања из обалсти урбанизма и архитектуре, финансирања, ко и како изводи радове и ко је и како одлучио да се нешто ради.

У центру града изграђен је подземни пролаз са локалима и сталном опасношћу да буду поплавени јер су са нивелетама нижим од нивоа Нишаве. Улази у подземље и степениште тако су направљени да уколико се не обрати пажња пролазник може да се повреди. Покретно степениште које је напакон постављено тешко да може прорадити. Грађани

Градоначелници Миле Илић и Небојша Човић – размена мафијашких искустава

опређени за Ниш модеран европски град готово три године никако да се навикну да кроз подземље пређу улицу већ јадни старци и деца више воле да претрчавају улицу и да се излажу свакодневним казнама. Не помаже ни милиција која дежура и грађане тера у подземље. Нишлије никако да прихвате подземље.

Центар града руководством покрива гранитом из Украјине сумњивог квалитета, цене и начина увоза па грађани не желе да се задржавају у центру. Главна трговачка и пешачка улица која је требало да се среди са делом инфраструктуре и поплоча опет неким гранитом, прекопана је и целом дужином се праве нова подземља. Наравно град учествује средствима за сређивање инфраструктуре и поплочавање али чувени Нишпројект се досетио да узгред може да направи још једно подземље. Узгред су порушени и објекти са почетка овог века да би се направиле нове пословне зграде и центри. Које је разочарење било када су у току радова установили људи из Дирекције за изградњу града да водовод и канализација не иду улицом него кроз дворништа суседних зграда. Захваљујући том подухвату и разноврсним компензацијама и пребијањима Нишпројект је добио локације да гради следећих петнаест година у граду. О дозволама за градњу и ДУП-овима одборници су размишљали тек када је постављена прва плоча. Изградња је уступљена Нишпројекту наравно непосредном погодбом, јер конкурси у Нишу се не упражњавају.

Осокољен тим послом, у изградњу се упустио и Грађевинар и то у наставку исте улице са новим подземљем и пословним центром "Србија". Нико не зна како ће то да изгледа и шта ће све да се у међувремену поруши. ДУП-ови и грађевинске дозволе, сматрају у руководству града, је робовање форми. Наравно, купци локала у подземљу су познати а професија готово да им одговара локацији где се праве локали. Пре неколико го-

дина исти простор готово да је сређен, али то није никакав проблем да се поново раскопа јер је "оправдано". То што зврже празни пословни центри Калча, Зона 1, 2, и 3, Амбасадор, Душанов базар и нови Базар никогане брине. Гради се докле год има пара за прање! Чудан је интерес. Прљаве паре су амнестиране када се уложе у изградњу или куповину локала у центру са подземљима. Тако се град наводно сређује, отимају паре добровољно и ангажује грађевинска оператива. Сви задовољни. Нарочито житељи приградских насеља и села који готово и да не долазе у центар и пословне центре. Наравно све се то ради у интересу грађана.

Капитална инвестиција, озиђивање обале Нишаве, је стала, а да су којим случајем запослени Ниша на принудним одморима само по један камен недељно ставили на обалу Нишаве, река би била сређена до Пирота.

Поред турске тврђаве која је понос Милета Илића и његових СПС-оваца, јер никако да је избаци са амблема града, опет и незаобилазни, Нишпројект почео је изградњу локала. Држава забранила изградњу "кумови" настави. Ни министар не може да их заустави јер имају парољу "зацртано, остварено".

Бата Бане ведри и облачи

У тешким временима СПС на власти и Миле Илић, досетили се да реконструишу главну Нишку пијацу. Наравно, посао ради Тржница са бата Банетом председником Управног одбора. Тај бата Бане је пекар мада се јавља и као свињарски трговац када је у питању пребацивање стамбених пара у изборну пропаганду СПС-а. Он је уједно одборник и потпредседник Извршног одбора. Највећи успех је ипак што је близак пријатељ Милета Илића. Тај Бане је пре неколико година добио Октобарску награду Ниша за бизнис а сутра дан му је одмах инспекција затворила пекару јер не испуњава најминималније санитарне услове

за производњу хлеба. За неколико година направio је ланац пекара у Нишу. Можда је једини на кугли земаљској који хлеб прави у солитеру где станују људи. Проблема које ствара станарима није успело да реши седам инспектора. Тачније сви су промењени после састављања записника. Сада гради велики пословни простор на Булевару између стамбених зграда, наравно мимо урбанистичке логике, али то никога не узбуђује. Тај Бане се досетио, пошто слабо иде продаја телевизора, машина за прање и беле технике, да је храна стратешки производ па одлучио да реконструише главну пијаци. Уклоњено је око 30 монтажних објеката са пијаче да би се преко сумњиве фирме МАК-ИНТЕРНАЦИОНАЛ, која дилује гориво, изградиле нови монтажни објекти са папреним ценама. Наравно уклањају се и неке тезге јер треба смањити конкуренцију и на пијаци. Тако ће убудуће грађани куповати поврће на пијачи само код од СПС-а изабраних трговаца. Наравно, све се правда потребом да пијача буде лепша и да се уклопи у оно "Ниш модеран европски град". То што су преко ноћи уклоњени објекти грађана који по 20 година раде на пијаци никога не узбуђује, као ни то што су ти исти грађани по два основа плаћали накнаду за земљиште на коме су се налазиле бараке.

У време економске кризе и преживљавања досетио се Миле Илић да среди неких 1000 метара Булеvara. Додуше то је могло да се уради још пре 10 година. Битно је да раније није било станова за расељавање лица којима се руше објекти јер су за те намене резервисане станове користили људи из "руководства града" или њима блиски кадрови. Значајно је да раније када је битумена било у изобиљу није се радио Булевар, а сада када га нема ни за лек Булевар је постао приоритет. Никома не пада на памет да каже да нам Булевар није потребан, можда би требало да му се промени име да не буде више Лењина, али с правом се поставља питање зашто сада кад се боримо за преживљавање и колико то кошта.

Једина ствар која се ради и заслужује похвалу је изградња колектора. Али, Јавља се једно али, зар је могуће да и тај посао не може без неког инцидента. Појавиле су се сумње у погледу трафоа и квалитета посла. Па зар је могуће да ништа не може без неке афере.

На чувеном Булевару ранији Трг промена постао је ПАРК УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА. Рачунало се да ће напоскон Ниш после 1945. године добити један нови парк. Али парк постао пословни центар са локалним одабраним и блиским СПС-у. Све завијено сумњом и незадовољством. Тако се у Нишу ради одавно, ништа Миле Илић са кумством није измислио, па чак ни назив парка. Србе бомбардују УН а ми се супротстављамо и дајемо по УНиме парку. Богами неки се и плаше да Ми-

ле Илић није у некој вези са УН. Тешко нама.

Нишки здравствени билтен

У здравству је ситуација чудна. Попут Смиљку Костићу из ДИН-а, Новаковићу из НИТЕКСА и Дому здравља је нестало скупочени службени ауто и нико није крив. Директор УКЦ-а преко спонзора за услуге у набавци лекова обезбедио је нов службени ауто, док лекари специјалисти и медицинско особље раде више због љубави за професију и хуманости него за оно што се зове зарада. Дена професора Медицинског факултета запошљавају се као небески дар. Хитна помоћ у општем хаосу због велике самовоље директора, бившег посланика, Љубише Јовановића. И њима је нестало ново санитарско возло са опремом за реанимацију и нико није крив. Набавка и потрошња горива је проблематична, као и запошљавање, састав дежурних екипа, осигурање преко Винерброкера итд. То и нису нека чуда када је председник управног одбора Слободан Анђелковић потпредседник Извршног одбора. Ресторан Хитне помоћи можда је најуспешнија организациона јединица а ко су посетиоци, зна се. Директор уједно држи наставу у Приштини а службени ауто је увек у погону. У Хитној помоћи постоји и наставни центар са једним радником који је сам себи шеф. Смешна и богами и жалосна ситуација.

Привреда на добощ

Нишка привреда пуца од посла. У МИН-у за директора Кривокапића најважнији дневни задатак је које предузеће да му плати репрезентацију за који дан а што се тиче запослених велина је на плаћеном, а оно мало што и долази на посао више ради реда него ради неког посла. У ЕИ ситуација слична, једино што она предузећа која нешто и раде (струјомери и апарати за домаћинство) некако преживљавају захваљујући томе што кад треба да се исплате зараде онда извесни НИНИ откупи сву залиху готових производа у друштву са пробранима и држи монопол великопродаје. НИТЕКС преполови број запослених а скромне зараде се више исплаћују у природи. Неколико предузећа отишло је закуп врањанским гигантима захваљујући посредовању потпредседника Кликовца а делом и МУП-а Србије.

Највећи број запослених на неким одсуствима, па поједини не примају накнаде ни по седам месеци а када и приме то је око 40 динара месечно. Прави модерни европски центар је Ниш.

Криминалце у затвор

Српски радикали не могу да се мире са овом ситуацијом. Зато су и поред разних блокада успели да разоткрију оне који уништавају Нишлије. Путем летака натерали смо правосудне органе да се позабаве и притворе а и осуде неколико блиских сарад-

ника Милета Илића. Драган Милединовић, директор Нишпројекта, је најзад био притворен и то од стране војних правосудних органа јер Нишки СУП седам дана није хтео да изврши налог за хапшење. Притворен је због изградње за војску, мада је могло да се учини без муке и за оно што је радио у Нишу. Незванично сазнајемо да у Украјини и Русији не сме да се појави. Директор Неуропсихијатријске болнице у Топоници Радомир Поповић је ухапшен и осуђен за злоупотребу хуманитарне помоћи. Драган Раденковић, директор Винерброкера, одавно је у поступку што по приватним тужбама, што по службеној дужности, али до краја има бити чуван јер је финансијер између осталог и Нишке телевизије у оснивању, познатије као Милевизија. Директор Спорткомерца је провео кратко време у притвору због девиза које није вратио у земљу, али то се заташкава. Директор Руда је, најзад, ухапшен због малверзација у пословању са девизама и штетним уговорима, али стало се када је у питању лекар фудбалске репрезентације Југославије Братислав Стојковић, који је обезбедио неку комору из Русије и кад је у питању судија Општинског суда у Нишу који му је омогућио да добије наводно радни спор. Очекује се, најзад, и хапшење директора ЕИ Трговине Десимира Коцића, за кога су српски радикали поднели комплетну документацију о девизном пословању. Тај директор је познат и по томе што је од 250 возила возни парк смањио на педесетак и што има неколико предузећа у разним делатностима. Он је познат и по томе што само младе социјалисте прима у радни однос. Што се тиче директора Југопетрола Петра Сераглића, ситуација је јасна. Нема доказа где су око 100 тона нафте намењене здравству и 463 тоне које су по регресираним ценама раскрчене одабраним приватницима. Кривична пријава је поднета, била је у столу, а можда је и поцепана јер је извршена преквалификација дела. Тај господин је сива еминенција, чувени друштвено-спортски радник, добитник Октобарске награде а није упутно виђене хапсити.

Што се тиче Смиљка Костића, све је јасно, а он се чак и јавно хвали да му нико ништа не може док му је Мире. Нас, српске радикале, брину запослени у ДИН-у који отворено причају да знају да њихов директор нешто мува али кад има за њега, ваљда ће увек бити и за раднике. Тако директор опстаје. Директор друштвеног предузећа са толиким богатством на којем би могли да му позавиде и неки индустријалци са запада. У току 1993. године у кругу ДИН била је организована берза на којој се трговало горивом за девизе. У беспрекорном раду са беспрекорно пуним кесама девиза директори предузећа су чекали да купе нафту. Све легално само по Милету Илићу и СПС-у. Они који нису хтели да буду

спонзори СПС-а или ФК Радничког, завршили су на суду због кршења Закона о девизном пословању, док су они други из истог реда добијали друштвена признања.

Милетови кумови

Одборничка група СПС-а је посебна прича. Драгомир Илић, раније познат по гаражи, сада је на челу Центра управе јавних прихода и главни егзекутор кадровских жеља Милета Илића и његове супруге, мада не би могао да буде одборник, јер је запослен у Републичкој управи. Тугомир Златковић је, такође, запослен у Републичкој управи. Стеван Спасић је радник градске управе и никако не би могао да буде одборник. Златко Марковић уредник политичке рубрике, односно прве две стране Народних новина које прате живот и дело друга Милета Илића, хонорарно је запослен у Музичкој школи где му је жена директор, уредник је СПС листа Знак и трајно је задужен за кадрове у информисању. Томица Кликовац, више га нема у ЕИ, али је задужен за издавање у закупнишких предузећа Врањанцима, мада је познат по томе да није успео да магистрира док је био на Правном факултету, па је по казни пре ЕИ био библиотекар на факултету. Радоје Костић, заменик градоначелника, то постоји само у Нишу, иначе директор Народне музеја из кога је отишло у непознатом првцу огромно национално богатство. Стојан Ранђеловић, протоколарни градоначелник, финансирао стамбеним парама изборе СПС-а, задужен је за пијанке и крканлуке, и добро их подноси. Стамбено је ситуирао целокупно потомство, и заслужио је да му грађани звижде. Војислав Митић, звани Кисинџер, на кога и изгледом доста подсећа, задужен је за све изградње у којима је мирођија са невероватним финансијским конструкцијама. Станоје Стичић директор Грађевинара, је можда једини кога је његов Раднички савет натерао да отвори предузеће у иностранству и да помогне своју фирму. Он је пословни партнер Мирка Марјановића, и гради где хоће у граду, наравно без папира, а обезбедио је са становима и чукун унуке. Радивоје Милисављевић директор Радио Ниша, јадник ни крив ни дужан. Слободан Анђелковић потпредседник Извршног одбора и председник управног одбора чувене Хитне помоћи. Братислав Стојковић лекар фудбалске реперезентације а више у РУДУ него на свом послу, добро подноси службене ручкове и крајње је подобан. Љубисав Станковић је шеф неке секције на железници и председник Управног одбора Дирекције за изградњу и, оно најважније, комшја и лева рука Милета Илића. Чувени бата Бане познат по свему и свачему. Да ли вреди набрајати друге који су скромни али подржавају Милета Илића.

Миле Илић и његов Пигмалион - предлагач и будући "Нобеловац"

Лако се може закључити; бити одборник СПС-а велика је лична корист, а што се тиче грађана који су бирали и ради којих се врши власт они нису битни. Битно је да ће им Слоба и на следећим изборима омогућити континуитет у сваком погледу. Континуитет власти, "бриге за грађане", бриге за приватне рачуне и цепове. Пошто СПС води рачуна о својим кадровима и уколико нам је судбина да они владају а првенствено воде бригу о својим цеповима онда предлог да се "руководство града" по сили закона расели у најнеуређеније делове града и села делује као велики патриотизам. Пошто највише воле само себе онда би периферија имала приоритет у односу на центар па би Ниш можда био модеран град.

Један од одборника из изборне јединице 69. завршио је у затвору због фалсификата, али "руководство града" и не помишља да од председника народне скупштине тражи допунске изборе.

Околна села без канализације, са очајним превозом, нису приоритет за Милета Илића и његове ЕС-ПЕ-ЕС-овце зато што ту нема зараде и за села никада нису планирана нека значајнија средства. Уосталом треба бити далеко од села јер и тамо се јављају СПС афере попут 33 Сићево или Малча итд. Проблеми у вези образовања, здравства, водоснабдевања, па и сахрањивања, комбајнирања, расподеле бонова итд. редом су разоткривени скромним акцијама српских радикала. Проблеми дроге која иде са познатог места, или деловања обавештајних служби, које се налазе на изворима података, такође су познати и обелодањени.

Лако се може закључити да тај СПС мир у Нишу једино кваре "безобразни" српски радикали. Њих треба уклонити и сва средства су дозвољена. Зато и постоји посебна екипа од пет радника у ЈКП Медиана која има за задатак само да скида, прелепљује или фарба плакате српских радика-

ла. За ЈКП није битно ни зеленило, ни депонија, ни гробље, ни чишћење улица и изношење ђубрета већ плакати српских радикала. Од успеха акције уклањања плаката зависи сти-муланс целом ЈКП.

Жал за месним заједницама

Ниш је једино место које нема месне заједнице. Некада их је било око 70 а сада их више нема. Досетио се Миле Илић да их претвори у Месне канцеларије. Сада при МК постоје савети грађана које бира Извршни одбор. То је опет спецификум само Ниша а има и теоретску подлогу јер је на тој области магистрирао Миле Илић. Просто, грађане треба истерати из просторија месних заједница које су они градили. Тако грађани готово да немају где да иду да се пожале и да их неко саслуша. Село гласало за опозицију, има одборника из опозиционе странке а у савету месне канцеларије све сами социјалисти. Уставни суд Србије заштитио је грађане у Београду када се социјалистима прохтело да укидају Месне заједнице али то не важи за Ниш.

Само српским радикалима је забрањен улазак у просторије бивших месних заједница јер они наводно "буне питоме грађане". Које разочарање је доживео Миле Илић када су српски радикали у доба годишњих одмора одржали 20 трибина у селима у околини Ниша на отвореном простору испред задруга, продавница или месних заједница. Врло радо би СПС-овци да српске радикале сада сместе у те просторије али неће српски радикали да их затраже. Грађани протестују како то неко може да забрани коришћење просторија које су изграђене њиховим парама. Није ни чудо што се ноћне море Милета Илића настављају. Како да изађе пред грађане чиме да их превари, шта да им обећа кад српски радикали све разоткривају.

Како зауставити српске радикале? Тај проблем није решио ни отац

нације, који би то волео да буде, а камоли један мали човек са смешном магистратуром. Човек који је најмање два пута у пракси показао и доказао да му те наводне дипломе које има немају потребну тежину. Човек који је два пута ноћу, по старом комунистичком обичају, одузимао имунитет Др Војиславу Шешељу. Због срамоте која је учињена Универзитету у Нишу, установи са репутацијом, магистратуром дотичног, посланици Српске радикалне странке захваљили су се ректору на позиву за прославу и објаснили да је непријатно честитом грађанину да буде у истој просторији са дотичним. Сви универзитетски професори у Нишу обавештени су посебним писмом ко је Миле Илић, тако да две књиге дотичног Милета представљају штиво које не може ни да засмеје човека а камоли да човек може нешто паметно да прочита или не дај Боже научи.

Нишки СПС-овци никако да схвате да не могу тек тако са српским радикалима. Не могу из једног најпростијег разлога што се ови налазе свуда са грађанима и заступају грађане Ниша. Против грађана се не може као што не може ни против српских радикала.

Милету Илићу и његовим кумовима нема ко да помогне. Не могу му помоћи наводно револтирани грађани, позорници, специјална екипа ЈКП Медиана, СУП Ниш ни други. Не може му помоћи ни Јова Гламочанин кога је недавно Миле Илић примио и обећао му просторије за странку која би требало да поцепа српске радикале у Нишу. После сваког насртаја на српске радикале Миле Илић је слабији јер се ухватио хорави посла. За сваки атак српски радикали имају ново средство и увек ће бити нових.

По сваку цену. Ниш модеран сврпоски град је опсеција Милета Илића којом рачуна да може преварити бираче. Зато се селе културне, научне и уметничке манифестације из Београда у Ниш. Рачуна се да се тим догађајима може поправити тужна слика. Грађани суочени са проблемом егзистенције готово да и не примећују да се нешто дешава а неки су и збуњени. Неким није јасно како то да се плакатам ЈУЛ-а прелепе плакате сусрети позотишта Србије. У ЈУЛ-у све сами културни радници чије плакате прелепљују плакате културних манифестација. То му дође искреност на делу. Додуше и Ниш по нешто извози у Београд. Тако петокраки КППТ сели своје представе и теревенке у Београд преко надалеко чувеног јулаца Љубише Ристића.

Лопуже и дерикожу у ЈУЛ-у

Нишки ЈУЛ је посебна прича. Главни спонзори и чланови су регрутовани преко обимне документације СПС-а о прљавим пословима појединаца. После неколико телефонских позива задужени јулац посећују

власника приватног предузећа и показује обимну документацију о прљавим пословима тог предузећа и условљава или у ЈУЛ или СПС тужи, а богами ако српски радикали победе на изборима, затвор не гине. Тако се дешава да окорели приватници који би по природи ствари били за приватну својину и људско достојанство постају јулци који пропагирају комунизам и братство и јединство. На промоцији ЈУЛ-а у Нишу једна наша суграђанка хтела је нешто да пита ружичасту Миру али није успела јер су је из Државне безбедности одмах уклонили из сале а касније и испитивали у СУП-у. Када су људи видели о чему се ради и ко је све у ЈУЛ-у покупили су се и напустили салу. Нишки СПС може очекивати велике проблеме од Јулаца јер радници ЈКП Медиана грешком јадници када су франке плакате Српске радикалне странке офарбали и по неку ЈУЛ-овску. Очекује се велики инцидент на левици али што се тиче грађана умерена десеница ће то ефикасно решити.

Последњи трзаји нишких кабадахија

Миле Илић сматра да му је најбољи начин да ућутка српске радикале уколико се умтери на народног посланика Бранислава Вакића. Зашто Вакића? Зато што Вакић добро зна ко је обезбеђивао аутобусе за пребацивање добровољаца на ратиште и ко је све из Нишког СУП-а и шта радио на ратишту рецимо код Склана, као и шта ко ради и чиме се радио на ратишту рецимо код Склана, као и шта ко ради и чиме се додатно бави. Вакић већ има неколико пријава па је добро повећати њихов број ућуткати га, заплашити грађане и поистоветити Српску радикалну странку са Вакићем кога су снашле онтужнице. Мало ко сада у Нишу може поверовати у те лажи а догађаји у центру града од 30.09.1995. године и 07.10.1995. године најбоље су показали о чему се ради.

По повратку са годишњег парастоса погинулог добровољца 30.09.1995. године Вакић и још два добровољца у маскирним униформама придружили су се српским радикалима који су делили летке и лепили плакате. Наравно, интервенисала је дежурна служба СУП-а Ниш и Вакића и добровољце привела у СУП. Отпора од стране Вакића и добровољца није било али милиција је била смешна и јадна. Одмах се окупио велики број грађана који су почели да нападају милиционере што приводе грађане који ништа лоше нису учинили. Неколико пролазника је милиција легитимисала рачунајући да ће их заплашити али десило се супротно, грађани су почели да скандирају "црвена бандо" и сл. Милиција је збуњена јер су Вакић и добровољци били сталожени и мирни али је народ ено немирац, а маса се само повећава. По нишком СУП-у рибари

и ловци су следећи јер се маскирна одела могу набавити скоро у свим продавницама и на буљваку, а рибари маскирна одела највише користе јер су им најприкладнија. Скандирање и окупљање грађана наставило се и испред зграде СУП-а Ниш док Вакић са добровољцима није изашао.

Следеће суботе 07.10.1995. године у центру милиционери су тукли господина Вакића, угурали и привели у СУП док је разговарао са грађанима. Рекација грађана је била још жешћа. Посланик ДС Зоран Живковић као очевидац поступка милиције протествовао је и најавио да ће на Одбору за безбедност чији је члан тражити одговорност за немиле догађај. Милиција је у присуству деце господина Вакића применила силу. Епилог је да је пала крв. Избијен зуб, контузије главе и брале са модрицама, контузија ребара. Тешко је било смирити обичне грађане који су видели шта је милиција учинила. После протеста и захтева да се доставе имена милиционера ситуација се драстично променила. Милиција би да се некако заборави шта су учинили а испитивања очевидаца нису дала повољне резултате по милицију. Има сведока који су одговорили милицији да није лоше да милиција напише шта треба као сведоци да кажу да би смо знали о чему се ради. Не успева милиција да нађе ни грађанина који би потписао пријаву против господина Вакића.

Да ли треба подсећати да је Вакић народни посланик и да се не може тек тако привести у СУП а поготово ако се позове на имунитет. Изгледа да је за нишки СУП, или тачније неке из тог СУП-а које је инструментализовао Миле Илић, лепљење плаката кријавично дело за које је прописана казна затвора дуже од пет година. У сваком случају ситуација је апсолутно јасна. Ноћне море никако да ишчезну. Напротив, само се појачавају. А ми српски радикали закључујемо: докле је ноћних мора Милета Илића, добро је. Када би приметио још коју драстичнију меру било би можда и боље. Онда би активисти Српске радикалне странке морали да посете у кући или стану сваког Нишлију. Можете ли замислити какви би тек онда били резултати на следећим изборима.

Ето ми српски радикали из Ниша поручујемо Милету Илићу и његовим кумовима: навалите више и јаче. Ми смо спремни. На крају извињавамо се читаоцима што нисмо све написали. Надамо се да ћемо у неком од следећих бројева имати још простора да разјаснимо неке ствари а богами и да окрпимо још неке ватрене ЕС-ПЕ-ЕС-овце који због одобреног простора нису могли да стану у овај текст. Е па браћо радикали "ПРИМАКЛО СЕ" шта да се ради, дошло време да се мења власт у Нишу.

Зоран Крисић

РАТНИ ПУТ ВОЈВОДЕ БРАНИСЛАВА ВАКИЋА

Оснивање Српског четничког покрета

Пре него што нешто више кажемо о његовом ратном путу и вођењу борби у рату против наших вековних непријатеља усташа и муслимана, осврнућемо се на оснивање Српског четничког покрета и на формирање добровољачких јединица. Почетак рада Српског четничког покрета везује се за 1990. годину, и био је заиста тежак, а проблеми многоројни: материјално-финансијски, смештајни, и немогућност легалног рада, јер је режим одбио да региструје покрет. Добро се сећамо да су припадници СЧП више пута мењали просторије, јер су становници због притиска власти отказивали закуп просторија, а решење је пронађено тако што су се састанци покрета одржавали у породичној кући војводе др Војислава Шешеља.

Комунистичка власт у Србији одбијала је да региструје СЧП и у томе су је, на жалост, помагале поједине опозиционе странке. Неки опозициони лидери су пред очима имали само своју промоцију и промоцију своје странке, плашећи се очигледног угледа и политичког талента др Војислава Шешеља. Васпитавани у комунистичкој средини, школовани у комунистичком школству, одрастајући поред родитеља истакнутих комуниста, жежили су се на помен имена српског витеза и хероја Драже Михаиловића.

Рад СЧП заснивао се на разним акцијама, обележавања историјских датума, учествовањима на трибинама и протестним скуповима.

Једна од акција која је усталасала јавно мњење, о којој је брујала режимска штампа, изведена је 02. 08. 1990. године, на светог Илију у порти манастира "Свети Прохор Пчињски". Тада је група од педесетак четника, на челу са војводом др Војиславом Шешељем, са зидина древне српске светиње скинула паганска обележја – спомен плочу која је означавала неистину да је на том месту одржан АСНОМ. У ствари, радило се о жељи македонског руководства да преко те историјске неистине заузме део српске земље и сам манастир. Тај део земље под обронцима планине Козјак вековна је и историјска српска земља. Тада су четници први пут показали да ће бранити сваку стопу српских територија.

Војвода Бранислав Вакић

Убрзо после ових догађаја долази до покушаја отцепљења Словенаца из заједничке државе и пуча у коме су, словеначки "ловци" и територијални захваљујући издаји војног и државног врха тадашње СФРЈ, пуцали и убијали младе и необучене војнике Југословенске народне армије. Треба још истаћи да војници ЈНА у својим оружјима и оруђима нису имали муницију. Пораз ЈНА био је катастрофа-

лан, иако је до тада важила за једну од најјачих армија Европе. Одмах потом, и Хрвати покушавају силом да оду из СФРЈ и присиле Србе на живот у њиховој неофашистичкој држави, одузимајући им права конститутивног народа, свдећи их на положај националне мањине. Спонтани отпор српског народа није изостао. Сећајући се јама, Јасеновца, Јадовна и осталих српских стратишта из доба Паве-

лићеве НДХ, Срби се дижу на оружје не би ли одбранили своје животе и своје домове, а у томе имају пуну помоћ Српског четничког покрета и њихових добровољаца. Док су други прве борбе на Плитвичким језерима пратили преко средстава јавног информисања и писали јалова саопштења, четници се организују и на зборном месту, испред цркве "Светог Марка" у Београду почиње окупљање добровољаца из свих крајева Србије. Испред свих је четнички војвода др Војислав Шешељ! Полиција забрањује превозницима да превозе добровољце на линију сукоба, блокира излаз из Београда, приводе др Шешеља на информативни разговор, па тако пропада овај покушај да се помогне браћи у будућој Републици Српској Крајини. Тако се, вољом режима Слободана Милошевића, завршио први покушај упућивања добровољаца у помоћ српском народу. О тим догађајима сведочи и садашњи четнички војвода и народни посланик у Народној скупштини Републике Србије Бранислав Вакић, који је у њима непосредно учествовао: "Већ тада се показала природа комунистичке власти. Док је голорук и ненаоружан српски народ крварио у судару са фашистичким легијама усташког поглавника Фране Туђмана, Милошевић је преговарао желећи да преко крви свог народа сачува нешто што се није могло сачувати: Титову Југославију. Но, на жалост, тада нам још није било јасно да комуниста никада не може бити Србин."

Убрзо после тога добровољци Српског четничког покрета имају прво ватрено крштење. Догађаји у Борову Селу су свима добро познати, а утисци још свежи. Листамо дневник једног од првих добровољаца, тадашњег потпредседника Српског четничког покрета Бранислава Вакића из Ниша: "9. 3. 1991. Обилазимо са др Војиславом Шешељем Источну Славонију и места Даљ, Борово Село, Силаш, Палачу, Боботу, Јагодњак, итд... Дајемо подршку заплашеном српском народу, покушавамо да развијемо патриотску свест, да их охрабримо, да им кажемо да нису сами, да ће од стране СЧП и Српске радикалне странке имати сваку помоћ па и помоћ у добровољцима. У селу Бобота, у згради Месне заједнице, разговарамо са мештанима у вези организовања отпора и тада сазнајемо, путем ТВ вести, да се Београд руши и пали од стране једне опозиционе странке, по наређењу њиховог вође Вука Драшковића. Огорчен сам. Зар сада, када Србе треба организовати за борбу против усташа, опет устаје Србин на Србина. Народу преко Дунава постаје јасно какви су циљеви политике Вука Драшковића, падају многе заблуде и уверења."

По доласку у Београд четници сада већ формиране Српске радикалне странке, која у свом саставу има и

Српски четнички покрет, покрећу широке активности на окупљању свих патриота, њихово организовање и упућивање на ратом захваћена подручја.

Формирање ратних штабова за упућивање добровољаца на ратом захваћена подручја

У свим деловима Србије у којима су били формирано одбори Српске радикалне странке и Српског четничког покрета стварају се штабови за упис и упућивање добровољаца. Један од најјачих и најбољих одбора био је у Нишу. Тих дана сећа се са поносом војвода Бранислав Вакић, тадашњи командант штаба "Стара Србија" и председник Регионалног одбора Српске радикалне странке: "У Нишу смо формирали јак и веома добро организован штаб за упућивање доброво-

На почетку рата у Борову Селу

вољаца. У рад штаба био је укључен веома велики број људи, који су предано радили на окупљању добровољаца, њиховом опремању, сакупљању помоћи за њихове породице и на обавештавању јавности о потреби помоћи угроженом српском народу. Велику помоћ добијао сам од тадашњих председника општинских одбора Српске радикалне странке, садашњих народних и савезних посланика, и истакнутих чланова Српске радикалне странке. За разлику од 1990. године, када је власт забрањивала упућивање добровољаца, долази и ту до промене у понашању. Директори друштвених и јавних предузећа нуде помоћ, дају нам униформе (директор "Нитекса" – Ниш), цигарете (Фабрика дувана – Ниш); аутобусе за превоз добровољаца (Ниш-експрес)... Републички посланик и председник Општинског одбора СПС из Ниша Миле Илић лично интервенише да нам се одобри ко-

ришћење неколико аутобуса за превоз добровољаца. Тај исти Миле Илић сада предлаже Милошевића за Нобелову награду за мир, и каже да су се његова партија и он лично одувек залагали за мирно решење сукоба? Директори и осталих предузећа утркивали су се, просто, да покажу свој патриотизам. Дају нам брашно и осталу храну. Деци добровољаца купују школске књиге, одела и прибор. Железница нуди двоструке плате добровољцима, шаље пакете са намирницама породицама, обилази породице, запошљава супруге и сл. Електродистрибуција не наплаћује утрошак ел. енергије, а њима се придружују и остала комунална предузећа. Време проведено на ратишту рачуна се двоструко у погледу остваривања права на пензијски стаж.

Већ у време првих озбиљнијих сукоба на простору бивше СР Хрватске имали смо спремних око 150 добровољаца. Чекали смо позив и били спремни да одмах кренемо."

Ватрено крштење

Марта, 1991. године почињу напади усташа из Вуковара. Тада је Хрватска још увек била у саставу СФРЈ. На жалост, ни савезна полиција ни савезна армија нису благовремено реаговали на дивљање оружаних усташких хорди које су нападале незаштитена српска села. Почеле су да падају прве жртве. На позив Територијалне одбране Борова села и команданта, покојног Вукашина Шошкоћанина, војвода Војислав Шешељ позива на упућивање добровољаца.

О томе нам говори Бранислав Вакић: "Пут од Ниша до Апатина добровољци су прешли аутобусима на редовној линији Ниш-експреса. Ја сам са петорицом својих сабораца пошао сопственим колима. У Апатину нас је дочекао један од команданата четничких јединица, садашњи четнички војвода Јова Остојић. Чамцима смо, под окриљем ноћи, прелазили Дунав којим су патролирали усташки бродови. Тешко је и ризично било прелазити Дунав у то време. На другој обали нас је чекао покојни херој Вукашин Шошкоћанин, који је наших тридесетак бораца сместио у просторије Месне заједнице у Борову селу. У селу се у то време већ налазила група четника из Србије под вођством војводе, покојног Оливера Барета, те смо, тако окупљени, представљали доста јаку јединицу и својим присуством охрабрили мештанима пред догађаје који ће наступити. Вест о доласку нових добровољаца допрла је до усташких власти у Вуковару и они тада прекидају са провокацијама и нападима на српско становништво. Тада сам у дневник записао: "У нашим венама ври патриотска српска крв, у нашим главама је само жеља да се помогне народу, нема страха од борби и поги-

бије, нема страха од усташа и некрста, постоји само вера у Бога, православље и српски народ... Дуже од 15 дана се ништа не догађа, усташе мирују, а ја се ломим да ли да се са људима вратим породицама, послу својим кућама... Уверен да напада неће бити, са половином добровољаца враћам се у Ниш и тада сазнајем да је нападнуто Борово село. Усташе су преко обавештајних канала сазнале да су се добровољци вратили у Србију и покушавају да то искористе. Тешим се да је тамо остао војвода Оливер са групом добровољаца."

И заиста, 2. маја 1991. године два пуна аутобуса усташа улазе изненада у центар Борова села и одмах убијају двојицу добровољаца, који су били на стражарском месту испред Месне заједнице. Иако изненађени, четници прихватају борбу и у борби прса у прса разбијају далеко бројније усташе. По улицама и кукурузиштима око Борова села пребројано је око 50 лешева бојовника. Разбијене усташе покушавају да се прегрупишу, и у паничном страху купе цивиле, жене и децу, и њих држе у пошти као таоце. Као и увек касно, када је сукоб већ био окончан, долази ЈНА и преузима тридест тројицу опкољених усташа. На опште изненађење они их пуштају на слободу као да се ништа није догодило. Већ ова прва борба показала је колико вреди српски ратник када ратује ослобођен идеолошких предрасуда, колико вреди српски добровољац и националиста, који по цену свог живота брани свој народ, своја села и православље.

Иако жестоко кажњене за покушај изазивања крвопролића, усташе су решене да сатру и униште српски народ, па, убрзо, долази до нових, жестоких окршаја.

"Добро се сећам тих дана", каже Бранислав Вакић, и наставља: "Као ратни командант и потпредседник Српског четничког покрета имао сам задовољство да се пријављује велики број српских патриота и националиста, српских четника, и да сам, са знањем Главног Ратног штаба из Београда, и војводе Зорана Дражиловића, слао на ратишта, под командом старешина, које сам лично одређивао велики број бораца. У септембру 1991. године упућујем већу групу четника у село Силаш, у Источној Славонији, којима је командовао четнички мајор, покојни Зоран Додеровић; (Касније, 1992. године мучки су га убили на Превлаци комунистички зликовци, пуковник ЈНА Љубиша Беара, као наредбодавац, и извршиоци мајор Винко Пејић и мајор Зоран Остојић, војни полицијаци из Кумбора код Херцег Новог. За овај злочин они су осуђени пресудом Војног суда на вишегодишњу робију, али никада нису упућени на издржавање казне. Касније је за ово недело Љубиша Беара чак и награђен станом у Београду у Ули-

ци Косовска број 20. Сазнали смо, стан је добио посредством Савеза комуниста – покрета за Југославију чији је члан. У извештају који је пре погибије поднео Зоран Додеровић пише да је за петнаестак дана борби против усташа линију фронта померио за двадесет километара. У истом месецу шаљем групу добровољаца-четника у српско село Палача под командом четничког капетана Светислава Гогоћа – Пироћанца. Учествујући у крвавим борбама, доприносићи победи српског народа, Гогоћ добија похвале од стране команданата ЈНА и ТО. Починје да се заострава и ситуација у Вуковару. Снаге МУП-а Хрватске, које су прерасле у паравојне снаге наоружане тешким наоружањем и оруђима, стижу из Загреб, и покушавају да заузму касарне Југословенске народне армије. Починју да се воде борбе. У том тренутку опкољеним војницима у Вуковару не стиже помоћ ЈНА. Истовремено, и у другим, већим градовима у Хрватској паравојне и паравојничке снаге усташа нападају на касарне ЈНА, журећи да се додатно наоружају тешким наоружањем. Познато је да све време илегално увозе оружје преко Мађарске са знањем комунистичког Председништва СФРЈ. Потпуно је очигледно да мира више нема, да се сукоби не могу локализовати и избећи, и да тек предстоје праве и крваве борбе!"

Вуковар

Телевизија и штампа обавештавају о тим догађајима, сазнајемо да се хрватски живаљ у Вуковару у потпуности ставио у службу усташког режима Фране Туђмана, да се организују за борбу, наоружавају и сврставају у паравојне формације. Помињу се чак и имена истакнутих усташких команданата из самог Вуковара. На Србе се врши велики притисак. Забрањује им се излазак из Вуковара, налазе се у кућном притвору, а усташе већ почињу са хапшењем и ликвидацијом познатијих и угледнијих Срба, односно оних који би могли организовати народну самоодбрану. Најзад се буди и ЈНА. Град опкољавају јаким снагама, тенковима и тешком артиљеријом. У то време већ је пала касарна у Вуковару. Многи млади војници су заробљени или побијени. Веровало се да ће брзом интервенцијом ЈНА град брзо бити деблокиран и очишћен од усташких формација. Међутим, уместо брзе интервенције град се непотребно бомбардује и руши артиљеријом, тенковима и авионима ратног ваздухопловства и све то предуго траје без икаквих резултата. Добро утврђене усташе у том тренутку не трпе значајније губитке, а повећава се број цивилних жртава. Пропагандна машинерија Хрватске и земаља које су је подржавале у сенесији, "бомбардују" светско јавно мњење извештаји-

ма о разарању Вуковара и храброј одбрани становника. Од Вуковара се ствара симбол хрватског страдања у борби за самосталност. Ако је познато да је у Вуковару живело преко 60% српског становништва, оправдано се питамо ко је наредио разарање српског Вуковара које је непотребно трајало преко два и по месеца? Свакоме, па и лаику, је јасно, да се град и насељена места не ослобађају бомбардовањем и уласком тенкова (у Вуковару је остало "гробље" српских тенкова и сваке врсте тешког наоружања), већ борбом пешадије прса у прса – вођењем уличних борби, чишћењем улице по улице, куће по куће. Сарадња ЈНА и српских четника постаје нужност које је свестан и војни врх. Власт у Србији схвата да без помоћи добровољаца неће бити успеха у ослобађању Вуковара и одлуком Генералштаба ЈНА о упућивању добровољаца позивају се српске патриоте да се прикључе јединицама ЈНА. Такав позив упућен је и председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу. Руководство четничког покрета доноси одлуку да се у Вуковар упути једна четничка јединица, вична уличној борби, састављена од већ прекаљених бораца који су учествовали у борбама у Славонији. За команданта јединице био је одређен Бранислав Вакић који је са одредом од сто двадесет људи преко Товарника и Негославаца дошао до првих кућа на периферији Вуковара. Занимљиво је чути шта о тим догађајима каже сам Бранислав Вакић:

Долазим 1. 11. 1991. године са групом од сто двадесет бораца до првих кућа у Вуковару, с јужне стране, поред "Вупиковог" подрума, стављам се под команду официра ЈНА и људство распоредујем по кућама које су остале делимично читаве од бомбардовања. Борбе се воде у непосредној близини (улица Пионирска). Једна група четника је још раније била на прилазима града под командом Ланцужанин Милана – Каменог, који је одмах дошао да се са мном договори о даљим акцијама. Сазван је штаб под командом војводе "Каменог", иначе рођеног Вуковарчанина, на коме, саветујем и предлажем "Каменом" да се прихвати командантске дужности, обзиром да као мештанин боље од мене познаје град и месне прилике. Ми смо тада били респективна снага јер смо укупно имали око 550 до 600 бораца, наоружаних, правих националиста, прекаљених, дисциплинованих и храбрих. Постајем помоћник команданта, а најистакнутији чланови штаба били су још и борци под псеудонимима "Маре" и "Кинез". Овај мој гест је учврстио наше јединство и допринео да се сви међусобно поштујемо и будемо спремни да један за другог дамо и живот! Починју крваве борбе за сваку кућу. На улицама виђамо Србе уморне на најзверскији начин: поклане

жене и децу, људе без делова тела, лешеве по замрзивачима који су заударали (није било струје). Из ослобођених улица излазили су људи из подрума и склоништа први пут после два и по месеца. Гладни, избезумљени, заплашени, нису могли ни да се радују ослобођењу.

Борбе су трајале све до 18. новембра до 18 часова, када су четници, потпомогнути гардом ЈНА, прешли мост преко реке Вуке и ушли у центар Вуковара и истакли четничку заставу на згради хотела "Дунав". У тим борбама имали смо педесетак погинулих добровољаца – четника. Од доласка четника и гарде ЈНА до потпуног ослобођења Вуковара прошло је 18 дана. И ту се види да је бомбардовање и рушење српског Вуковара било потпуно непотребно. Велику моралну снагу давало нам је присуство нашег председника и четничког војводе др Војислава Шешеља, који је често био међу нама у првим борбеним редовима. Др Војислав Шешељ користио је и војна возила са снажним мегафонима у којима је кружио улицама Вуковара и позивао усташе на предају, да не гину узалуд. Никаких репресалија према цивилном становништву и заробљеницима није било. Деветнаестог новембра, у поподневним часовима, када су се предали и последњи усташки бојовници, аутобусима ЈНА превезено је и на слободу пуштено преко 1.000 усташа који су отишли у Загреб. Међу њима је, то је поуздано утврђено, било и ратних злочинаца. За нарочите заслуге у ослобођењу Вуковара наш добровољац из Ниша, Љубо Ивановић, звани "Четник" добио је медаљу "Ослободилац Вуковара".

Западна Славонија

Предаха за четнике више није било. После вуковарске епопеје позив долази из општине Окучани у западном делу Српске Славоније. Добровољци одлазе у рејон брдског превоја Псуња и Папука. Тада се суочавамо са првим издајама од стране појединих високих војних руководилаца, који добијају наређења од тадашњег Председништва Југославије да се преда део Западне Славоније и брдско-планински превој Псуњ и Папук све до Окучана. Том приликом попаљено је 67 српских села и дошло је до првог егзодуса српског становништва. Више десетина хиљада жена и деце пошло је у збегове напуштајући своја вековна огњишта и гробове предака. Они прелазе у источни део Славоније и у Србију.

ЈНА напушта тај део српске територије без борбе, но српски четници одбијају да народ препусте на милост и немилост усташама и под командом Десимира Стојановића из Лесковца остају и прихватају неравноправну борбу са далеко бројнијом усташком

армадом. Само на једном делу линије фронта од Окучана према Машичкој Шаговини, 23. 12. 1991. године, после велике борбе, усташке снаге, потпомогнуте моторизованом јединицом, разбијају линију фронта и убијају 16 наших најбољих бораца. У изјави за лист "Борба" тада сам рекао: "Када нас је у одлучујућој борби за Шаговину напало близу 800 усташа повукла су се и једина два тенка ЈНА која су нам у борби пружала подршку. Остали смо без артиљеријске подршке, а нешто касније и без подршке територијалаца који су се такође повукли. Пружали смо отпор али нисмо могли спречити да непријатељ уђе у село, попали куће и измасакрира старце."

Дана 7. 1. 1992. године "Вечерњим новостима" дајем следећу изјаву: "Добровољци СРС из Ниша, Пирота и Лесковца водили су интензивне борбе у околини Машичке Шаговине, без помоћи и подршке ЈНА. Пошто је упркос позивима за подршку изостала помоћ ЈНА били смо принуђени, уз велике жртве да се повучемо."

И заиста, у "Вечерњим новостима" од 7. 1. 1992. године новинар наводи да су се добровољци – четници вратили из београдске касарне "4. Јули" у којој је требало да прођу обуку пред одлазак на фронт. Даље се у тексту наглашава да су добровољци напустили касарну јер су бахати официри захтевали да се капа и са униформе скину српска национална обележја и четничке ознаке а ставе петокраку.

Тада почињу први неспоразуми са армијом (са командантима касарни) и постаје очигледно да због идеолошких предрасуда високи официри жртвују чак и националне интересе. Морамо подсетити да тада нарочито генерали ЈНА убрзано стварају и шире мрежу Савеза комуниста – Покрета за Југославију. Издаја Србије и српских националних интереса је све читија. До тада им наша обележја нису сметала (Вуковар, Силаш, Палача, Окучани...).

У истом тексту, сада већ четнички мајор Бранислав Вакић наводи: "Више од 6.000 четника било је на обуци по касарнама у Београду, почев од децембра 1991. године па до јуна 1992. године. Касране "4. Јули", "Маршал Тито", "Бубањ поток" биле су пуне четника који су заједно са јединицама ЈНА били обучавани за вођење борби. Заједно са припадницима ЈНА били смо и на ратиштима око Пакраца, Подравске Слатине и Окучана у Западној Славонији, затим војним возилима и хеликоптерима слати у Српску Крајину и Дрвар. Такође је једна четничка јединица пребачена у Западну Херцеговину где се борила око Ливна и Дувна. Иначе велике борбе се воде око Клепаца и Тасовчића где учествују и четници из региона "Стара Србија".

Сећајући се тих дана Бранислав Вакић каже: "Позната стратегија и јаме из Другог светског рата, неопожани

гробови и кости наших предака и овога пута су били у опасности од скрнављења. Неизбрисива сећања и туга остаће за Пребиловцима које нисмо могли да одбранимо од напада усташа. Иначе Хрвати су добијали помоћ са запада не само у новцу и оружју, већ су и велике групе плаћеника, жељних славе и пљачке, масовно пристизали и помагали усташама у борби против православних Срба."

Херцеговина

Било је очигледно да ће већ први сукоби запаљити велики пожар грађанског рата на просторима тадашње СФРЈ. Државе такозване западне демократије биле су довољно упознате са стањем у земљи, али уместо да благовремено реагују мировном иницијативом распаљују ватру и балканско буре барута експлодира. Нарочиту улогу у разбијању земље, сатанизацији Србије и подршку сесесији Хрватске пружа Ватикан својим утицајем на претежно католичке земље западне алијансе. Ратни сукоби шире се и прелазе из Западне Херцеговине на Источни део, тачније на источни део Поповог поља. Територија општина Требиње, Билећа, Гајка и Невесиња су средиште ратних сукоба. У то време почињу и оружане провокације муслимана. Пожар из Сарајева (напад на касране ЈНА и колону коју је предводио генерал Кукањак) преноси се на источни део Херцеговине. Отетим оружјем од ЈНА муслимани нападају српско становништво у Мостару, на левој обали Неретве. Исламске земље које су до тада новцем и оружјем наоружавале паравојне формације странке СДА Алије Изетбеговића почињу са слањем мухамедина и војних инструктора. Муслиманска "војска" постаје све боље наоружана и појачана бројним криминалима типа Луке Празине и сл. Многи јавни и културни радници, естрадни и други уметници који су славу стекли у Србији (Сафет Исовић, Ханка Палдум, Шемса Суљаковић...) стављају се на страну СДА и чак учествују у борбама на првим линијама. За то време Србија ћути. Квази интелектуалци углавном осуђују борбу Срба, шире дефетизам и клеветају сопствени народ. Водеће опозиционе странке не стају на страну свог народа. Једини изузетак је Српска радикална странка и још неке минорне опозиционе странке. Ова странка организује велике групе српских патриота не питајући за политичку, верску и националну припадност и упућује их на најугроженија места. Међу тим јунацима било је поред Срба и Бугара, Мађара, Цигана, Хрвата, руских козака, група Грка са Крита... Тиме Српска радикална странка, иако изузетно национална, јасно показује да постоје велике разлике између појма "националист" и "шовинист". Чланови Странке се по-

носе својим национализмом, али истовремено осуђују све облике шовинизма, што и саставом свог добровољачког кадра и доказују.

Љуба "четник"

Поново листамо странице пожутелог ратног дневника Бранислава Вакића:

"По наређењу др Војисалва Шешеља а на захтев Команде Книнског корпуса упутио сам добровољачку јединицу која изводи борбена дејства и у саставу је делова снага за брза дејства, значи елитне јединице, на линијама Црни Лук-Челебић и Црни Лук-Цапразлије. Отуда ми стижу извештаји да капетан Љубо Ивановић - четник, храбро и дисциплиновано извршава борбене задатке. Наша јединица је заслужна за доношење великих губитака непријатељу у људству и техници. Љубо ми се јавља и са поносом обавештава да су добили специјалну захвалницу са потписом начелника Штаба Корпуса пуковника Саве Ковачевића. Срећан сам јер јединица и поред крвавих борби нема губитака."

Истовремено Бранислав Вакић даје изјаву за "Велику Србију": "Упознао сам Љуба Ивановића-Четника у Вуковару где смо се заједно борили и који је тада био самосталац при ЈНА а који је потом са својим људима прешао у нашу јединицу и од тада смо постали нераздвојни. На више фронтана га шаљем са јединицом и редовно добија похвале, не само од команде ТО или ЈНА већ и од тамошњег народа. Ради се о лудо храбром борцу, безгранично оданом српском народу. Са првом добровољачком јединицом "Владан Лукић" ратовао је и на терену Мостар-Чапљина. Све задатке извршава без поговора, омиљен је међу локалним Србима, а за нарочите заслуге у одбрани српског народа произвео сам га у чин четничког капетана."

Љубо Ивановић славно и трагично завршава свој ратни пут. Враћајући се са успешно изведене акције гине од нагазне мине 18.7.1993. године на Борцима код Невесиња. Љубо Ивановић је сахрањен уз високе војне почасте на гробљу Врежина у Нишу.

Пратећи хронологију догађаја примећујемо да је цела 1992. година била упамћена по великим биткама српских добровољаца четника са усташама у Требињској општини и са потурчењацима у општинама Билећа, Гацко и Невесиње. О тим борбама говори господин Вакић: "Војводи Шешељу је упућен драматични апел од стране председника СДС за регион Источна Херцеговина, господина Божицара Вучуревића, који је уједно био и командант Ратног штаба за ту област, да пошаље велику групу добровољаца на тај део фронта. За команданта јединице сам одређен ја. Именован сам за команданта добровољаца стационираних у зони одговорности САО

Источна Херцеговина. Доласком у Требиње, на основу одлуке бр. 09-012-60-27/92 коју је потписао председник Ратног штаба Божицар Вучуревић, данашњи градоначелник Требиња, јединица "Драги Лазаревић" којом сам командовао стављена је под јединствену команду војске Српске Републике Босне и Херцеговине". (Драги Лазаревић је био четнички добровољац из Куршумлије, борац из Вуковара, који је јуначки погинуо код Машинке Шаговине). Ова одлука Ратног штаба проистекла је на основу наређења "Председништва Српске Републике БиХ". По наређењу господина Вучуревића смештам се у касарну и добијам велики полигон за извођење борбене обуке. Полигон се налазио у месту Граб, удаљен неколико километара од града, на путу према Дубровнику и Херцег Новом преко Дебелог Бријега. На располагању сам имао преко 700 бораца из Србије и мештане из Требиња и села подно Попова поља. Међу борцима су били људи из Ниша, Пирота, Лесковца и Београда. Пред бригадом сам прочитао поруку председника др Војисалва Шешеља и наређење господина Божицара Вучуревића да се наша јединица налази у саставу Херцеговачког корпуса. Већ следећег дана добијам од војске пешадијско наоружање и стрелство, тешко наоружање ("бровинг", ТМ 53, минобацаче од 60 до 120 мм, РБ типа "Зоља" и ракетне бацаче типа "Оса". Такође сам добио и један стари тенк из Другог светског рата али потпуно исправан и спреман за борбена дејства) и потребну опрему. Од новијег наоружања сам добио "самохотку". Заиста је било импресивно гледати борце како се понашају према задруженом наоружању. Наоружање су чували као део свог тела. Највећи проблем представљао је транспорт бораца јер и ТО Требиње није имала теренска возила и довољно моторног горива. Веровао сам у разумевање старешина ЈНА у Црној Гори и упућујем им захтев за задужење теренских возила и довољне количине бензина и нафте. Лично разговарам у Кумбору код Херцег Новог са командантом специјалне војне полиције генерал мајором Божовићем. Од њега добијам "ТАМ" 110 и "пинц-гауер" - изванредно теренско возило. Велике количине потребног горива сам добијао цистернама директно из касарне "Маршал Тито" у Подгорици и у касарни у Даниловграду. Тако наоружани и опремљени представљали смо непобедиву војску и планирали смо да линију фронта померимо до Дубровника и ослободимо сва српска села. Посебно смо планирали ослобођење Ораховог Дола изнад Поповог Поља и Завале у Требињској општини. По наређењу команданта војних снага на рејону Поповог Поља, пуковника Станића, иначе рођеног Београђанина, прикључујем се његовој јединици и

подчињавам своју јединицу под јединствену команду и учествујем у борбама за ослобођење српских села Хум, Пољице, Диклићи и Грмљани. Касније, по наређењу пук Станића распоређујем јединицу на обезбеђење кола на узвишењима према Дубровнику (Бобане). Ја тиме нисам био задовољан јер тако добровољци нису били довољно искоришћени. Сматрали смо да су то требали да обављају мештани, територијалци, а добровољци да наставе са даљом борбом и ослобађањем српских области. То сам и саопштио пуковнику Станићу. Иначе, са Станићем се у много чему нисам слагао, а посебно у начину извођења борбених дејстава. Ја сам предлагао да се офанзивном акцијом освоје одређене стратешке тачке одакле су усташе непрекидно артиљеријом тукле и само Требиње. Станић је калкулисао и поред губитака које нам је наносила хрватска артиљерија држао се дефанзивно. Успех смо могли да постигнемо у силовитој офанзиви коју сам ја захтевао јер смо имали далекометну артиљерију и вишецевне бацаче допремљене из Србије. У једном тренутку сам захтевао да гађа и Дубровник јер су усташе жестоко тукле Требиње па је било много цивилних жртава. Комуниста Станић, послат из Београда, радије је проводио дане у штабу, у друштву лепих девојака и уз обавезну ракију, него што је планирао борбена дејства и обилазак јединица. Човек се спремао за пензију у коју је убрзо и отишао у чину генерал мајора. (Касније је ћерку улао за познатог београдског мафијаша италијанског порекла Ди Стефана, који пријаву боравишта има у Београду у Толстојевој 22!). Док се Станић проводио, наши борци су на котима које су чували били често и без хране и воде. Касније напуштам штаб на Пољимама и прелазим са борцима на планински превој Зупци изнад Требиња, где лоцирам штаб у тамошњој касарни. Реферирем господину Вучуревићу и од њега захтевам борбене акције због чега сам и дошао у Херцеговину. Били су неодлучни, као да су чекали одобрење и наређење неког са стране. После саветовања са командирима водова доносимо одлуку: двадесетак најiskusнијих бораца на челу са мном поћи ће према Невесињу и прикључиће се јединици која изводи активна борбена дејства. Остали борци остају на превоју Зупци и чувају прилазе Требињу због близине усташких снага (2 км.). У Невесињу наш долазак изазива пажњу мештана. Распутију се одакле долазимо а када су приметили велику слику војводе Шешеља на нашем теренском возилу нуде нас храном и пићем. Одлазим код председника општине Вукана Братића и њему саопштавам спремност да учествујемо у борбама за разбијање муслиманске блокаде. Одушевљен нашим долазком господин Братић ме упућује пу-

СПЕЦИЈАЛНА ЈЕДИНИЦА ЗА ПОСЕБНЕ НАМЈЕНЕ
МУП-а СРБИЈЕ

Д о б р о в о л ј а ч к и

ЗАХВАЛНИЦУ

Команданту Доброволјачког одреда "СТАРА СРБИЈА"

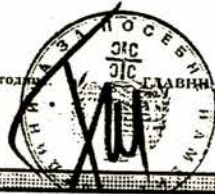
Војводи ВАКИЋ БРАНИСЛАВУ

из Ниша

ЗА УСПЕХЕ И САРАДЊУ У ТОКУ БОРБЕНИХ ДЕЈСТАВА У БОРБИ ЗА
СЛОБОДУ СРПСКОГ НАРОДА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Б. БАШТА 25.05.

1993. ГОДИНЕ
ОСРЕДНОСТАВНИ ШТАБ

ковнику Новици Гушићу, који на моје изненађење издаје неразумно наређење да се већ сутра са двадесет бораца упутим у разбијање муслиманског обруча. Окружење је било страшно. Новица Гушић је са целом бригадом безуспешно покушавао да разбије обруч муслимана и у томе није успео, а сада захтева да ја то урадим са двадесетак бораца! Упозорио сам га да је боље отићи до Зупца где је стационарирано још око 600 наших бораца који једва чекају да ступе у борбу и да ћемо са њима сигурно остварити жељени успех. Међутим, и иначе неповерљив пук. Гушић, мени поставља ултиматум: или сутра у борбу или протеривање из Херцеговине па чак и хапшење за покушај дезертерстава. Проклињао сам дан када сам одлучио да у Невесињу дођем са само двадесетак добровољаца јер сам веровао да је веома мали број за акцију коју треба извести. Заборавих, у стрху од исхода

сутрашње битке да поред себе имам најбоље српске борце, прекаљене ратнике са многих фронтва. Ујутру, постижемо последњи договор око координације у борби, сазнајем да је линија фронта дуга око 10 км. и да је вероватно присутно око 5.000 муслимана.

Ми смо укупно имали око 800 бораца прикупљених из Невесиња и околне, не превише вичних ратовању. То су били радници и сељаци без неке посебне војне обуке. Са деветнаест бораца (једног остављам због болести) заузимам средишни део линије бригаде и добијам право и част да први кренем у напад. У седам и тридесет почињемо напад артиљеријском припремом из позадине наших снага у трајању од 15 мин., а затим крећем у жесток јуриш на мухаџдине. Као осузује куршуми, доживљавамо тешке тренутке и кризне моменте. Одмах гину двојица наших бораца – Леро и Муса. Баранин Веса ми предлаже моторо-

лом да се повлачимо јер и он трпи губитке, "зоља" убија двојицу његових бораца. Наредио сам да два тенка која су ми пружала подршку угасе моторе и не одају положај. Пушкомитраљесце сам послао у напад као претходницу. То су били веома храбри момци: Митровић Бобан из Г. Матејевца код Ниша и Кешел Миленко из Бањске код Билеће. Уз њихову и Божју помоћ крену смо уз песму – "Спремите се спремите четници". Потискујемо муслимане цео километар са њихових утврђених положаја. У том преломном тренутку, пратећи ток битке, пуковник Гушић правремено реагује и преко, мотороле наређује свеопшти јуриш свих снага на линији додира са муслиманима. Борбе се воде на целој дужини фронта. Пуца се из свих оруђа па и тенкова. Занесен борбом нисам ни приметио да смо знатно испредњачили испредосталих, да смо остали усамљени и дубоко зашли у линију непријатеља. Претила је опасност да будемо "укљештени" и опколени. Уморан, после дванаесточасовне борбе, пред сам сумрак, испред села Шиповац упадам у заседу и ту нам гину још два бораца – Михајло Крстић – Дуги и Бобан Митровић, обојица из Ниша. Ти исти људи и јунаци су и најзаслужнији за пробој линије. (Обојица су сахрањени уз највише војне почасте са почасним плотуном постројене јединице Војске Југославије и њихових сабораца – четника. Иначе, у Нишу се сваке године у знак сећања на Мишкову смрт организује меморијални кошаркашки турнир – Михајло Крстић – Мишко. Крстић је иначе био врсни кошаркаш нишког "Студента" и добар студент. Бобан Митровић је за собом оставио троје деце). Ујутру је требало наставити са борбом, нападом на село Шиповац. Његовим освајањем муслимани би били принуђени на бег преко Неретве у Мостар. План за напад је био следећи: На прву линију фронта сам поставио два тешка "бровинга", "Прагу" (самоходно возило наоружано топом са две цеви кал. 30 мм, више тешких митраљеза (популарне педесет тројке)... Имао сам сазнање да се муслимани и мухаџдини налазе по траншејама, у шума испред самих сеоских кућа. Наређујем да се шума запали запаљивим мешима из "бровинга" и снајпера, тако да смо после тога обавили само један рутински посао. Тиме је та велика битка која је трајала два дана, на разбијању муслиманских јединица и ослобађању више од тридесет километара територије на Подвележју била завршена великим тријумфом српског оружја. Што се тиче моје јединице, била је преполовљена. Командант Невесињске бригаде, пук. Новица Гушић издао је званично саопштење о великој победи Срба на линији фронта код Невесиња до Мостара а у извештају је речено да су српски четници осветлали обараз и били нахрабрији. Сам председник

општине господин Вукан Братић одао је велику захвалност добровољцима из Србије и њиховом председнику Војиславу Шешељу који је послао добровољце на тај део ратишта. И поред почетног неспоразума и неповерења са пук. Новицом Гушићем они ми остаје у најлепшем сећању јер је у борби доказао да је велики патриота, способан командант и човек неоптерећен предрасудама. Свуда је величао и хвалио српске четнике. Новица Гушић и Вукан Братић су потписали и посебну захвалницу нашој добровољачкој јединици у којој смо похваљени за велику храброст и допринос победи.

Допринос нашој борби на том делу фронта дали су и наши чланови који нису били непосредно на ратишту, али су окупљали и помагали добровољце и њихове породице. Морао бих да истакнем моје страначке другове који су често ризиковали живот доносећи нам помоћ на ратиште. Без њихове помоћи не бих успео да се одржим на ратишту више од 6 месеци. Користим и ову прилику да се јавно захвалим четничком капетану и савезном посланику др Боривоју Костићу из Лесковца, четничком капетану и народном посланику господину Војину Вељковићу из Пирота, пок. Станоју Мизи Борђевићу из Зајечара, народном посланику господину Миловану Радовановићу из Алексинца, четничком капетану Томиславу Петровићу из Ниша, четничком капетану Николи Динићу из Ниша, народном посланику господину Зорану Красићу из Ниша, четничком мајору Драгану Милетићу из Крушевца, савезном посланику и четничком капетану Филипу Стојановићу из Гњилана, а посебно господину војводи Зорану Дражиловићу из Београда.

Уз помоћ у добровољцима народу и борцима Невесиња послато је више тона хране, дувана, лекова и осталих потрештина.

Војвода Вакић је јако емотивно везан за све своје ратне другове, посебно за оне који су свој ратни пут завршили погибијом. Сећа се живо свих тренутака и свих борби. Прича лако и улечатљиво. Располаже многобројним документима којима потписује своја казивања.

Народни и савезни посланик

У предаху између два одласка на ратиште господин Бранислав Вакић успео је и да се активно укључи у политички живот Србије у тек заживели вишестраначки систем. Као председник Окружног одбора у Нишу предводи листу Српске радикалне странке на изборима за Народну скупштину Републике Србије. Те 1992. године Српска радикална странка постиже велики успех у Изборној јединици 5 – Ниш. У Нишу убедљиво туче све странке. Изборни пораз су

доживели и социјалисти. Српска радикална странка из Изборне јединице – 5 Ниш у парламент Републике Србије "шаље" осам народних посланика а у Савезну скупштину два.

Питамо Бранислава Вакића шта се и да ли се је нешто променило његовим избором за народног посланика и избором за савезног посланика у Већу република Савезне скупштине? Да ли је престао са одласком на ратиште?

Б. Вакић: "Знате, ово је провокативно питање. Ја сам најпре српски патриота, добровољац. Бављење политиком никада ми није било у првом плану. Странка је сматрала да је потребно да се баш ја нађем на листи Српске радикалне странке и да ја предводим у Изборној јединици 5 – Ниш. Као и увек до тада поштовао сам захтев странке којој у потпуности припадам. Навешћу вам један пример: 13. јануара 1993. године, после завршетка послеподневне расправе Народне скупштине Републике Србије,

на излазу из скупштинске зграде сустреће ме др Војислав Шешељ, издваја из групе народних посланика и поставља питање да ли сам спреман да окупим педесетак четника – добровољаца и да одмах кренем у помоћ браћи преко Дрине? Мој одговор је био: "Господине председниче, захтев српског народа је за мене наређење и ја ћу сваки такав захтев без поговора извршити". Одмах напуштам заседање Скупштине, одлазим за Ниш и са штабом за окупљање добровољаца одржавам кратке консултације и издајем наредбу да се сви општински одбори Српске радикалне странке на југу Србије, одмах састану, окупе и пошаљу ми добровољце које ћу лично предводити на Скеланском ратишту. Било је заиста тешко у кратком року скупити довољно људи тако да сам за Бајину Башту кренуо тек 17. јануара. Пре тога сам био упозорем из Београда, преко Љубише Петковића да ће моја команда бити МУП Србије и да ћу са њима

СПЕЦИЈАЛНА ЈЕДИНИЦА ЗА ПОСЕБНЕ НАМЈЕНЕ
МУП-а СРБИЈЕ

О Д Ј Е Љ У Ј Е

ЗАХВАЛНИЦУ

Dobrovoljačkom odredu "STARA SRBIJA" Ratni Štab

из Ниша

ЗА УСПЕХЕ И САРАДЉУ У ТОКУ БОРБЕНИХ ДЕЈСТАВА У БОРБИ ЗА
СЛОБОДУ СРПСКОГ НАРОДА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

REPUBLIKA SRBIJA

MUP SRBIJE

- Jedinica za posebne namene -

Broj: 012-91/93 god.

Dana: 25.05.1993. godine

BAJINA BAŠTA

Predmet: Potvrda

Odobrava se prenošenje iz Skelana stvari koje su preuzete kao ratni plen sa teritorije gde su vođena borbena dejstva i to:

1. Televizor
2. Bojler
3. Dve pisane mašine
4. Šporet

Ova potvrda se izdaje na osnovu Naredbe Komandanta TG - 1 Generala Mile Mrkšića od 12.03.1993. godine

Mile JPK-s
Mrkšić Milenko

координирати рад на Скеланском ратишту. Било ми је заиста непријатно да са полицијом сарађујем али наређење које сам добио за мене је било светиња. Одмах по доласку у Бајину Башту добијам смештај у ватрогасном дому, а убрзо сазнајем да су муслимани напали великим снагама Скелане и да је том приликом убијено 67 цивила, углавном жена и деца. Сутрадан долази један од команданата специјалних снага МУП-а Србије, Радојица Божовић и врло непријатним тоном, рекао бих чак претећим, тражи да извојим људе и то оне млађе од 25 година и да их предам под његову команду, а старије које имам да распустим својим кућама. Пошто сам имао петорицу људи под оружјем (оружје сам добио од ватрогасаца који су били у саставу полиције), наредио сам да се Божовић разоружа, као и његова два пратиоца и увео их у зграду да о проблему на миру и без журбе расправимо. Рекао сам му да ја не раздвајам људе, а што се тиче команде да сам ја њихов командант. Захтевао сам да неко компетентнији од њега дође на разговор иначе

ћу отићи преко Дрине у Скелане и бићу под командом ТО Скелане.

Источна Босна

На крају, тако сам и урадио. Отишао сам у Скелане и придружио се ТО и команданту мајору Илићу. Одмах потом, пошто сам наоружао људе у борби заузимао село Бараковиће и у Основној школи постављам свој штаб. За заменика именујем Кешелј Миленка из Бањске код Билеће а за командира одељења људе из општинских одбора Српске радикалне странке који су послали преко 15 бораца. Разлог да Херцеговца Кешелја поставим за свог заменика лежи у храбрости и организационим и војничким способностима Кешелја. Одмах сам приметно да нисмо довољно опремљени за ратовање на овом терену. Недостајала су нам теренска возила, снајперске пушке, веће количине муниције, средства везе и сл. Сваког јутра сам слао курира на рапорт код претпостављене команде која је била удаљена око 7 км од мог штаба са захтевима да ми се пошаље потребна опрема и наоружање. За ра-

злику од Херцеговачког ратишта који је пун камењара и где се борац може заклонити овде је терен шумовит, земља је расквашена, терен блатњав па је за брзо пребацивање из места у место потребно добро теренско возило. Већ првог месеца боравка на ратишту у Скеланима увиђам да се у команди нешто чудно догађа, сваких десетак дана смењују се команданти. Тако упознајем потпуковника Куљанина који је послат из Београда и који ме саветује да напустим ТО и прикључим се МУП-у Србије а да ћу тамо добити све што потражим од оружја и возила за обилазак терена. Недуго потом сазнајем да је Куљанин комуниста и сарадник Службе државне безбедности. Иначе, данас се он налази у Власеници и командант је гарнизона у том месту. У међувремену се у Скеланима стационирао 63. специјална падобранска јединица из Ниша. Отишао сам на разговор са командантом јединице желећи да им се са добровољцима придружим у циљу заједничких дејстава. Међутим, моје Нишлије специјалци су у само једној глупој акцији према Жепи изгубили 16 људи. То их је поколебало и они напуштају ратиште и враћају се у Ниш.

У то време и ми изводимо једну борбену акцију. Наши борци предвођени мојим замеником Кешелјем нападају село Сулице. Због недовољне будности претходнице цела група пада у заседу и ту нам гину двојица младих бораца: Горан из Крагујевца и Срђан из Лесковца – јединац. Дуго нисам могао да преболим њихову погинутију и дао сам реч да ћу их осветити. Потом из Србије долази већа група добровољаца (око 150 људи из Београда, Зрењанина и Суботице) као појачање. Овако ојачана јединица могла је да изводи и сложеније борбене задатке. На срећу и у МУП-у Србије се нешто променило. Позивају ме на разговор у штаб у Бајиној Башти и тамо постижемо споразум да се наша јединица не раздваја, планирамо заједничке акције и добијамо више теренских возила, снајпера, огромне количине муниције, моторола, експлозива, штапина и гасних бомби. Прихватом заједничку акцију на село Прибићевац и у току борби рањено ми је пет бораца од последња бојних отрова које су муслимани редовно употребљавали у борбама. Моторолом сам позвао МУП да се пошаље санитетска екипа и они су је убрзо послали и то хеликоптером. Превезени су у болницу у Ужице где су остали на дужем опоравку. Често сам позиван на договоре у штаб специјалних снага МУП-а Србије и лично сам упознао команданта господина Обрада Стевановића и његовог заменика Френкија Стаматовића. (Френки је имао мали комплекс због свог италијанског порекла па је изигравао већег Србина и од самог Патријарха). На тим састан-

цима смо правили договоре пред сваку акцију и морам истаћи да сам био уважаван и консултован као пуноправни члан командне екипе. Ипак, и тада сам се питао докле ће трајати "љубав" између полиције којима командује комунистичка власт и нас српских националиста. Сведок сам доласка пуковника Ступара који је из Београда дошао са око 200 резервиста. Очигледно је било да мобилисани резервисти и нису знали где се налазе јер су позвани у Србију на војну вежбу, а онда ноћу пребављени на ратиште. Када су сазнали где се налазе већи број је дезертирао и напустио јединицу. Пуковник Ступар је покушао да поједине резервисте приволи да остану и разматао се великим количинама новца. Додуше, то је у оној хипер инфлацији ипак био сам безвредни папир. Питао сам се ко је пуковника Ступара послао испред Сребренице, ко му је дао новац да плаћа војску? Ипак, ценио сам пук. Ступара због тога што се борио на првим линијама, давао је пример борцима и више пута смо заједнички изводили акције. Данас је пук. Ступар, који је са нама био петнаестак дана на ратишту, генерал мајор и командант касарне у Рашкој. Тако је тадашњи генералштаб радио када је требало на брзину исфабриковати генерала. Пошаље пуковника десетак дана на ратиште и када се врати чека га чин генерала. Пук. Ступар јесте показао личну храброст, али је дозволио да му се јединица распадне а на ратишту је провео само петнаестак дана командујући веома малом јединицом од 30 четника које смо распоредили под његову команду у циљу извршавања заједничке акције.

После пук. Ступара у Склане долази још један високи официр, генерал мајор Миле Мркшић који је постављен за команданта здружених снага територијалне одбране и МУП-а Србије. Одмах се показао "на делу". Док је Војска Републике Српске водила огорчене борбе на петнаестак километара од Склана према Сребреници, генерал Мркшић је седео у својој вили у дубокој позадини, примао новинаре, делегације СК-покрета за Југославију и разне команданте и командире МУП-а Србије, којима издаје потврде да могу опљачкане ствари са територије где се воде борбена дејства да пренесу у Србију као ратни плен. Једну такву потврду на којој пише да се јединицама МУП-а Србије, по овлашћењу генерала Мркшића дозвољава преносење отетих ствари у Србију објавио сам и у листу "Свет" и "Наша борба". Имао сам доста разлога да затражим пријем код генерала Мркшића. Пре свега, требало је обезбедити оружје и опрему за све већи број четника – добровољаца који је пристизао из Србије. На пријем, код генерала чекао сам два дана, затим сам прешао две контроле, био претресан и

испитиван шта тражим од команданта. Када сам већ изгубио стрпљење и пошао ван зграде, за мном трчећим коракром са упереним аутоматом стиже млад војник и захтева да са њим пођем код генерала. Упознајем човека на смејаног лица, свеже обријаног, старог око 50 година. Био је заиста гостољубив, са врата ме је питао: "Четничке шта пијеш?" Био је разочаран што уместо вискија на који је он био навикао пијем чај. Затражио је да му поднесем извештај о томе где се налази моја јединица, под чијом сам командом и колико сам успеха имао у досадашњим борбама са муџахединима. Просто је био изненађен када сам му рекао да планирам да ускоро нападнем и сам град Сребреницу, али да ми је потребно више оружја и муниције а такође и зимске униформе. Наш разговор се убрзо завршио на обећањима да ће нам дати потребна средства, а ја сам схватио да је то био један неозбиљан човек који је на ратиште залутао из само њему познатих разлога. Вршећи дужност народног и савезног посланика често сам одлазио у Београд и присуствовао седницама оба парламента. На седницама Скупштине мисли су ми биле уперене на ратиште. Покушавао сам да решим питање опреме, оружја и свега оног што је мојим борцима недостајало.

Решио сам да се директно обратим генерал потпуковнику Момчилу Перишићу, који је тада био командант Нишке армијске области. Иначе, господин генерал Перишић је мени био добро познат са мостарског ратишта 1992. године. На сву срећу, на пријем нисам чекао дуго и разговор је текао онако како разговарају ратни другови који добро разумеју деликатност ситуације и прилике на ратишту, као и потребе бораца. Генерал Момчило Перишић издаје наредбу пук. Божановићу из интендантског сервиса да моје захтеве услиши и снабде јединицу потребном опремом. Што се тиче оружја, упутио ме је на генерала Ојданића из Ужичког корпуса, дао ми његов број телефона и препоруку да се позовем на њега. Међутим, ген. Ојданић је извињавајући се рекао да не може да испуни мој захтев, већ ме је упутио на пук. Лончара у Бајиној Башти. Што би наш народ рекао, шетали су ме однемила до недрага. Револтиран зovem Љубишу Петковића, тадашњег потпредседника Народне скупштине Републике Србије и народног посланика Српске радикалне странке, који је био задужен да координира мој рад на терену са врхом МУП-а Србије. Од њега тражим да се моја јединица у потпуности наоружа и опреми, јер ћу у противном напустити линију фронта не желећи да ми борци улудо гину без наоружања и муниције. Из Ниша, са новом групом добровољаца и опремом добијеном од ген. Перишића, аутобусима МУП-а Србије, долазим за Бајину Башту право у штаб МУП-а

специјалних снага МУП-а Србије. У пријемном одељењу чекају ме командир и команданти на челу са Обром Стевановићем и Френкијем Стаматовићем. Захтевају од мене да останем на састанку ратног штаба и извештавају ме да је њих посетио министар полиције, господин Зоран Соколовић, да он зна разлоге мог незадовољства и да је тај мој проблем одмах решен. На састанку ратног штаба специјалних снага МУП-а Србије на дневном реду била је само једна тачка: офанзива свим расположивим снагама и заузимање села Осмача, Зелени Јадар, излазак на висораван Црни Губер, одакле је Сребреница била као на длану. Јавио сам се за реч и подржао команданта рекавши да је време да нападнемо и саму Сребреницу пре доласка УНПРОФОРА које ће издејствовати од ОУН-а да Сребреница добије статус заштићене зоне. Такође сам рекао да располажемо малим снагама, пошто МУП има свега тридесетак људи и да је немогуће да акција у потпуности успе без довођења нових снага. Напоменуо сам, на крају, да по мојим информацијама муслимана има неколико хиљада и да је могуће да доживимо пораз ако се акција добро не испланира. За реч се јавио Френки Стаматовић, назвавши ме пред целим штабом кукавицом и упозоривши ме да сам под његовом командом и да тренутно имам око 500 људи, добро наоружаних, те да ћу уз његову подршку и подршку артиљерије са Таре из Србије ипак успети у акцији. Било ми је јасно да су они наше добровољце осудили на смрт да би имали што мање незгодних сведока. Са тог састанка сам отишао незадовољан, јер на моје примедбе није било конкретних одговора. Присутна господа су издавала нејасна наређења и правила сумњиве планове. По повратку у штаб јединице затекао сам весела лица бораца. Заиста, министар Зоран Соколовић је наш проблем решио. Сви четници су били опремљени најмодернијим наоружањем, добили зимску одећу, вреће за спавање, снајперске пушке, муницију, као и РУП радио везу са штабом МУП-а као и везу са Таром, где је била смештена тешка артиљерија. Такође сам обавештен да су моји момци, у међувремену имали једну акцију на терену села Прибићевац, удаљеном десетак километара од Сребренице и том приликом разбили једну муслиманску јединицу. Заробљено је доста муниције, велики број граната за минобачаче а непријатељ је имао велики број погинулих. Радио везом добијам шифровану поруку да се акција одлаже за три дана – док артиљерија са Таре и авиони не обаве пола посла. Користили су се стари двокрилни авиони који лете веома ниско да их радари не могу уочити.

Три ноћи за редом артиљерија, смештена на територији СР Југославије, тукла је положаје муслимана на

линији Зелени Јадар, село Осмаче према висоравни Црни Губер, тако да сам почео мењати мишљење о непобедивости муслимана на том делу фронта. Наравно, ја сам такво мишљење имао јер ми није било познато да ће са територије СР Југославије дејствовати тешка артиљерија, а да ће ваздухоплови тући муслиманске положаје сваког дана. Када сам видео дејство авиона који су тукли муслимане у пречнику од двадесет километара и када су пристигле нове групе добровољаца из Зрењанина и Књажевца као појачање, био сам потпуно уверен у победу. Са борцима из Књажевца сам од четничког капетана Зорана Марковића-Кокија примио више тона хране и борце, искусне ратнике, специјално обучене за разминирање терена. Са Космета, из Гњилана долази група добровољаца са препоруком савезног посланика и четничког капетана Филипа Стојановића да се ради о искусним борцима, који ће се на овом ратишту прекалити и бити од користи српском народу и у случају да Шиптарима падне на памет да покушају насилно одшлепање. У очекивању наредби претпостављених старешина из МУП-а Србије, покрећем јединице и доводим на линију са које треба напасти непријатеља. На делу превоја према селу Осмача већ се воде борбе и муслимани покушавају да разбију једну чету добровољаца из Зрењанина и Суботинце. У том тренутку добијамо наредбу за свеопшти напад на свим правцима фронта. Пошли смо, а око нас као да је горела земља од експлозија граната и пушчане палбе. Најжешћа непријатељска ватра долази из шуме где се налази водоводна централа која снабдева водом Сребреницу. Шаљем једну групу бораца за брза дејства да неутралишу муслимане и направе чист простор за даље напредовање према Сребреници главним путем, а другу да рашисти пут према висоравни Црни Губер.

Кад је Сребреница већ била пред падом, добијамо чудно наређење: обуставити напад. Просто невероватно. Борци нису могли да верују да је таква команда издата. Уместо да ушетамо у Сребреницу, ми копамо ровове и ту остајемо три дана у влази и води. Два дана после тога стижу снаге Унпрофора које се размештају иза наших леђа и контролишу сваки наш покрет. Сребреницу држимо под опсадом али не смемо да испалимо ни један метак. Иначе, циљ освајања Сребренице је врло јасан. Користећи заштиту Унпрофора муслимани су из Сребренице слали диверзанте на Братунац, Зворник и на наше положаје. Покушали су чак и да минирају брану на Перућком језеру. Уместо да се решимо једном за увек муџахединске напасти, неодлучношћу командног кадра ми смо дозволили да Сребреница остане стална претња. Сребреница добија статус зоне под заштитом Уједињених нација. Сазнајем да се полицајци повлаче са положаја без да су нас о

томе обавестили, тако да и ја са командирима доносим одлуку да се повучемо у нашу базу у Бараковиће близу Дрине. На линији фронта остављам педесетак четника заједно са територијалцима из Скелана и Братунца. Мој задатак је био да дођем до Сребренице или да је освојим. Задатак нисмо извршили захваљујући, како рекох, неодлучности МУП Србије. Долази до прекида борбених дејстава и ја одлучујем да половину бораца вратим кућама. Аутобусе за повратак обезбедио је МУП Србије. У току борбе на терену није било конфликта са снагама полиције. За испољену храброст и успешност у борби добили смо и захвалницу МУП Србије. Командант се опет смењује. Сада је то пуковник Вукота. Он хвали моје четнике и каже да су храбри и дисциплиновани. Ипак, жали се да много воле да користе тромблонске мине и то нарочито онда када Американци падобранима спуштају контејнере са храном опколеним муслиманима. Убрзо после тога одлазим за Ниш и састајем се са сарадницима који раде у штабу за слање добровољаца. Сазнајем да је штаб из Ниша, који носи назив "Стара Србија" послао две јединице српских четника у Српску Крајину. Једна је отишла у Житниће код Дрниша а друга у Дивосело. Јединице воде Јоца "Мали" и Драгољуб Гроздановић-Џони. За показану храброст и вештину у командовању примају захвалнице команде из Грачаца. Захвалницу је потписао командант, пуковник Јово Кордић. 13. маја 1993. године, заједно са петнаесторицом четничких команданата, на Романији у манастиру Кнежевина, произведен сам у чин четничког војводе. Указ је потписао најстарији четнички војвода у српским земљама, председник Српске радикалне странке и Српског четничког покрета др Војислав Шешељ, који је и сам непосредно ангажован у ослободилачкој борби српског народа".

Због скромности, војвода Бранислав Вакић не каже да је за све време свог боравка на ратишту остављао бројну породицу у Нишу. Не каже ни то да му се у том периоду родило и четврто дете, а да је са ратишта одсуствовао само по један дан да би присуствовао сахрани родитеља. О титули војводе није ни сањао, каже да због тога није ишао на ратиште али да то признање прихвата као признање свим српским саборцима који су са њим ратовали. Често прича о својим погинулим саборцима, њиховој деци и родитељима. Огорчен је што режим ништа не чини да побољша њихов положај, што се заборавља на њихове жртве.

Сведок сам када је у Скупштини Србије огорчено одбрусио Радмилу Богдановићу: "Док вам је требало да за вас гинемо тапшали сте нас по раменима, хвалили наш патриотизам, на сахране наших добровољаца слали

почасне водове и војну музику. Наше жртве приказивали сте као своје. Сада се свега одричете. Срам вас било. Србија вам ову издају неће заборавити".

Питамо Бранислава Вакића да ли је настављена сарадња са МУП-ом Србије и заједничка борба на ратиштима бивше БиХ?

"После 25. 5. 1993. године и мог првог одласка са Сребренице нисмо више заједно ратовали", каже он "али неке сарадње је ипак било. На њихову молбу послали смо најискусније и најспособније борце на додатну обуку у кампу на Тари. То је савремено опремљени центар за обуку са салама за тренинге, трим стазама, стрелиштима... На састанку са људима из МУП Србије које је предводио Френки Стаматовић и командант кампа под псеудонимом "Пупе", предложено ми је да на даљу обуку остану само физички најспремнији добровољци, да носе полицијске униформе с обзиром да се обука обављала на територији СР Југославије (да се не би узнемиривала јавност) и да након обуке буду упућени на ратишта према указаној потреби. То сам прихватио. Међутим, њихове даље предлоге нисам могао да прихватим. Захтевали су да добровољци заснују стални радни однос у МУП-у Србије и да за своје ангажовање на припремама и ратишту примају високе новчане накнаде. Одговорио сам да су наши добровољци прави родољуби и националисти и да не прихватају статус плаћеника. И поред мог противљења на изричит захтев МУП Србије морао сам да вратим десетак добровољаца. Милницији је сметало то што они нису Срби већ Цигани муслиманске вероисповести. Замислите, мени као српском националисти не сметају Цигани, Бугари, Мађари, а режиму који од Србије прави грађанску државу сметају људи нерспске националности! Другим речима, режим прави етнички чисту полицију. Припреме су трајале око месец дана. Сами добровољци почињу да напуштају камп јер се у међувремену и мења однос Слободана Милошевића према српском народу са оне стране Дрине и Дунава. Слободан Милошевић напрасно постаје миротворац, осуђује српске радикале, назива их ратним злочинцима, пара војском, профитерима... Усудио се да устврди да су наши добровољци вршили и злочине против сопственог народа. Наравно, пажљивом читаоцу није промакло обиље доказа и докумената које сам презентирао и из којих се види да смо ратовали као регуларна војска под командом ЈНА, односно Војске Југославије, ТО и МУП Србије. Оптужујући добровољце Српске радикалне странке, Милошевић и његови комунисти оптуживали су своју армију, своју полицију, сопствени народ Но, комунисти ништа није свето. Зарад останка на власти продаће све па чак и сопствену земљу и народ. Примера

је много: Од совјетских гулага, Голог отока, стрељања и хапшења истакнутих грађана у Србији после доласка комуниста на власт 1944. године на руским тенковима...

Све ово је био разлог да наши добровољци напусте камп МУП Србије и врате се својим кућама. После ових догађаја сарадње више није било и није је могло ни бити. Од тада почињу монтирани судски процеси, хапшења и малтретирања наших добровољаца и чланова странке. Оправдано сумњамо да су неки од наших добровољаца чак и физички ликвидирани. Питамо се само да ли се то историја понавља?!"

Питамо даље Бранислава Вакића да ли је и даље наставио са одласком на ратишта?

Пребирајући по сећањима, Бранислав листа своје забелешке и каже: "У 1993. години сам боравио на ратиштима у већини српских општина у Сарајеву обилазећи добровољце и носећи им помоћ коју смо за њих скупљали. Борце сам слао на Илицу (захвалница председника општине), на Илијашко ратиште а посебно на Вогошћу која ће ми остати у сећању по доброты мештана који су несебично помагали наше добровољце и заједно са њима ратовали. Исте године, августа месеца шаљем мању јединицу на Калиновик, под командом поручника Горана Милошевића. За јуначку борбу јединица добија признање од команданта Мирка Симића. Већ наредне године долази до најжешћих борби на подручју Сарајева и околних српских општина и насеља. Велики број добровољаца из Ниша и Књажевца шаљем у помоћ и под команду војводе Јове Остојића који се налазио у касарни Рајловац, општина Вогошћа где му је и штаб. Борбе које се воде на Жучи су немилосрдне тако да сам војводи Јови предлагао да појача напад и освоји брдо Жуч. У том случају Сарајево би било као на длану. Послао сам и једну велику групу четника на Нишићку висораван, према Олову. Групом је командовао четнички поручник Бобан Косић из Жигораја. на Илијашком ратишту је погинуо и Драган Младеновић, отац троје деце. Непосредно пре тога он је допратио посмртне остатке нашег борца Александра – Аце Стошића који је погинуо у 21 години не стигавши ни да се ожени. Сахрањени су на Новом нишком гробљу. Поворка која их је отпратила до вечне куће је била непрегледна.

И данас се једна група наших добровољаца бори на Мајевици под командом прослављеног војводе Манде. У српском Сарајеву под командом војводе Славка Алексића имамо другу групу добровољаца."

И док муслимани позивају своје добровољце из целог света, хвале се њиховим одласком, српске власт спречава одлазак српских добровољаца у помоћ својој браћи. Све успехе

Војвода Бранислав Вакић рођен је у Нишу, 21. 10. 1951. године, где је завршио основну школу и три заната: стаклорезачки, ливачки и возачки. Ожењен је и отац четворо деце. Био је један од најуспешнијих боксера БК "Раднички" из Ниша, првак државе, вице шампион Европе, двоструки првак Србије, дугогодишњи јуниорски и сениорски државни репрезентативац. Освајач је великог броја медаља и плакета. Има статус врхунског спортисте. Народни посланик у Народној скупштини Републике Србије је већ у два мандата а био је и савезни посланик у Већу грађана Савезне скупштине СР Југославије. Оснивач је четничког покрета на југу Србије. Био је потпредседник Српског четничког покрета. Сада је члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке. Звање српског четничког војводе стекао је 13. 5. 1993. године.

Породица Вакић

српских четника поништио је Слободан Милошевић потписујући капитулацију у Дејтону. Вековне српске територије и градови препуштају се муслиманима. Гробови палих добровољаца се заборављају. Милошевић сада

понавља: "Мир нема алтернативе". Ми га подсећамо: "У Републици Српској Крајини је сада мир али тамо више нема Срба."

Никола Динић
Драгољуб Стаменковић

НАША НЕКУЛТУРНА КУЛТУРА

(ИЛИ КАКО НАС ВИДИ МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ)

Просто фрапантно делују поједине акције или њихова најава у строго контролисаном медијима, јер се при том јасно види антипод онога што је најављено као крајњи циљ и домет акције. Акција се тако сама по себи претвара у своју негацију, супротност и сопствени контраст, уз јасно оцртавање тоталног незнања и неспособности аутора и креатора акције. Ова оцена посебно важи за акције које се односе на сегменте потреба, дубоко укоренених у људском бићу, које нису ни подложне ни погодне стресним ситуацијама и тренутним решењима, већ захтевају дуготрајна лечења и филигранске потезе. Као култура, на пример, тачније као култура првенствено.

Срби су спремни да увек и свуда с поносом, наравно, истичу културни ниво наших предака, културу живљења у градовима и дворовима, и погодну културу коришћења прибора за јело када су преци неких европских народа тек силазили са дрвета и јели рукама. И то је сасвим у реду као доказ културног нивоа и доказ да је култура на овим просторима давно, давно пустила своје корење. Уосталом, лепенска, винчанска, и друге касније цивилизације оставиле су за собом много трагова, а податак о златним виљушцима само је доказ да је та слабашна и нежна биљка културе негована са највећом пажњом кроз векове и кроз генерације. Све што је касније долазило и од народа прихватано, калемило се на културну баштину, срасло с њом, и оплемењивало је печатима нових времена и нових културних стремљења.

Данас је наша култура оболела. То је свима јасно и видљиво. Србија, као престоница и лучоноша балканске и средоземне културе, све више поприма обличја и обележја културне странпугице, у којој владају нека друга правила, која нису иманентна ни овом народу ни овом културном поднебљу, и која све више загађују овај наш културни простор. Узрока је много, а посебно се издваја неколико драстичних. Поред рата и ратног окружења, врло је уочљива и тежња Запада да разлагањем културног нивоа и културног стандарда – обезвреди културну баштину, а самим тим ослаби нацију и на свим другим пољима, што неминовно доводи до подложности утицајима и интересима као крајњем циљу. Све је ово присутно и препознатљиво. Ипак, неспособност власти у Србији да се одупру овој врсти притисака, превасходно је утицала на овакав драстичан пад општег културног

нивоа. А погрешно повучени потези чиновника убрзали су вртешку стрмоглава и пада у културну каљугу у којој се данас налазимо. Нагло осиромашење и распад средњег слоја који је био основни ослонац и носилац културног развоја Србије – оставио је за собом празан простор који су брзо попунили људи из полусвета, имена из криминалних рубрика, ратни профитери, нова криминализована "бизнис-елита" и сличан људски талог. Елита новца без елите духа, елите знања, елите културе. Богати новцем, истовремено сиромашни духом "јахачи културне апокалипсе" – како их назива проф. др Ратко Божовић, језде овим просторима пошто су покупували, поотимали, и на други начин стекли некретнине у свим елитним деловима Београда и Србије. Они својим духовним сиромаштвом испразношћу и новим примитивизмом, пошто су се добрим делом инфилтрирали у поре власти, одавно већ културним вредностима, културним нивоом и највишим културним дометима проглашавају кич, шунд и друге продукте субкултуре, подкултуре и контракултуре коју су са собом донели, а чија је једина и апсолутна ознака – оријентализам набијен званицима зурли и таламбама.

Стиче се утисак да се у оваквој констелацији односа ништа не може урадити, јер вапаје посланика Аксентијевића за говорником републичке Скупштине пратиће плескање популарног Бице у такту иранске матрице за песму "касиндолског лучета". Како онда очекивати да ће и власт и Влада било шта учинити на пољу очувања културних вредности? Како очекивати од министарке културе било какве резултате кад су јој основне поруке са спотова сведене на то да нас овце, краве и свиње терају у позоришта, библиотеке, биоскопе...

Није ваљда да министарка мисли да је културни ниво Срба испод културног нивоа поменутог фауне? На страну то што култура не може бити роба за једнократну употребу која се

Заслужна за процват кича – госпођа министарка
Нада Поповић – Перишић

рекламира спотовима. Проблем је у нечем другом. И решење такође. Не могу се очекивати врхунски домети од уметника којима култур-комесари додељују плату од 3 до 10 динара. Могу ли Костјуков, Атаљонц и друга врхунска имена наше уметности отплесати или одглумити ролу уз овакву надокнаду? Не могу сигурно, јер наши су храмови културе минирани изнутра. Темпиране "Берчек-бомбе" налазе се свуда.

"Пинк", "Палма", "Бум-радио" и њима слични, загађена су изворишта која загађују наше културне воде и трују нашу културу, а култур-комесари су од власти постављени не би ли сачували културни ниво буздована и там-тама.

Колико је јалова акција госпође министарке? Толико да је и сама акција окренута ка уништењу и девијацији и оно мало културног блага што нам је остало. Буздованом се не може свирати на харфи. Топус и виолина не иду заједно. А коме и култура лежи у топузу...

И лаику је данас јасно да је култура само још један сегмент нечега што смо имали и што нам је власт, својом трапавошћу уништила.

Србијо, не бацај више бисере пред свиње! Опамети се!

Момир Марковић

ЕКСКЛУЗИВНО, СЕНЗАЦИОНАЛНО, УЗБУДЉИВО

ИЗДАЊА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

До сада је објављено 65 наслова.

Све књиге могу се купити у седишту Српске радикалне странке у Београду, ул. Француска бр. 31, или у општинским одборима Странке у унутрашњости, уз попуст од 50%.

Пуна цена књиге је 50 динара по примерку.

По обрачунатом попусту књиге се продају по 25 динара.

1996.

ЈАНУАР						
Н	П	У	С	Ч	П	С
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

ФЕБРУАР						
Н	П	У	С	Ч	П	С
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29		

МАРТ						
Н	П	У	С	Ч	П	С
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

АПРИЛ						
Н	П	У	С	Ч	П	С
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

МАЈ						
Н	П	У	С	Ч	П	С
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

ЈУН						
Н	П	У	С	Ч	П	С
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

ЈУЛ						
Н	П	У	С	Ч	П	С
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

АВГУСТ						
Н	П	У	С	Ч	П	С
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

СЕПТЕМБАР						
Н	П	У	С	Ч	П	С
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

ОКТОБАР						
Н	П	У	С	Ч	П	С
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

НОВЕМБАР						
Н	П	У	С	Ч	П	С
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

ДЕЦЕМБАР						
Н	П	У	С	Ч	П	С
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Срећну Нову
1996. годину
и радосне Божићне
празнике жели Вам
Српска радикална странка

ВИДЕО ПРОДУКЦИЈА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЖИРИНОВСКИ У СРБИЈИ II ДЕО

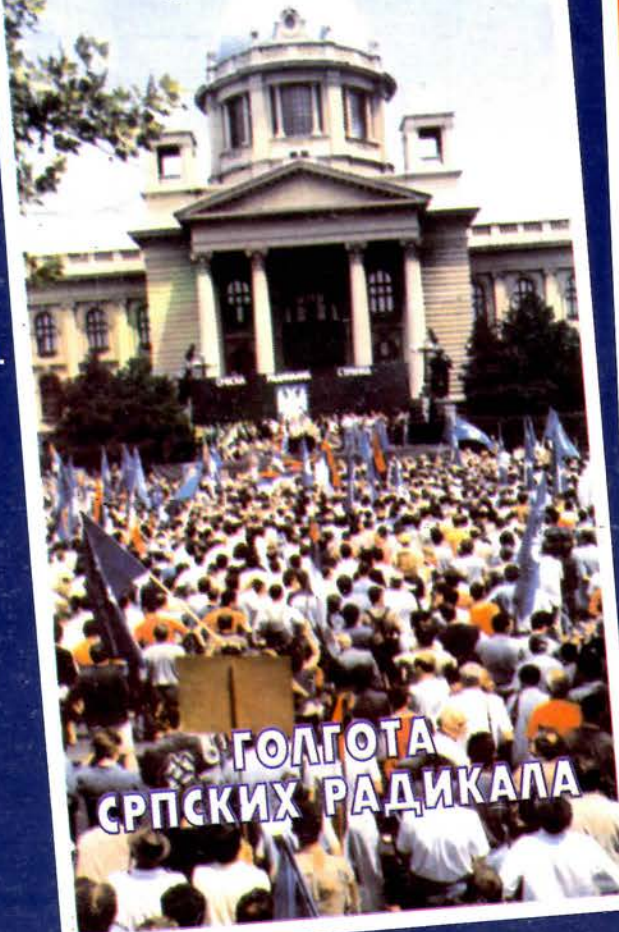
ВИДЕО ПРОДУКЦИЈА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЖИРИНОВСКИ У СРБИЈИ I ДЕО

Видео касете из првог кола најновије продукције Српске радикалне странке можете купити у седишту Странке у Београду, Француска 31, и у свим општинским и окружним одборима у унутрашњости.

ВИДЕО ПРОДУКЦИЈА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ГОЛГОТА СРПСКИХ РАДИКАЛА

ВИДЕО ПРОДУКЦИЈА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИНТЕРВЈУ НА НТВ СТУДИО Б

Цена је
20 динара
по комаду.